

Переклад затверджений

Державний експерт
Урядового офісу координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)


(підпис)

О. О. Шаповал
(ініціали та прізвище)

18 серпня 2021 р.

02013L0036 — UA — 29.12.2020 — 006.001

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими в цей документ

► В ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2013/36/ЄС
від 26 червня 2013 року

про доступ до діяльності кредитних установ і пруденційний нагляд за кредитними
установами та інвестиційними фірмами, про внесення змін до Директиви 2002/87/
ЄС та про скасування директив 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС

(Текст стосується СЕП)

(ОВ L 176, 27.06.2013, с. 338)

Зі змінами, внесеними:

		Офіційний вісник		
		№	сторінка	дата
► M1	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2014/17/ЄС від 4 лютого 2014 року	L 60	34	28.02.2014
M2	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2014/59/ЄС від 15 травня 2014 року	L 173	190	12.06.2014
► M3	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2015/2366 від 25 листопада 2015 року	L 337	35	23.12.2015
M4	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/843 від 30 травня 2018 року	L 156	43	19.06.2018
► M5	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2019/878 від 20 березня 2019 року	L 150	253	07.06.2019

Із виправленнями, внесеними:

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими в цей документ

► В ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2013/36/ЄС

від 26 червня 2013 року

про доступ до діяльності кредитних установ і пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, про внесення змін до Директиви 2002/87/ЄС та про скасування директив 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС

(Текст стосується ЄЕП)

(ОБ L 176, 27.06.2013, с. 338)

Зі змінами, внесеними:

		Офіційний вісник		
		№	сторінка	дата
► M1	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2014/17/ЄС від 4 лютого 2014 року	L 60	34	28.02.2014
M2	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2014/59/ЄС від 15 травня 2014 року	L 173	190	12.06.2014
► M3	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2015/2366 від 25 листопада 2015 року	L 337	35	23.12.2015
M4	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/843 від 30 травня 2018 року	L 156	43	19.06.2018
► M5	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2019/878 від 20 березня 2019 року	L 150	253	07.06.2019

Із виправленнями, внесеними:

- C1 [Виправленням, ОБ L 208, 02.08.2013, с. 73 \(2013/36/ЄС\)](#)
- C2 [Виправленням, ОБ L 020, 25.01.2017, с. 1 \(2013/36/ЄС\)](#)
- C3 [Виправленням, ОБ L 212, 03.07.2020, с. 20 \(2019/878\)](#)

▼ В

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2013/36/ЄС

від 26 червня 2013 року

про доступ до діяльності кредитних установ і пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, про внесення змін до Директиви 2002/87/ЄС та про скасування директив 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС

(Текст стосується ЄЕП)

РОЗДІЛ I

ПРЕДМЕТ, СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ І ТЕРМІНИ ТА ОЗНАЧЕННЯ

Стаття 1

Предмет

Ця Директива встановлює правила стосовно:

- (a) доступу до діяльності кредитних установ та інвестиційних фірм (далі разом — «установи»);
- (b) наглядових повноважень та засобів для пруденційного нагляду за установами з боку компетентних органів;
- (c) пруденційного нагляду за установами з боку компетентних органів відповідно до правил, визначених у Регламенті (ЄС) № 575/2013;
- (d) вимог до компетентних органів щодо оприлюднення в сфері пруденційного регулювання та нагляду за установами.

Стаття 2

Сфера застосування

1.

Ця Директива застосовується до установ.

2.

Стаття 30 застосовується до місцевих фірм.

3.

Стаття 31 застосовується до фірм, зазначених у пункті (2)(c) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013.

4.

Стаття 34 та глава 3 розділу VII застосовуються до фінансових холдингових компаній, фінансових холдингових компаній змішаного типу та холдингових компаній зі змішаною діяльністю, які мають головний офіс у Союзі;

▼M5

5.

Ця Директива не застосовується до:

- (1) доступу до діяльності інвестиційних фірм, якщо він регулюється Директивою Європейського Парламенту і Ради 2014/65/ЄС (¹);
- (2) центральних банків;
- (3) поштових жироустанов;
- (4) «Eksport Kredit Fonden», «Eksport Kredit Fonden A/S», «Danmarks Skibskredit A/S» та «KommuneKredit» — у Данії;
- (5) «Kreditanstalt für Wiederaufbau», «Landwirtschaftliche Rentenbank», «Bremer Aufbau-Bank GmbH», «Hamburgische Investitions- und Förderbank», «Investitionsbank Berlin», «Investitionsbank des Landes Brandenburg», «Investitionsbank Schleswig-Holstein», «Investitions- und Förderbank Niedersachsen – NBank», «Investitions- und Strukturbank Rheinland-Pfalz», «Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank», «LfA Förderbank Bayern», «NRW.BANK», «Saarländische Investitionskreditbank AG», «Sächsische Aufbaubank – Förderbank», «Thüringer Aufbaubank», компаній, що визнані відповідно до «Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz» як організації державної житлової політики і не займаються переважно банківськими операціями, та компаній, що визнані відповідно до згаданого закону як некомерційні житлові компанії, — у Німеччині;
- (6) «hoiu-laenuühistud», кооперативних компаній, що визнані відповідно до «hoiu-laenuühistu

seadus», — в Естонії;

- (7) «Strategic Banking Corporation of Ireland», кредитних спілок та товариств взаємодопомоги — в Ірландії;
- (8) «Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων» (Tamio Parakatathikon kai Danion) — у Греції;
- (9) «Instituto de Crédito Oficial» — в Іспанії;
- (10) «Caisse des dépôts et consignations» — у Франції;
- (11) «kreditne unije» та «Hrvatska banka za obnovu i razvitak» — у Хорватії;
- (12) «Cassa depositi e prestiti» — в Італії;
- (13) «krājaizdevu sabiedrības», компаній, що визнані відповідно до «krājaizdevu sabiedrību likums» як кооперативні компанії, що надають фінансові послуги виключно своїм членам, — у Латвії;
- (14) «kredito unijos», крім «centrinės kredito unijos», — у Литві;
- (15) «MFB Magyar Fejlesztési Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság» та «Magyar Export-Import Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság» — в Угорщині;
- (16) «The Malta Development Bank» — на Мальті;
- (17) «Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV», «NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij», «NV Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering», «Ontwikkelingsmaatschappij Oost-Nederland NV» та «kredietunies» — у Нідерландах;
- (18) компаній, що визнані житловими асоціаціями в публічних інтересах, та «Österreichische Kontrollbank AG» — в Австрії;
- (19) «Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo — Kredytowe» та «Bank Gospodarstwa Krajowego» — в Польщі;
- (20) «Caixas Económicas», що існувала на 01 січня 1986 року, за винятком компаній, що зареєстровані як компанії з обмеженою відповідальністю, та за винятком «Caixa Económica Montepio Geral», — в Португалії;
- (21) «SID-Slovenska izvozna in razvojna banka, d.d. Ljubljana» — у Словенії;
- (22) «Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB» та «Finnvera Oyj/Finnvera Abp» — у Фінляндії;
- (23) «Svenska Skeppshypotekskassan» — у Швеції;
- (24) «National Savings and Investments (NS&I)», «CDC Group plc», «Agricultural Mortgage Corporation Ltd», «Crown Agents for overseas governments and administrations», «credit unions» та «municipal banks» — у Сполученому Королівстві.

6.

Суб'єкти, зазначені у пункті (1) та пунктах (3)–(24) параграфу 5 цієї статті, розглядаються як фінансові установи для цілей статті 34 та глави 3 розділу VII.

▼В

Стаття 3

Терміни та означення

1.

Для цілей цієї Директиви застосовують такі терміни та означення:

- (1) «кредитна установа» означає кредитну установу, як означено в пункті (1) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (2) «інвестиційна фірма» означає інвестиційну фірму, як означено в пункті (2) статті 4(1) Регламенту

(ЄС) № 575/2013;

- (3) «установа» означає установу, як означено в пункті (3) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (4) «місцева фірма» означає місцеву фірму, як означено в пункті (4) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (5) «страхова компанія» означає страхову компанію, як означено в пункті (5) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (6) «перестрахова компанія» означає перестрахову компанію, як означено в пункті (6) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (7) «орган управління» означає орган чи органи установи, що їх призначено відповідно до національного права, яких уповноважено визначати стратегію, цілі та загальний напрям діяльності установи, які здійснюють контроль та моніторинг процесу вироблення й ухвалення управлінських рішень та до складу яких входять особи, що дієво управляють діяльністю установи;
- (8) «орган управління у своїй наглядовій функції» означає орган управління, який виконує функцію нагляду та моніторингу за виробленням й ухваленням управлінських рішень;
- (9) «вище керівництво» означає тих фізичних осіб, що здійснюють виконавчі функції в установі, і є відповідальними та підзвітними перед органом управління за щоденне управління установою;
- (10) «системний ризик» означає ризик порушення функціонування фінансової системи, що потенційно може мати серйозні негативні наслідки для фінансової системи та реальної економіки;
- (11) «ризик моделі» означає потенційну втрату, якої може зазнати установа як наслідок рішень, які в основному могли базуватися на результатах внутрішніх моделей через помилки при розробці, впровадженні або використанні таких моделей;
- (12) «оригіна́тор» означає оригіна́тора, як означено в пункті (13) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (13) «спонсор» означає спонсора, як означено в пункті (14) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (14) «материнська компанія» означає материнську компанію, як означено в пункті (15) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (15) «дочі́рня компанія» означає дочі́рню компанію, як означено в пункті (16) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (16) «філія» означає філію, як означено в пункті (17) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (17) «компанія з надання допоміжних послуг» означає компанію з надання допоміжних послуг, як означено в пункті (18) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (18) «компанія з управління активами» означає компанію з управління активами, як означено в пункті (19) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (19) «фінансова холдингова компанія» означає фінансову холдингову компанію, як означено в пункті (20) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (20) «фінансова холдингова компанія змішаного типу» означає фінансову холдингову компанію змішаного типу, як означено в пункті (21) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (21) «холдингова компанія зі змішаною діяльністю» означає холдингову компанію зі змішаною діяльністю, як означено в пункті (22) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (22) «фінансова установа» означає фінансову установу, як означено в пункті (26) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (23) «суб'єкт фінансового сектора» означає суб'єкт фінансового сектора, як означено в пункті (27)

статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;

- (24) «материнська установа у державі-члені» означає материнську устанovu у державі-члені, як означено в пункті (28) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (25) «материнська установа ЄС» означає материнську устанovu ЄС, як означено в пункті (29) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (26) «материнська фінансова холдингова компанія у державі-члені» означає материнську фінансову холдингову компанію у державі-члені, як означено в пункті (30) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (27) «материнська фінансова холдингова компанія ЄС» означає материнську фінансову холдингову компанію ЄС, як означено в пункті (31) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (28) «материнська фінансова холдингова компанія змішаного типу у державі-члені» означає материнську фінансову холдингову компанію змішаного типу у державі-члені, як означено в пункті (32) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (29) «материнська фінансова холдингова компанія ЄС змішаного типу» означає материнську фінансову холдингову компанію ЄС змішаного типу, як означено в пункті (33) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (30) «системно важлива установа» означає материнську устанovu ЄС, материнську фінансову холдингову компанію ЄС, материнську фінансову холдингову компанію ЄС змішаного типу або устанovu, порушення в роботі якої чи припинення роботи якої може призвести до системного ризику;
- (31) «центральный контрагент» означає центрального контрагента, як означено в пункті (34) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (32) «участь» означає участь, як означено в пункті (35) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (33) «істотна участь» означає істотну участь, як означено в пункті (36) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (34) «контроль» означає контроль, як означено в пункті (37) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (35) «тісні зв'язки» означає тісні зв'язки, як означено в пункті (38) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (36) «компетентний орган» означає компетентний орган, як означено в пункті (40) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (37) «орган, що здійснює консолідований нагляд» означає орган, що здійснює консолідований нагляд, як означено в пункті (41) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (38) «авторизація» означає авторизацію, як означено в пункті (42) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (39) «державу-член розташування головного офісу» означає державу-член розташування головного офісу, як означено в пункті (43) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (40) «державу-член ведення діяльності» означає державу-член ведення діяльності, як означено в пункті (44) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (41) «центральні банки ЄСЦБ» означає центральні банки ЄСЦБ, як означено в пункті (45) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (42) «центральні банки» означає центральні банки, як означено в пункті (46) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (43) «консолідований стан» означає консолідований стан, як означено в пункті (47) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;

- (44) «консолідована основа» означає консолідовану основу, як означено в пункті (48) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (45) «субконсолідована основа» означає субконсолідовану основу, як означено в пункті (49) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (46) «фінансовий інструмент» означає фінансовий інструмент, як означено в пункті (50) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (47) «власні кошти» означає власні кошти, як означено в пункті (118) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (48) «операційний ризик» означає операційний ризик, як означено в пункті (52) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (49) «пом'якшення кредитного ризику» означає пом'якшення кредитного ризику, як означено в пункті (57) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (50) «сек'юритизація» означає сек'юритизацію, як означено в пункті (61) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (51) «позиція сек'юритизації» означає позицію сек'юритизації, як означено в пункті (62) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (52) «суб'єкт спеціального призначення для сек'юритизації» означає суб'єкт спеціального призначення для сек'юритизації, як означено в пункті (66) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (53) «дискреційна пенсія» означає дискреційну пенсію, як означено в пункті (73) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (54) «торговий портфель» означає торговий портфель, як означено в пункті (86) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (55) «регульований ринок» означає регульований ринок, як означено в пункті (92) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (56) «леверидж» означає леверидж, як означено в пункті (93) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (57) «ризик надмірного левериджу» означає ризик надмірного левериджу, як означено в пункті (94) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (58) «установа зовнішнього кредитного оцінювання» означає установу зовнішнього кредитного оцінювання, як означено в пункті (98) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (59) «внутрішні методи» означає метод на основі внутрішніх рейтингів, зазначений у статті 143(1), метод внутрішніх моделей, зазначений у статті 221, метод власних оцінок, зазначений у статті 225, методи вдосконаленого вимірювання, зазначені у статті 312(2), метод внутрішніх моделей, зазначений у статтях 283 та 363, та метод внутрішнього оцінювання, зазначений у статті 259(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013;

▼ M5

- (60) «орган з врегулювання» означає орган з врегулювання, як означено в пункті (18) статті 2(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2014/59/ЄС (²);
- (61) «глобальна системно важлива установа» означає глобальну системно важливу установу, як означено в пункті (133) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (62) «глобальна системно важлива установа з-поза меж ЄС» означає глобальну системно важливу установу з-поза меж ЄС, як означено в пункті (134) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (63) «група» означає групу, як означено в пункті (138) статті 4(1) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (64) «група третьої країни» означає групу, материнська компанія якої має осідок у третій країні;

- (65) «гендерно нейтральна політика винагороди» означає політику винагороди, в основі якої лежить принцип однакової оплати працівникам чоловічої та жіночої статі за однакову роботу або за роботу однакової цінності.

▼В

2.

Якщо ця Директива посилається на орган управління і, відповідно до національного права, управлінські та наглядові функції органу управління покладаються на різні органи або різних членів одного органу, держава-член повинна визначити, які органи або члени органу управління є відповідальними відповідно до свого національного законодавства, крім випадків, коли цією Директивою встановлено інше.

▼M5

3.

Для забезпечення застосування вимог або наглядових повноважень, встановлених цією Директивою або Регламентом (ЄС) № 575/2013, на консолідованій та субконсолідованій основі відповідно до цієї Директиви або зазначеного регламенту, терміни «установа», «материнська установа у державі-члені», «материнська установа ЄС» та «материнська компанія» також включають:

- (a) фінансові холдингові компанії та фінансові холдингові компанії змішаного типу, яким було видано дозвіл згідно зі статтею 21а цієї Директиви;
- (b) призначені установи, які перебувають під контролем материнської фінансової холдингової компанії ЄС, материнської фінансової холдингової компанії ЄС змішаного типу або материнської фінансової холдингової компанії у державі-члені або материнської фінансової холдингової компанії змішаного типу у державі-члені, якщо відповідна материнська компанія не належить до суб'єктів, які повинні отримувати дозвіл відповідно до статті 21а(4) цієї Директиви; та
- (c) фінансові холдингові компанії, фінансові холдингові компанії змішаного типу або установи, призначені відповідно до пункту (d) статті 21а(6) цієї Директиви.

▼В

РОЗДІЛ II

КОМПЕТЕНТНІ ОРГАНИ

Стаття 4

Призначення та повноваження компетентних органів

1.

Держави-члени призначають компетентні органи, які виконують функції та обов'язки, передбачені цією Директивою та Регламентом (ЄС) № 575/2013. Вони інформують про це Комісію та ЕВА із зазначенням будь-якого розподілу функцій та обов'язків.

2.

Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи здійснювали моніторинг діяльності установ та, у відповідних випадках, фінансових холдингових компаній та фінансових холдингових компаній змішаного типу, з метою оцінювання відповідності вимогам цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013.

3.

Держави-члени забезпечують наявність належних заходів, що дають змогу компетентним органам отримувати інформацію, необхідну для оцінювання відповідності установ та, у відповідних випадках, фінансових холдингових компаній та фінансових холдингових компаній змішаного типу зазначеним у параграфі 2 вимогам та для розслідування можливих порушень таких вимог.

4.

Держави-члени забезпечують наявність у компетентних органів експертних знань, ресурсів, операційної спроможності, повноважень та незалежності, необхідних для виконання функцій, пов'язаних з пруденційним наглядом, розслідуваннями та санкціями, встановленими цією Директивою та Регламентом (ЄС) № 575/2013.

5.

Держави-члени повинні вимагати, щоб установи надавали компетентним органам своїх держав-членів розташування головного офісу всю інформацію, необхідну для оцінювання їх відповідності правилам, ухваленим відповідно до цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013. Держави-члени також забезпечують, щоб механізми внутрішнього контролю та адміністративні й бухгалтерські процедури установ дозволяли в будь-який час перевіряти їх відповідність таким правилам.

6.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб установи реєстрували всі свої операції та документували системи і процеси, що підпадають під дію цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013, таким чином, щоб компетентні органи мали змогу в будь-який час перевірити відповідність цій Директиві та Регламенту (ЄС) № 575/2013.

7.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб функції нагляду відповідно до цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013 та будь-які інші функції компетентних органів були окремими та незалежними від функцій, що стосуються врегулювання. Держави-члени інформують про це Комісію та ЕВА із зазначенням будь-якого розподілу обов'язків.

▼ M5

8.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб інші органи, крім компетентних органів, якщо ці інші органи мають повноваження з врегулювання, тісно співпрацювали та консультувалися з компетентними органами щодо підготовки планів врегулювання, та у всіх випадках, коли така співпраця та консультації передбачені цією Директивою, Директивою 2014/59/ЄС або Регламентом (ЄС) № 575/2013.

▼ B

Стаття 5

Координація в державах-членах

Якщо держави-члени мають більше одного компетентного органу з питань пруденційного нагляду за кредитними установами, інвестиційними фірмами та фінансовими установами, держави-члени вживають необхідних заходів для організації координування діяльності таких органів.

Стаття 6

Співпраця в рамках Європейської системи фінансового нагляду

При виконанні своїх обов'язків, компетентні органи беруть до уваги конвергенцію наглядових інструментів та наглядової практики при застосуванні законів, підзаконних нормативно-правових актів та адміністративних вимог, ухвалених відповідно до цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013. З цієї метою держави-члени забезпечують, щоб:

- (a) компетентні органи як сторони Європейської системи фінансового нагляду (ESFS) співпрацювали з довірою та повною взаємоповагою, зокрема, при забезпеченні потоку відповідної та надійної інформації між ними та іншими сторонами ESFS, відповідно до принципу щирої співпраці, викладеного у статті 4(3) Договору про Європейський Союз;
- (b) компетентні органи брали участь у діяльності ЕВА та, відповідно, у колегії органів нагляду;
- (c) компетентні органи докладали усіх зусиль для дотримання настанов та рекомендацій, виданих ЕВА відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, а також для реагування на попередження та рекомендації, видані ESRB згідно зі статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1092/2010;

- (d) компетентні органи тісно співпрацювали з ESRB;
- (e) національні мандати, покладені на компетентні органи, не перешкоджали виконанню їхніх обов'язків як членів ЕВА, а у відповідних випадках як членів ESRB, або згідно з цією Директивою та Регламентом (ЄС) № 575/2013.

Стаття 7

Нагляд у перспективі масштабу Союзу

Компетентні органи в кожній державі-члені під час виконання своїх загальних обов'язків належним чином враховують потенційний вплив своїх рішень на стабільність фінансової системи в інших відповідних державах-членах і, зокрема, у надзвичайних ситуаціях, беручи до уваги інформацію, доступну у відповідний час.

РОЗДІЛ III

ВИМОГИ СТОСОВНО ДОСТУПУ ДО ДІЯЛЬНОСТІ КРЕДИТНИХ УСТАНОВ

ГЛАВА I

Загальні вимоги стосовно доступу до діяльності кредитних установ

Стаття 8

Авторизація

1.

Держави-члени повинні вимагати, щоб кредитні установи перед початком своєї діяльності отримували авторизацію. Без обмеження статей 10–14, вони встановлюють вимоги стосовно отримання такої авторизації та повідомляють їх ЕВА.

2.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення:

▼M5

- (a) інформації, яку потрібно надавати компетентним органам у заяві про надання авторизації кредитним установам, включаючи програму діяльності, структурну організацію та механізми управління, як передбачено у статті 10;
- (b) вимоги, що застосовуються до акціонерів та учасників з істотною участю або, якщо істотної участі немає, до 20 найбільших акціонерів або учасників, як передбачено у статті 14; та

▼B

- (c) перешкоди, які можуть перешкоджати ефективному виконанню наглядових функцій компетентного органу, як зазначено у статті 14.

Комісії делеговано повноваження щодо ухвалення регуляторних технічних стандартів, зазначених у пунктах (a), (b) та (c) першого підпараграфу, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

3.

ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів щодо стандартних форм, шаблонів та процедур надання інформації, зазначеної у пункті (a) першого підпараграфу параграфу 2.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) №1093/2010.

4.

ЕВА подає Комісії проекти технічних стандартів, зазначених у параграфах 2 та 3, до 31 грудня 2015 року.

▼M5

5.

ЕВА видає настанови, відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, адресовані компетентним органам, з визначенням загальної методики оцінювання під час процесу надання авторизацій відповідно до цієї Директиви.

▼B

Стаття 9

Заборона особам або компаніям, крім кредитних установ, займатися бізнесом з приймання депозитів або інших поворотних коштів від населення

1.

Держави-члени забороняють особам або компаніям, які не є кредитними установами, займатися бізнесом з приймання депозитів або інших поворотних коштів від населення.

2.

Параграф 1 не застосовується до приймання депозитів або інших коштів, що підлягають поверненню державою-членом, регіональними чи місцевими органами держави-члена, публічними міжнародними органами, членами яких є одна або більше держав-членів, або випадків, на які явно поширюється національне право або право Союзу, за умови, що такі види діяльності підлягають регулюванню та контролю з метою захисту вкладників та інвесторів.

▼M5

3.

Держави-члени передають Комісії та ЕВА тексти національних законів, які явно дозволяють компаніям, які не є кредитними установами, здійснювати діяльність з приймання депозитів та інших поворотних коштів від населення.

4.

На підставі цієї статті держави-члени не можуть виключати кредитні установи зі сфери застосування цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013.

▼M5

Стаття 10

Програма діяльності, структурна організація та механізми управління

1.

Держави-члени повинні вимагати додавання до заяв про надання авторизації програми діяльності, що визначає типи передбаченої діяльності та структурну організацію кредитної установи, включно із зазначенням материнських компаній, фінансових холдингових компаній та фінансових холдингових компаній змішаного типу у межах групи. Держави-члени можуть також вимагати додавання до заяв про надання авторизації опису схем, процесів та механізмів, зазначених у статті 74(1).

2.

Компетентні органи повинні відмовляти у наданні авторизації на початок ведення діяльності кредитної установи у випадках, коли на їхню думку схеми, процеси та механізми, зазначені у статті 74(1), не можуть забезпечити раціонального та дієвого управління ризиками в такій установі.

▼B

Стаття 11

Економічні потреби

Держави-члени не встановлюють вимоги щодо розгляду заяв про надання авторизації на предмет економічних потреб ринку.

Стаття 12

Початковий капітал

1.

Без обмеження інших загальних умов, встановлених національним правом, компетентні органи відмовляють кредитній установі у наданні авторизації на початок ведення діяльності, якщо кредитна установа не має окремих власних коштів або якщо її початковий капітал становить менше 5 мільйонів євро.

2.

Початковий капітал складається лише з одного або більше елементів, зазначених у статті 26(1)(a)–(e) Регламенту (ЄС) № 575/2013.

3.

Держави-члени можуть ухвалити рішення про те, що кредитні установи, які не виконують вимогу щодо володіння окремими власними коштами, але існували станом на 15 грудня 1979 року, можуть продовжувати здійснювати свою діяльність. Вони можуть звільнити такі кредитні установи від обов'язку дотримання вимоги, що міститься у першому підпараграфі статті 13(1).

4.

Держави-члени можуть надавати авторизацію окремим категоріям кредитних установ, початковий капітал яких менший за визначений у параграфі 1, за таких умов:

- (a) початковий капітал становить не менше 1 млн євро;
- (b) заінтересовані держави-члени повідомляють Комісію та ЕВА про свої причини для використання цієї можливості.

Стаття 13

Ефективне керування діяльністю та місце розташування головного офісу

1.

Компетентні органи надають авторизацію кредитній установі на початок ведення діяльності лише у разі, якщо щонайменше дві особи здійснюють ефективне керування діяльністю кредитної установи-заявника.

Вони відмовляють у такій авторизації, якщо члени органу управління не відповідають вимогам, зазначеним у статті 91(1).

2.

Кожна держава-член повинна вимагати, щоб:

- (a) кредитна установа, що є юридичною особою та відповідно до її національного права має зареєстрований офіс, мала головний офіс у тій самій державі-члені, що і її зареєстрований офіс;
- (b) кредитна установа, крім зазначеної в пункті (a), мала головний офіс у державі-члені, яка надала їй авторизацію, та в якій вона фактично здійснює свою діяльність.

Стаття 14

Акціонери та учасники

1.

Компетентні органи відмовляють кредитній установі у наданні авторизації на початок ведення діяльності, якщо кредитна установа не повідомила їх про особи своїх акціонерів чи учасників (прямих чи непрямих, фізичних осіб чи юридичних осіб), які мають істотні частки участі, та про розмір таких часток або, якщо істотних часток участі немає, про 20 найбільших акціонерів чи учасників.

При визначенні того, чи виконано критерії для істотних часток участі, до уваги беруться права голосу, вказані у статтях 9 та 10 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2004/109/ЄС від 15 грудня 2004 року про гармонізацію вимог щодо прозорості інформації про емітентів, цінні папери яких допущено до торгівлі на регульованому ринку (³), а також умови стосовно їх сукупності, визначені у статті 12(4) та (5) зазначеної Директиви.

Держави-члени не беруть до уваги права голосу або акції, якими установи можуть володіти в результаті надання андеррайтингу фінансових інструментів або розміщення фінансових інструментів на підставі твердого зобов'язання, відповідно до пункту 6 секції А додатка I до Директиви 2004/39/ЄС, за умови що такі права не здійснюються або іншим чином не використовуються для втручання в управління емітентом та відчужуються протягом одного року після набуття.

▼ M5

2.

Компетентні органи відмовляють у наданні авторизації на початок ведення діяльності кредитній установі, якщо з урахуванням потреби у забезпеченні розсудливого та прозорого управління кредитною установою вони не переконалися у тому, що акціонери або учасники відповідають критеріям, визначеним у статті 23(1). У такому разі застосовуються стаття 23(2) і (3) та стаття 24.

▼ B

3.

За наявності тісних зв'язків між кредитною установою та іншими фізичними або юридичними особами, компетентні органи надають авторизацію тільки за умови, що ці зв'язки не перешкоджають ефективному виконанню їхніх наглядових функцій.

Компетентні органи відмовляють у наданні авторизації на початок ведення діяльності кредитній установі тільки за умови, що закони, підзаконні нормативно-правові акти чи адміністративні положення третьої країни, застосовні до однієї або більшої кількості фізичних або юридичних осіб, із якими кредитна установа має тісні зв'язки, або труднощі, пов'язані із виконанням таких законів, підзаконних нормативно-правових актів чи адміністративних положень, перешкоджають ефективному виконанню їхніх наглядових функцій.

Компетентні органи вимагають від кредитних установ надання їм інформації, яка є необхідною для здійснення моніторингу відповідності умовам, зазначеним у цьому параграфі, на постійній основі.

Стаття 15

Відмова в наданні авторизації

Якщо компетентний орган відмовляє в наданні авторизації на початок ведення діяльності кредитної установи, він повідомляє заявнику про своє рішення та причини його ухвалення протягом шести місяців після отримання заяви або, якщо заява є неповною, протягом шести місяців після отримання повної інформації, необхідної для ухвалення рішення.

У будь-якому разі, рішення про надання або відмову у наданні авторизації ухвалюється протягом 12 місяців після отримання заяви.

Стаття 16

Попередня консультація з компетентними органами інших держав-членів

1.

Перед наданням авторизації кредитній установі, компетентний орган консультиється з компетентними органами іншої держави-члена, якщо кредитна установа:

- (a) є дочірньою компанією кредитної установи, авторизованої у такій іншій державі-члені;
- (b) є дочірньою компанією материнської компанії кредитної установи, авторизованої у такій іншій державі-члені;

- (c) контролюється одними і тими самими фізичними або юридичними особами, які контролюють кредитну установу, авторизовану в такій іншій державі-члені.

2.

Перед наданням авторизації кредитній установі, компетентний орган консультується з компетентним органом, що відповідає за нагляд за страховими компаніями або інвестиційними фірмами у відповідній державі-члені, якщо кредитна установа:

- (a) є дочірньою компанією страхової компанії або інвестиційної фірми, авторизованої у Союзі;
- (b) є дочірньою компанією материнської компанії страхової компанії або інвестиційної фірми, авторизованої у Союзі;
- (c) контролюється одними і тими самими фізичними або юридичними особами, які контролюють страхову компанію або інвестиційну фірму, авторизовану в Союзі.

3.

Відповідні компетентні органи, зазначені у параграфах 1 і 2, зокрема, консультуються один з одним під час оцінювання відповідності акціонерів, а також репутації і досвіду членів органу управління, які беруть участь в управлінні іншим суб'єктом однієї групи. Вони обмінюються будь-якою інформацією стосовно відповідності акціонерів, а також репутації і досвіду членів органу управління, що має значення для надання авторизації, а також для поточного оцінювання відповідності робочим умовам.

Стаття 17

Філії кредитних установ, авторизованих в іншій державі-члені

Держави-члени ведення діяльності не повинні вимагати авторизації або донорського капіталу для філій кредитних установ, авторизованих в інших державах-членах. Заснування та нагляд за такими філіями здійснюється відповідно до статті 35, статті 36(1), (2) та (3), статті 37, статей 40–46, статті 49 і статей 74–75.

Стаття 18

Відкликання авторизації

Компетентні органи можуть відкликати авторизацію, надану кредитній установі, лише у разі, якщо така кредитна установа:

- (a) не користується авторизацією упродовж 12 місяців, прямо відмовляється від авторизації або припинила ведення діяльності більше, ніж на шість місяців, якщо тільки відповідна держава-член не передбачила умову припинення дії авторизації у таких випадках;
- (b) отримала авторизацію на підставі неправдивих заяв або будь-якими іншими неправомірними способами;
- (c) більше не виконує умови, згідно з якими було надано авторизацію;

▼ M5

- (d) більше не відповідає пруденційним вимогам, встановленим у частині третій, четвертій або шостій, окрім вимог, визначених у статтях 92a та 92b Регламенту (ЄС) № 575/2013 або встановлених згідно з пунктом (a) статті 104(1) або статті 105 цієї Директиви, або більше не можна розраховувати на те, що вона виконуватиме свої зобов'язання перед своїми кредиторами, і, зокрема, вона більше не надає забезпечення щодо активів, довірених їй її вкладниками;

▼ B

- (e) підпадає під дію одного або більше інших випадків, стосовно яких національне право передбачає відкликання авторизації; або
- (f) вчиняє одне з порушень, зазначених у статті 67(1).

Стаття 19

Найменування кредитних установ

Для здійснення своєї діяльності кредитні установи можуть, незважаючи на будь-які положення у державі-члені ведення діяльності стосовно використання слів «банк», «ощадний банк» або інших банківських найменувань, використовувати на всій території Союзу одне й те саме найменування, яке вони використовують у державі-члені, в якій розташований їхній головний офіс. У випадку будь-якої небезпеки плутанини, держава-член ведення діяльності може, в цілях роз'яснення, вимагати, щоб до найменування додавалася певна пояснювальна інформація.

Стаття 20

Повідомлення про надання та відкликання авторизації

1.

Компетентні органи повідомляють ЕВА про кожну авторизацію, надану згідно зі статтею 8.

2.

ЕВА публікує на своєму вебсайті та регулярно оновлює список найменувань усіх кредитних установ, яким було надано авторизацію.

3.

Орган, що здійснює консолідований нагляд, надає відповідним компетентним органам та ЕВА всю інформацію стосовно групи кредитних установ згідно зі статтею 14(3), статтею 74(1) і статтею 109(2), зокрема, стосовно організаційно-правової структури групи та її управління.

4.

Список, вказаний у параграфі 2 цієї статті, повинен включати найменування кредитних установ, які не мають капіталу, зазначеного у статті 12(1), та ідентифікувати відповідні кредитні установи як такі.

5.

Компетентні органи повідомляють ЕВА про кожен випадок відкликання авторизації із зазначенням причин такого відкликання.

Стаття 21

Скасування вимог для кредитних установ, постійно афілійованих із центральним органом

1.

Компетентні органи можуть відмовитися від застосування вимог, встановлених у статтях 10 і 12 та у статті 13(1) цієї Директиви, до кредитної установи, згаданої у статті 10 Регламенту (ЄС) № 575/2013, відповідно до умов, зазначених у згаданій статті.

Держави-члени можуть залишити чинним та використовувати чинне національне законодавство стосовно застосування такої відмови за умови, що вона не суперечить цій Директиві або Регламенту (ЄС) № 575/2013.

2.

Якщо компетентні органи здійснюють право відмови, зазначене в параграфі 1, статті 17, 33, 34 і 35, стаття 36(1)–(3), статті 39–46, секція II глави 2 розділу VII та глава 4 розділу VII застосовуються як до цілісного об'єкта, утвореного центральним органом разом з його афілійованими установами.

▼M5

Стаття 21a

Надання дозволу фінансовим холдинговим компаніям та фінансовим холдинговим компаніям змішаного типу

1.

Материнські фінансові холдингові компанії у державі-члені, материнські фінансові холдингові компанії змішаного типу у державі-члені, материнські фінансові холдингові компанії ЄС та материнські фінансові холдингові компанії ЄС змішаного типу отримують дозвіл відповідно до цієї статті. Інші фінансові холдингові компанії або фінансові холдингові компанії змішаного типу отримують дозвіл відповідно до цієї статті, згідно з якою вони зобов'язані дотримуватися положень цієї Директиви або Регламенту (ЄС) № 575/2013 на субконсолідованій основі.

2.

У цілях параграфу 1, фінансові холдингові компанії та фінансові холдингові компанії змішаного типу, згадані у ньому, надають органу, що здійснює консолідований нагляд, та, якщо відрізняється, компетентному органу в державі-члені, у якій вони мають осідок, таку інформацію:

- (a) структурну організацію групи, до складу якої входить фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу, із чітким зазначенням її дочірніх компаній та, коли доцільно, материнських компаній, а також місцезнаходження та вид діяльності кожної організації групи;
- (b) інформацію стосовно призначення принаймні двох осіб, які ефективно керують фінансовою холдинговою компанією або фінансовою холдинговою компанією змішаного типу, та стосовно дотримання вимог, встановлених у статті 121 щодо кваліфікації директорів;
- (c) інформацію стосовно відповідності критеріям, визначеним у статті 14, стосовно акціонерів і членів, якщо фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу має кредитну установу як свою дочірню компанію;
- (d) внутрішню організацію та розподіл завдань у межах групи;
- (e) будь-яку іншу інформацію, яка може бути необхідною для проведення оцінювання, згаданого у параграфах 3 і 4 цієї статті.

Якщо надання дозволу фінансовій холдинговій компанії або фінансовій холдинговій компанії змішаного типу відбувається одночасно з проведенням оцінювання, згаданого у статті 22, компетентний орган в цілях зазначеної статті узгоджує дії, у відповідних випадках, з органом, що здійснює консолідований нагляд, та, якщо відрізняється, компетентним органом у державі-члені, в якій фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу має осідок. ► С3 У такому разі, період оцінювання, визначений у другому підпараграфі статті 22(2), призупиняється на період, що перевищує 20 робочих днів, поки не буде завершено процедуру, встановлену у цій статті. ◀

3.

Дозвіл може бути надано фінансовій холдинговій компанії або фінансовій холдинговій компанії змішаного типу відповідно до цієї статті лише у разі, якщо виконано всі такі умови:

- (a) внутрішня організація та розподіл завдань у межах групи є належними для дотримання вимог, встановлених цією Директивою та Регламентом (ЄС) № 575/2013 на консолідованій або субконсолідованій основі, та, зокрема, є ефективними для:
 - (i) координування всіх дочірніх компаній фінансової холдингової компанії або фінансової холдингової компанії змішаного типу, включаючи, за необхідності, шляхом належного розподілу завдань серед дочірніх установ;
 - (ii) попередження та врегулювання конфліктів всередині групи; та
 - (iii) забезпечення виконання політик групи, визначених материнською фінансовою холдинговою компанією або материнською фінансовою холдинговою компанією змішаного типу, в рамках всієї групи;
- (b) структурна організація групи, до складу якої входить фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу, не ускладнює та іншим чином не перешкоджає ефективному нагляду за дочірніми або материнськими установами стосовно окремих,

консолідованих та, якщо доцільно, субконсолідованих зобов'язань, які вони на себе взяли. Під час оцінювання зазначеного критерію необхідно брати до уваги зокрема таке:

- (i) положення фінансової холдингової компанії або фінансової холдингової компанії змішаного типу у багаторівневій групі;
 - (ii) структуру участі; та
 - (iii) роль фінансової холдингової компанії або фінансової холдингової компанії змішаного типу в групі;
- (c) відповідність критеріям, визначеним у статті 14, та вимогам, встановленим у статті 121.
- 4.

Надання дозволу фінансовій холдинговій компанії або фінансовій холдинговій компанії змішаного типу відповідно до цієї статті не вимагається, якщо виконано всі такі умови:

- (a) основна діяльність фінансової холдингової компанії полягає у придбанні часток участі у дочірніх компаніях або, у випадку фінансової холдингової компанії змішаного типу, її основна діяльність стосовно установ або фінансових установ полягає у придбанні часток участі у дочірніх компаніях;
- (b) фінансову холдингову компанію або фінансову холдингову компанію змішаного типу не визначено як суб'єкт із врегулювання у будь-якій із груп врегулювання групи відповідно до стратегії врегулювання, визначеної відповідним органом з врегулювання згідно з Директивою 2014/59/ЄС;
- (c) дочірню кредитну установу призначено відповідальною за забезпечення дотримання групою пруденційних вимог на консолідованій основі та їй надано всі необхідні засоби та правові повноваження для ефективного виконання таких зобов'язань;
- (d) фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу не бере участі в ухваленні управлінських, оперативних і фінансових рішень, що впливають на групу або її дочірні компанії, які є установами або фінансовими установами;
- (e) відсутні перешкоди для ефективного нагляду за групою на консолідованій основі.

Фінансові холдингові компанії або фінансові холдингові компанії змішаного типу, звільнені від отримання дозволу відповідно до цього параграфу, не виключаються з периметру консолідації, визначеного у цій Директиві або в Регламенті (ЄС) № 575/2013.

5.

Орган, що здійснює консолідований нагляд, забезпечує моніторинг дотримання умов, зазначених у параграфі 3 або, якщо застосовно, параграфі 4 на постійній основі. Фінансові холдингові компанії та фінансові холдингові компанії змішаного типу надають органу, що здійснює консолідований нагляд, інформацію, необхідну для постійного моніторингу структурної організації групи та дотримання умов, зазначених у параграфі 3 або, якщо застосовно, параграфі 4. Орган, що здійснює консолідований нагляд, надає цю інформацію компетентному органу у державі-члені, в якій фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу має осідок.

6.

Якщо орган, що здійснює консолідований нагляд, встановив, що умови, визначені у параграфі 3, не виконано або припинили виконуватися, до фінансової холдингової компанії або фінансової холдингової компанії змішаного типу застосовуються відповідні наглядові заходи для забезпечення або відновлення, залежно від обставин, безперервності та цілісності консолідованого нагляду, а також забезпечення дотримання вимог, встановлених у цій Директиві та в Регламенті (ЄС) № 575/2013, на консолідованій основі. У випадку фінансової холдингової компанії змішаного типу, при застосуванні наглядових заходів, зокрема, до уваги беруться наслідки для фінансового конгломерату.

Наглядові заходи, зазначені у першому підпараграфі, можуть включати:

- (a) призупинення здійснення прав голосу, які надаються акціями дочірніх установ, якими володіє

фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу;

- (b) встановлення заборон або санкцій стосовно фінансової холдингової компанії, фінансової холдингової компанії змішаного типу або членів органу управління та керівників, відповідно до статей 65–72;
- (c) надання інструкцій або вказівок фінансовій холдинговій компанії або фінансовій холдинговій компанії змішаного типу щодо переведення до складу її акціонерів учасників в її дочірніх установах;
- (d) призначення на тимчасовій основі іншої фінансової холдингової компанії, фінансової холдингової компанії змішаного типу або установи в межах групи відповідальною за забезпечення дотримання вимог, встановлених у цій Директиві та в Регламенті (ЄС) № 575/2013, на консолідованій основі;
- (e) обмеження або заборона розподілу виплат або виплат відсотків акціонерам;
- (f) встановлення вимоги для фінансових холдингових компаній або фінансових холдингових компаній змішаного типу відмовитися або зменшити частки участі в установах або інших суб'єктах фінансового сектора;
- (g) встановлення вимоги для фінансових холдингових компаній або фінансових холдингових компаній змішаного типу надати план повернення, без затримки, в режим дотримання.

7.

Якщо орган, що здійснює консолідований нагляд, встановив, що умови, визначені у параграфі 4, більше не виконуються, фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу звертається за отриманням дозволу відповідно до цієї статті.

8.

Для ухвалення рішень щодо надання дозволу та звільнення від отримання дозволу, як зазначено у параграфах 3 і 4, відповідно, та наглядових заходів, згаданих у параграфах 6 і 7, якщо орган, що здійснює консолідований нагляд, відрізняється від компетентного органу в державі-члені, в якій фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу має осідок, два органи повинні співпрацювати один із одним в повній консультації. Орган, що здійснює консолідований нагляд, повинен підготувати оцінку питань, згаданих у параграфах 3, 4, 6 і 7, залежно від обставин, та передає таку оцінку компетентному органу в державі-члені, в якій фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу має осідок. Ці два органи роблять все можливе в межах своїх повноважень для досягнення спільного рішення протягом двох місяців після отримання такої оцінки.

Відповідне спільне рішення належним чином документується та обґрунтовується. Орган, що здійснює консолідований нагляд, повідомляє про спільне рішення фінансовій холдинговій компанії або фінансовій холдинговій компанії змішаного типу.

У разі недосягнення згоди, орган, що здійснює консолідований нагляд, або компетентний орган у державі-члені, в якій фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу має осідок, утримується від ухвалення рішення та передає відповідне питання ЕВА згідно зі статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010. ЕВА ухвалює своє рішення протягом одного місяця після отримання звернення до ЕВА. Відповідні компетентні органи ухвалюють спільне рішення відповідно до рішення ЕВА. Питання не потрібно передавати ЕВА після закінчення двомісячного періоду або після досягнення спільного рішення.

9.

У випадку фінансових холдингових компаній змішаного типу, якщо орган, що здійснює консолідований нагляд, або компетентний орган у державі-члені, в якій фінансова холдингова компанія змішаного типу має осідок, відрізняється від координатора, визначеного відповідно до статті 10 Директиви 2002/87/ЄС, вимагається узгодження координатора в цілях рішень або спільних рішень, згаданих у параграфах 3, 4, 6 і 7 цієї статті, залежно від обставин. Якщо вимагається узгодження координатора, розбіжності передаються відповідному європейському наглядовому органу, зокрема, ЕВА або Європейському

наглядовому органу (Європейський орган зі страхування і професійних пенсій) (EIOPA), створений згідно з Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1094/2010 (⁴), який ухвалює своє рішення протягом одного місяця після отримання звернення. Будь-яке рішення, ухвалене відповідно до цього параграфу, не повинне обмежувати зобов'язань згідно з Директивою 2002/87/ЄС або 2009/138/ЄС. 10.

Якщо у наданні дозволу фінансовій холдинговій компанії або фінансовій холдинговій компанії змішаного типу відповідно до цієї статті відмовлено, орган, що здійснює консолідований нагляд, повідомляє заявнику про своє рішення та причини його ухвалення протягом чотирьох місяців після отримання заяви або, якщо заява є неповною, протягом чотирьох місяців після отримання повної інформації, необхідної для ухвалення рішення.

У будь-якому випадку, рішення про надання або відмову у наданні дозволу ухвалюється протягом шести місяців після отримання заяви. Разом із відмовою, за необхідності, може бути застосовано будь-які заходи, згадані у параграфі 6.

Стаття 21b

Проміжна материнська компанія ЄС

1.

Дві або більше установ у Союзі, які входять до складу однієї групи третьої країни, повинні мати одну проміжну материнську компанію ЄС, що має осідок у Союзі.

2.

Компетентні органи можуть дозволити установам, згаданим у параграфі 1, мати дві проміжні материнські компанії ЄС, якщо вони визначають, що створення однієї проміжної материнської компанії ЄС:

- (a) буде несумісним із обов'язковою вимогою щодо розділення діяльності, встановленою правилами або наглядовими органами третьої країни, в якій кінцева материнська компанія групи третьої країни має свій головний офіс; або
- (b) зробить можливість врегулювання менш ефективною, ніж у випадку двох проміжних материнських компаній ЄС, відповідно до оцінювання, проведеного компетентним органом з врегулювання проміжної материнської компанії ЄС.

3.

Проміжна материнська компанія ЄС повинна бути кредитною установою, авторизованою відповідно до статті 8, або фінансовою холдинговою компанією, або фінансовою холдинговою компанією змішаного типу, якій було надано дозвіл згідно зі статтею 21a.

Як відступ від першого підпараграфу цього параграфу, якщо жодна з установ, вказаних у параграфі 1 цієї статті, не є кредитною установою, або якщо вимагається створення другої проміжної материнської компанії ЄС у зв'язку з інвестиційною діяльністю, для дотримання обов'язкової вимоги, вказаної у параграфі 2 цієї статті, проміжна материнська компанія ЄС або друга проміжна материнська компанія ЄС може бути інвестиційною фірмою, авторизованою згідно із статтею 5(1) Директиви 2014/65/ЄС, на яку поширюється Директива 2014/59/ЄС.

4.

Параграфи 1, 2 і 3 не застосовуються, якщо загальна вартість активів у Союзі групи третьої країни становить менше ніж 40 мільярдів євро.

5.

Для цілей цієї статті, загальна вартість активів у Союзі групи третьої країни означає суму такого:

- (a) загальної вартості активів кожної установи у Союзі групи третьої країни, відповідно до її консолідованого балансу або їхнього окремого балансу, якщо баланс установи не консолідований; та
- (b) загальної вартості активів кожної філії групи третьої країни, авторизованої у Союзі відповідно до

цієї Директиви, Директиви 2014/65/ЄС або Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 600/2014 (⁵).

6.

Компетентні органи повідомляють ЕВА таку інформацію стосовно кожної групи третьої країни, яка веде діяльність у їхній юрисдикції:

- (a) найменування та загальну вартість активів установ, які входять до складу групи третьої країни, щодо яких здійснюється нагляд;
- (b) найменування та загальну вартість активів філій, авторизованих у такій державі-члені відповідно до цієї Директиви, Директиви 2014/65/ЄС або Регламенту (ЄС) № 600/2014, а також види діяльності, на ведення яких вони мають авторизацію;
- (c) найменування і тип, зазначені у параграфі 3, будь-якої проміжної материнської компанії ЄС, створеної у такій державі-члені, та найменування групи третьої країни, до складу якої вона входить.

7.

ЕВА публікує на своєму вебсайті список усіх груп третіх країн, які ведуть діяльність у Союзі, а також їхньої проміжної материнської компанії або компаній ЄС, залежно від обставин.

Компетентні органи повинні переконатися, що кожна установа в межах їхньої компетенції, яка входить до складу групи третьої країни, відповідає одній з таких умов:

- (a) має проміжну материнську компанію ЄС;
- (b) є проміжною материнською компанією ЄС;
- (c) є єдиною установою у Союзі групи третьої країни; або
- (d) входить до складу групи третьої країни із загальною вартістю активів у Союзі менше 40 мільярдів євро.

▼C3

8.

Як відступ від параграфа 1, групи третіх країн, які ведуть діяльність через більше, ніж одну установу в Союзі, та загальна вартість активів яких у Союзі є рівною або більшою ніж 40 мільярдів євро станом на 27 червня 2019 року, повинні мати проміжну материнську компанію ЄС або, якщо застосовується параграф 2, дві проміжні материнські компанії ЄС до 30 грудня 2023 року.

▼M5

9.

До 30 грудня 2026 року Комісія повинна, після консультацій з ЕВА, переглянути вимоги, встановлені для установ цією статтею, та подати звіт Європейському Парламенту і Раді. У звіті має бути розглянуто, зокрема, таке:

- (a) наскільки вимоги, встановлені у цій статті, є застосовними, необхідними та пропорційними, а також чи були б інші заходи більш доцільними;
- (b) наскільки вимоги, встановлені для установ цією статтею, має бути переглянуто для відображення найкращої міжнародної практики.

10.

До 28 червня 2021 року ЕВА подає Європейському Парламенту, Раді та Комісії звіт про режим діяльності філій у третіх країнах згідно з національним правом держав-членів. У звіті має бути розглянуто, зокрема, таке:

- (a) чи відрізняється та в якій мірі відрізняється серед держав-членів практика нагляду згідно з національним правом для філій у третіх країнах;
- (b) чи може різниця у режимі діяльності філій у третіх країнах згідно з національним правом призвести до регуляторного арбітражу;

- (с) чи була б необхідною та доцільною подальша гармонізація національних режимів для філій у третіх країнах, зокрема, стосовно істотних філій у третіх країнах.

Комісія, якщо застосовно, подає законодавчу пропозицію Європейському Парламенту і Раді на підставі рекомендацій ЕВА.



ГЛАВА 2

Істотна частка участі у кредитній установі

Стаття 22

Повідомлення та оцінювання запропонованого набуття

1.

Держави-члени повинні вимагати, щоб будь-яка фізична або юридична особа або такі особи, які діють спільно («запропонований набувач»), які вирішили або прямо чи опосередковано набути істотну частку участі у кредитній установі, або прямо або опосередковано надалі збільшити таку істотну частку участі в кредитній установі, унаслідок чого утримувана частка прав голосу або капіталу могла б досягти або перевищити 20%, 30% чи 50% або кредитна установа могла б набути статус її дочірньої компанії («запропоноване набуття»), заздалегідь в письмовій формі повідомляють компетентні органи кредитної установи, в якій вони мають намір набути або збільшити істотну частку участі, про набуття із зазначенням розміру запланованої частки участі та відповідної інформації, як вказано відповідно до статті 23(4). Держави-члени не зобов'язані застосовувати 30% порогове значення у випадках, коли відповідно до статті 9(3)(а) Директиви 2004/109/ЄС вони застосовують порогове значення у розмірі однієї третини.

2.

Компетентні органи підтверджують отримання повідомлення згідно з параграфом 1 або додаткової інформації згідно з параграфом 3 негайно, та у будь-якому випадку протягом двох робочих днів після отримання, в письмовій формі запропонованому набувачу.

Компетентні органи мають максимум 60 робочих днів із дати письмового підтвердження отримання повідомлення та всіх документів, які держава-член вимагає додавати до повідомлення на підставі переліку, наведеного у статті 23(4) («період оцінювання»), щоб здійснити оцінювання, передбачене у статті 23(1) («оцінювання»).

Компетентні органи повідомляють запропонованому набувачу дату закінчення періоду оцінювання в момент підтвердження отримання.

3.

Компетентні органи можуть протягом періоду оцінювання, за необхідності, та не пізніше, ніж на 50-ий робочий день періоду оцінювання, запитати додаткову інформацію, необхідну для завершення оцінювання. Такий запит роблять у письмовій формі, та у ньому зазначається потрібна додаткова інформація.

Період оцінювання призупиняється на період між датою запиту інформації компетентними органами та отриманням відповіді на нього запропонованим набувачем. Таке призупинення не повинне перевищувати 20 робочих днів. Усі подальші запити від компетентних органів щодо заповнення або роз'яснення інформації подаються на їх розсуд, проте вони не повинні призводити до призупинення періоду оцінювання.

4.

Компетентні органи можуть продовжити перебіг періоду призупинення, зазначений у другому підпараграфі параграфа 3, до 30 робочих днів, якщо запропонований набувач розташований або його діяльність регулюється у третій країні, або він є фізичною чи юридичною особою, ►C2 яка не підлягає

нагляду згідно з цією Директивою або згідно з Директивою 2009/65/ЄС, 2009/138/ЄС або 2004/39/ЄС. ◀

5.

Якщо компетентні органи вирішать оскаржити запропоноване набуття, вони повинні протягом двох робочих днів після завершення оцінювання та без перевищення періоду оцінювання, повідомити про це запропонованому набувачу в письмовій формі із зазначенням причин. Відповідно до національного права, належне зазначення причин для ухвалення рішення може бути доступним для громадськості за вимогою запропонованого набувача. Це не перешкоджатиме державі-члену у наданні дозволу компетентному органу публікувати таку інформацію за відсутності вимоги запропонованого набувача.

6.

Якщо компетентні органи не оскаржуватимуть запропоноване набуття протягом періоду оцінювання в письмовій формі, воно вважатиметься схваленим.

7.

Компетентні органи можуть встановити максимальний період для оформлення запропонованого набуття та продовжувати його, якщо доцільно.

8.

Держави-члени не повинні встановлювати вимоги для повідомлення компетентних органів або схвалення ними прямого або непрямого набуття прав голосу або капіталу, що є більш обмежувальними, ніж вимоги, які викладено у цій Директиві.

9.

Європейський банківський орган (ЕВА) повинен розробити проекти імплементаційних технічних стандартів для встановлення загальних процедур, форм і шаблонів для консультативного процесу між відповідними компетентними органами, як зазначено у статті 24.

ЕВА подає Комісії такі проекти імплементаційних технічних стандартів до 31 грудня 2015 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) №1093/2010.

Стаття 23

Критерії оцінювання

1.

При оцінюванні повідомлення, передбаченого в статті 22(1), та інформації, зазначеної у статті 22(3), компетентні органи з метою забезпечення розсудливого та раціонального управління кредитною установою, в якій пропонується набуття, та з урахуванням вірогідного впливу запропонованого набувача на таку кредитну установу, оцінюють відповідність запропонованого набувача та фінансову стабільність запропонованого набуття згідно з такими критеріями:

(a) репутація запропонованого набувача;

▼M5

(b) репутація, знання і досвід, як зазначено у статті 91(1), будь-якого члена органу управління, який керуватиме діяльністю кредитної установи в результаті запропонованого набуття;

▼B

(c) фінансова стабільність запропонованого набувача, зокрема, стосовно типу діяльності, що ведеться та передбачається у кредитній установі, в якій пропонується набуття;

(d) здатність кредитної установи відповідати та підтримувати відповідність пруденційним вимогам згідно з цією Директивою та Регламентом (ЄС) № 575/2013, та, якщо застосовно, згідно з іншим законодавством Союзу, зокрема, директивами 2002/87/ЄС та 2009/110/ЄС, у тому числі, придатність структури групи, частиною якої вона стане, для здійснення ефективного нагляду, ефективного обміну інформацією між компетентними органами та визначення розподілу обов'язків між компетентними органами;

- (e) наявність обґрунтованих підстав вважати, що у зв'язку із запропонованим набуттям здійснюється або планується спроба відмивання грошей або фінансування тероризму у розумінні статті 1 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2005/60/ЄС від 26 жовтня 2005 року про запобігання використанню фінансової системи для відмивання грошей та фінансування тероризму (⁶), або що запропоноване набуття може підвищити ризик таких дій.

2.

Компетентні органи можуть заперечувати проти запропонованого набуття, тільки якщо для цього існують обґрунтовані підстави з урахуванням критеріїв, визначених у параграфі 1, або якщо інформація, надана запропонованим набувачем, є неповною.

3.

Держави-члени не повинні встановлювати будь-які попередні умови стосовно рівня участі, яку необхідно набути, або дозволяти їхнім компетентним органам перевіряти запропоноване набуття з точки зору економічних потреб ринку.

4.

Держави-члени повинні оприлюднити перелік із зазначенням інформації, яка є необхідною для оцінювання і яка повинна бути надана компетентним органам у момент подання повідомлення, зазначеного у статті 11(1). Інформація, що вимагається, повинна бути пропорційною і адаптованою до природи запропонованого набувача та запропонованого набуття. Держави-члени не повинні вимагати інформацію, яка не є релевантною для пруденційного оцінювання.

5.

Незважаючи на статтю 22(2), (3) та (4), якщо компетентний орган повідомлено про дві або більше пропозицій щодо набуття або збільшення істотної участі в одній кредитній установі, він повинен розглянути кандидатури запропонованих набувачів на недискримінаційній основі.

Стаття 24

Співпраця між компетентними органами

1.

Відповідні компетентні органи забезпечують безперервність консультацій один з одним при здійсненні оцінювання, якщо запропонований набувач є однією з таких осіб:

- (a) кредитна установа, страхова компанія, перестрахова компанія, інвестиційна фірма або управлінська компанія у значенні статті 2(1)(b) Директиви 2009/65/ЄС («управлінська компанія UCITS»), авторизована в іншій державі-члені або в іншому секторі, ніж той, у якому пропонується набуття;
- (b) материнська компанія кредитної установи, страхової компанії, перестрахової компанії, інвестиційної фірми або управлінської компанії UCITS, авторизованої в іншій державі-члені або в іншому секторі, ніж той, у якому пропонується набуття;
- (c) фізична або юридична особа, яка контролює кредитну устанovu, страхову компанію, перестрахову компанію, інвестиційну фірму або управлінську компанію UCITS, авторизовану в іншій державі-члені або в іншому секторі, ніж той, у якому пропонується набуття.

2.

Компетентні органи повинні без невиправданої затримки надавати один одному будь-яку інформацію, яка є істотною або релевантною для оцінювання. У зв'язку з цим компетентні органи повинні повідомляти один одному за запитом всю релевантну інформацію та повинні повідомляти з власної ініціативи всю суттєву інформацію. У рішенні компетентного органу, який авторизував кредитну устанovu, в якій пропонується набуття, повинно бути зазначено будь-які окремі думки або застереження, висловлені компетентним органом, відповідальним за запропонованого набувача.

Стаття 25

Повідомлення у випадку відчуження

Держави-члени повинні вимагати, щоб будь-яка фізична або юридична особа, яка ухвалила рішення відчужити, прямо або опосередковано, істотну участь у кредитній установі, повідомила компетентні органи в письмовій формі заздалегідь про відчуження, із зазначенням розміру відповідної частки участі. Така особа також повинна повідомити компетентні органи, якщо вона ухвалила рішення зменшити свою істотну участь так, що частка належних їй прав голосу або капіталу стане меншою за 20%, 30% або 50% або настільки, що кредитна установа перестане бути її дочірньою компанією. Держави-члени не зобов'язані застосовувати 30% порогове значення у випадках, коли відповідно до статті 9(3)(а) Директиви 2004/109/ЄС вони застосовують порогове значення у розмірі однієї третини.

Стаття 26

Обов'язки щодо надання інформації та санкції

1.

Кредитні установи повинні, щойно їм стає відомо про будь-які набуття або відчуження часток участі у їхньому капіталі, що призводять до того, що частки участі перевищать або стануть меншими за одне з порогових значень, вказаних у статті 22(1) та статті 25, інформувати компетентні органи про такі набуття або відчуження.

Кредитні установи, допущені до торгів на регульованому ринку, повинні не рідше одного разу на рік повідомляти компетентні органи про імена акціонерів і учасників, які мають істотну участь, та розміри відповідних часток участі, наприклад, згідно з інформацією, отриманою на річних загальних зборах акціонерів і учасників, або в результаті дотримання нормативно-правових положень стосовно компаній, допущених до торгів на регульованому ринку.

2.

Держави-члени повинні вимагати у випадках, коли вплив із боку осіб, зазначених у статті 22(1), ймовірно нашкодить розсудливому та раціональному управлінню установою, щоб компетентні органи вживали відповідних заходів для припинення такої ситуації. Такими заходами можуть бути приписи суду та санкції відповідно до статей 65–72 проти членів органу управління та керівників, або тимчасове зупинення реалізації прав голосу, передбачених частками, якими володіють акціонери або учасники відповідної кредитної установи.

Подібні заходи повинні застосовуватися до фізичних або юридичних осіб, які не виконують обов'язку щодо надання попередньої інформації, як встановлено у статті 22(1) та відповідно до статей 65–72.

У разі набуття частки участі, незважаючи на заперечення з боку компетентних органів, держави-члени повинні, незалежно від будь-яких інших санкцій, які можуть бути ухвалені, передбачити тимчасове зупинення реалізації відповідних прав голосу, визнання недійсними відданих голосів або можливість їх анулювання.

Стаття 27

Критерії для істотних часток участі

При визначенні того, чи виконано критерії для істотних часток участі, як зазначено у статтях 22, 25 та 26, до уваги беруться права голосу, вказані у статтях 9, 10 та 11 Директиви 2004/109/ЄС, а також умови стосовно їх сукупності, визначені у статті 12(4) та (5) зазначеної Директиви.

При визначенні того, чи виконано критерії для істотної частки участі, як зазначено у статті 26, держави-члени не беруть до уваги права голосу або акції, якими установи можуть володіти в результаті надання андеррайтингу фінансових інструментів або розміщення фінансових інструментів на підставі твердого зобов'язання, відповідно до пункту 6 секції А додатка I до Директиви 2004/39/ЄС, за умови що такі права не здійснюються або іншим чином не використовуються для втручання в управління емітентом та відчужуються протягом одного року після набуття.

РОЗДІЛ IV

ПОЧАТКОВИЙ КАПІТАЛ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ФІРМ

Стаття 28

Початковий капітал інвестиційних фірм

1.

Початковий капітал інвестиційних фірм складається лише з одного або декількох елементів, зазначених у пунктах (а)–(е) статті 26(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013.

2.

Усі інвестиційні фірми, крім тих, які зазначено у статті 29, повинні мати початковий капітал у розмірі 730 000 євро.

Стаття 29

Початковий капітал певних типів інвестиційних фірм

1.

Інвестиційна фірма, яка не здійснює операції з жодними фінансовими інструментами за власний рахунок або не гарантує випуск фінансових інструментів на підставі твердого зобов'язання фірми, проте яка утримує гроші або цінні папери клієнта, та яка пропонує одну або більше із зазначених нижче послуг, повинна мати початковий капітал у розмірі 125 000 євро:

- (a) приймання та передавання розпоряджень інвесторів щодо фінансових інструментів;
- (b) виконання розпоряджень інвесторів щодо фінансових інструментів;
- (c) управління індивідуальними портфелями інвестицій у фінансові інструменти.

2.

Компетентні органи можуть дозволити інвестиційній фірмі, яка виконує розпорядження інвесторів щодо фінансових інструментів, утримувати такі інструменти за власний рахунок, якщо виконано такі умови:

- (a) такі позиції виникають лише в результаті неспроможності точного зіставлення розпоряджень інвесторів;
- (b) до загальної ринкової вартості усіх таких позицій застосовується граничне значення у розмірі 15% початкового капіталу фірми;
- (c) фірма відповідає вимогам, визначеним у статтях 92–95 і частини четвертої Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (d) такі позиції є випадковими, мають тимчасовий характер та суворо обмежені часом, необхідним для здійснення відповідної операції.

3.

Держави-члени можуть знизити суму, зазначену у параграфі 1, до 50 000 євро, якщо фірма не авторизована утримувати гроші або цінні папери клієнта, здійснювати операції за свій власний рахунок або гарантувати випуск на підставі твердого зобов'язання фірми.

4.

Утримання фінансових інструментів, що не входять до торгового портфеля, у фінансових інструментах з метою інвестування власних коштів не вважатиметься здійсненням операцій за власний рахунок стосовно послуг, визначених у параграфі 1, або в цілях параграфа 3.

Стаття 30

Початковий капітал місцевих фірм

Місцеві фірми повинні мати початковий капітал у розмірі 50 000 євро, якщо вони користуються перевагами свободи підприємницької діяльності або надають послуги, визначені в статтях 31 і 32

Стаття 31

Покриття для фірм, не авторизованих утримувати гроші або цінні папери клієнта

1.

Покриття для фірм, зазначених у пункті (2)(с) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, повинно мати одну з таких форм:

- (а) початковий капітал у розмірі 50 000 євро;
- (б) страхування професійної відповідальності, що покриває всю територію Союзу, або певна інша аналогічна гарантія від відповідальності, яка виникає внаслідок професійної недбалості, що становить принаймні 1 000 000 євро, що застосовується до кожної претензії, та в сукупності 1 500 000 євро на рік за всі претензії;
- (с) поєднання початкового капіталу та страхування професійної відповідальності у формі, що в результаті становитиме рівень покриття, еквівалентний рівню, зазначеному у пунктах (а) або (б).

Комісія періодично переглядає суми, зазначені у першому підпараграфі.

2.

Якщо фірма, зазначена у пункті (2)(с) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, також зареєстрована згідно з Директивою Європейського Парламенту і Ради 2002/92/ЄС від 9 грудня 2002 року про страхове посередництво (⁷), то вона повинна дотримуватися статті 4(3) вказаної Директиви та повинна мати покриття в одній із таких форм:

- (а) початковий капітал у розмірі 25 000 євро;
- (б) страхування професійної відповідальності, що покриває всю територію Союзу, або певна інша аналогічна гарантія від відповідальності, яка виникає внаслідок професійної недбалості, що становить принаймні 500 000 євро, що застосовується до кожної претензії, та в сукупності 750 000 євро на рік за всі претензії;
- (с) поєднання початкового капіталу та страхування професійної відповідальності у формі, що в результаті становитиме рівень покриття, еквівалентний рівню, зазначеному у пунктах (а) або (б).

Стаття 32

Положення щодо звільнення від виконання нових правил

1.

Як відступ від статті 28(2), статті 29(1) і (3) та статті 30, держави-члени можуть продовжити авторизувати інвестиційні фірми та фірми, охоплені статтею 30, які існували станом на або до 31 грудня 1995 року, власні кошти яких є меншими, ніж рівні початкового капіталу, визначені для них у статті 28(2), статті 29(1) або (3) або статті 30.

Розмір власних коштів таких інвестиційних фірм або фірм не повинен опускатися нижче найвищого референтного рівня, обчисленого після 23 березня 1993 року. Такий референтний рівень повинен визначатися як середньоденний рівень власних коштів, обчислений за шестимісячний період, який передує даті обчислення. Його обчислюють кожні шість місяців стосовно відповідного попереднього періоду.

2.

Якщо контроль інвестиційної фірми або фірми, охопленої параграфом 1, встановлює інша фізична або юридична особа, а не особа, яка контролювала її станом на або до 31 грудня 1995 року, власні кошти такої інвестиційної фірми або фірми повинні досягати принаймні рівня, визначеного для них у статті 28(2), статті 29(1) або (3), або статті 30, окрім випадку першої передачі у спадок, здійсненої після 31

грудня 1995 року, за умови схвалення компетентними органами, та за період не більше 10 років з дати такої передачі.

3.

У випадку злиття двох або більше інвестиційних фірм або фірм, охоплених статтею 30, власні кошти фірми, отримані в результаті злиття, не обов'язково повинні досягати рівня, визначеного у статті 28(2), статті 29(1) або (3) або статті 30. Незважаючи на це, протягом будь-якого періоду, коли рівень, зазначений у статті 28(2), статті 29(1) або (3), або статті 30, не досягнуто, розмір власних коштів фірми, отриманих у результаті злиття, не повинен опускатися нижче загального розміру власних коштів об'єднаних фірм на момент злиття.

4.

Власні кошти інвестиційних фірм та фірм, охоплених статтею 30, не повинні опускатися нижче розмірів, визначених у статті 28(2), статті 29(1) або (3) або статті 30, та у параграфах 1 і 3 цієї статті.

5.

Якщо компетентні органи вважають, що для забезпечення платоспроможності інвестиційних фірм та фірм повинні бути виконані вимоги, встановлені у параграфі 4, положення, встановлені у параграфах 1, 2 та 3, не застосовуються.

РОЗДІЛ V

ПОЛОЖЕННЯ СТОСОВНО СВОБОДИ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА СВОБОДИ НАДАННЯ ПОСЛУГ

ГЛАВА I

Загальні принципи

Стаття 33

Кредитні установи

Держави-члени повинні забезпечувати, щоб діяльність, зазначена в додатку I, могла здійснюватися в межах їхніх територій, згідно із статтею 35, статтею 36(1), (2) і (3), статтею 39(1) і (2), та статтями 40–46, або шляхом створення філії, або шляхом надання послуг будь-якою кредитною установою, яку авторизовано та яка перебуває під наглядом компетентних органів іншої держави-члена, за умови що така діяльність охоплена авторизацією.

Стаття 34

Фінансові установи

1.

Держави-члени повинні забезпечувати, щоб діяльність, зазначена в додатку I, могла здійснюватися в межах їхніх територій, згідно із статтею 35, статтею 36(1), (2) і (3), статтею 39(1) і (2), та статтями 40–46, або шляхом створення філії, або шляхом надання послуг будь-якою фінансовою установою з іншої держави-члена, незалежно від того, чи це дочірня компанія кредитної установи, чи спільна дочірня компанія двох або більше кредитних установ, установчий договір і статут яких дозволяє здійснення такої діяльності, та яка виконує кожен із таких умов:

- (a) материнська компанія або компанії авторизовано як кредитні установи у державі-члені згідно із законодавством, яке регулює діяльність фінансової установи;
- (b) відповідна діяльність фактично здійснюється в межах території тієї самої держави-члена;
- (c) материнська компанія або компанії володіють 90% або більше прав голосу, що надаються

частками участі в капіталі фінансової установи;

- (d) материнська компанія або компанії задовольняють вимоги компетентних органів стосовно пруденційного управління фінансовою установою та заявили, за згодою відповідних компетентних органів держави-члена розташування головного офісу, що вони спільно та солідарно гарантують зобов'язання, які бере на себе фінансова установа;
- (e) фінансову установу ефективно включено, зокрема, для відповідної діяльності, до консолідованого нагляду материнської компанії, або кожної з материнських компаній, відповідно до розділу VII цієї Директиви та глави 2 розділ II частини першої Регламенту (ЄС) № 575/2013, зокрема, в цілях виконання вимог до власних коштів, визначених у статті 92 зазначеного Регламенту, для контролю великих експозицій, як передбачено в частині четвертій зазначеного Регламенту, та в цілях обмеження пакетів акцій, як передбачено у статтях 89 і 90 вказаного Регламенту.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні перевіряти відповідність умов, визначених у першому підпараграфі, та повинні надати фінансовій установі сертифікат відповідності, який є частиною повідомлення, зазначеного в статтях 35 і 39.

2.

Якщо фінансова установа, зазначена у першому підпараграфі параграфа 1, припиняє виконувати будь-які встановлені умови, компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повідомляють компетентні органи держави-члена ведення діяльності про це, та до діяльності, яку здійснює фінансова установа у державі-члені ведення діяльності, застосовуватиметься законодавство держави-члена ведення діяльності.

3.

Параграфи 1 і 2 застосовуються відповідно до дочірніх компаній фінансової установи, як зазначено у першому підпараграфі параграфа 1.

ГЛАВА 2

Право на заснування кредитних установ

Стаття 35

Вимога до повідомлення та співпраця між компетентними органами

1.

Кредитна установа, яка має намір відкрити філію в межах території іншої держави-члена, повідомляє про це компетентні органи своєї держави-члена розташування головного офісу.

2.

Держави-члени вимагають від кожної кредитної установи, яка має намір відкрити філію в іншій державі-члені, при здійсненні повідомлення, зазначеного в параграфі 1, надавати інформацію про таке:

- (a) державу-член, у межах території якої вона планує відкрити філію;
- (b) програму діяльності з визначенням, між іншим, передбачених типів діяльності та структурної організації філії;
- (c) адресу в державі-члені ведення діяльності, за якою можливо отримати документи;
- (d) імена осіб, відповідальних за управління філією.

3.

Крім випадків, коли компетентні органи держави-члена розташування головного офісу мають причини сумніватися у відповідності адміністративної структури або фінансового стану кредитної установи, беручи до уваги передбачену діяльність, вони повинні протягом трьох місяців після отримання

інформації, зазначеної в параграфі 2, повідомити таку інформацію компетентним органам держави-члена ведення діяльності та поінформувати кредитну установу відповідно.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу також повідомляють суму та склад власних коштів та суму вимог до власних коштів кредитної установи згідно зі статтею 92 Регламенту (ЄС) № 575/2013.

Як відступ від другого підпараграфу, у випадку, зазначеному в статті 34, компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повідомляють суму та склад власних коштів фінансової установи та загальні суми ризикових експозицій, обчислені згідно зі статтею 92(3) та (4) Регламенту (ЄС) № 575/2013, кредитної установи, яка є її материнською компанією.

4.

Якщо компетентні органи держави-члена походження відмовляються повідомити зазначену в параграфі 2 інформацію компетентним органам держави-члена ведення діяльності, вони повинні повідомити причини такої відмови відповідній кредитній установі протягом трьох місяців після одержання всієї такої інформації.

До такої відмови або ненадання відповіді застосовується право звернення до судів у державі-члені розташування головного офісу.

5.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення інформації, що підлягає повідомленню згідно з цією статтею.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

6.

ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів для встановлення стандартних форм, шаблонів та процедур для такого повідомлення.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

7.

ЕВА подає Комісії проекти технічних стандартів, зазначених у параграфах 5 та 6, до 01 січня 2014 року.

Стаття 36

Початок ведення діяльності

1.

Перед тим, як філія кредитної установи розпочне свою діяльність, компетентні органи держави-члена ведення діяльності повинні протягом двох місяців з моменту отримання інформації, зазначеної у статті 35, підготуватися до нагляду за кредитною установою відповідно до глави 4 і, в разі необхідності, повідомити про умови, відповідно до яких, в інтересах загального блага, така діяльність здійснюватиметься у державі-члені ведення діяльності.

2.

Після отримання інформації від компетентних органів держави-члена ведення діяльності, або у випадку закінчення періоду, передбаченого в параграфі 1, без отримання жодної інформації від останніх, філію може бути відкрито та вона може розпочати свою діяльність.

3.

У випадку зміни будь-якої інформації, переданої згідно з пунктами (b), (c) або (d) статті 35(2), кредитна установа надає письмове повідомлення про відповідну зміну компетентним органам держави-члена розташування головного офісу та держави-члена ведення діяльності, принаймні за один місяць до внесення зміни, щоб надати можливість компетентним органам держави-члена розташування головного офісу ухвалити рішення після повідомлення згідно із статтею 35, та компетентним органам держави-члена ведення діяльності ухвалити рішення із визначенням умов для зміни відповідно до параграфу 1 цієї статті.

4.

Вважатиметься, що до філій, які розпочали свою діяльність відповідно до положень, чинних у їхніх державах-членах ведення діяльності, до 01 січня 1993 року, було застосовано процедури, визначені у статті 35 та у параграфах 1 і 2 цієї статті. З 01 січня 1993 року їхня діяльність регулюється параграфом 3 цієї статті та статтями 33 і 52, а також главою 4.

5.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення інформації, що підлягає повідомленню згідно з цією статтею.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

6.

ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів для встановлення стандартних форм, шаблонів та процедур для такого повідомлення.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

7.

ЕВА подає Комісії проекти технічних стандартів, зазначених у параграфах 5 та 6, до 01 січня 2014 року.

Стаття 37

Інформація про відмови

Держави-члени повинні інформувати Комісію та ЕВА про кількість та тип випадків, у яких було надано відмову відповідно до статті 35 та статті 36(3).

Стаття 38

Сукупність філій

Будь-яку кількість місць ведення господарської діяльності, утворених у тій самій державі-члені кредитною установою з головним офісом в іншій державі-члені, вважають єдиною філією.

ГЛАВА 3

Реалізація свободи надання послуг

Стаття 39

Процедура повідомлення

1.

Будь-яка кредитна установа, яка має намір реалізувати свободу надання послуг шляхом здійснення своєї діяльності в межах території іншої держави-члена вперше, повідомляє компетентні органи держави-члена розташування головного офісу про діяльність за переліком у додатку I, яку вона має намір здійснювати.

2.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні, протягом одного місяця після отримання повідомлення, передбаченого в параграфі 1, надіслати таке повідомлення компетентним органам держави-члена ведення діяльності.

3.

Ця стаття не впливає на права, набуті кредитними установами, які надають послуги, до 01 січня 1993 року.

4.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення інформації, що підлягає повідомленню згідно з цією статтею.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

5.

ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів для встановлення стандартних форм, шаблонів та процедур для такого повідомлення.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) №1093/2010.

6.

ЕВА подає Комісії проекти технічних стандартів, зазначених у параграфах 4 та 5, до 01 січня 2014 року.

ГЛАВА 4

Повноваження компетентних органів держави-члена ведення діяльності

Стаття 40

Вимоги щодо звітування

Компетентні органи держав-членів ведення діяльності можуть вимагати, щоб всі кредитні установи, які мають філії в межах їхніх територій, звітували їм періодично про свою діяльність у таких державах-членах ведення діяльності.

Такі звіти вимагатимуться лише щодо інформації або в статистичних цілях, для застосування статті 51(1), або в наглядових цілях згідно із цією главою. На них поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 53(1).

Компетентні органи держав-членів ведення діяльності можуть, зокрема, вимагати надання інформації від кредитних установ, зазначених у першому підпараграфі, щоб надати змогу таким компетентним органам визначити, чи філія є істотною згідно зі статтею 51(1).

Стаття 41

Заходи, яких вживають компетентні органи держави-члена розташування головного офісу стосовно діяльності, яка здійснюється у державі-члені ведення діяльності

1.

Якщо компетентні органи держави-члена ведення діяльності на підставі інформації, отриманої від компетентних органів держави-члена розташування головного офісу згідно зі статтею 50, з'ясовують, що кредитна установа, яка має філію або надає послуги на її території, виконує одну з наведених нижче умов стосовно діяльності, яка здійснюється у такій державі-члені ведення діяльності, вони повинні невідкладно поінформувати про це компетентні органи держави-члена розташування головного офісу:

- (a) кредитна установа не дотримується національних положень, що транспонують цю Директиву, або положень Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (b) існує суттєвий ризик того, що кредитна установа не дотримуватиметься національних положень, що транспонують цю Директиву, або положень Регламенту (ЄС) № 575/2013.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні невідкладно вжити всіх належних заходів для забезпечення того, щоб відповідна кредитна установа виправила ситуацію такого недотримання або вживала заходів для усунення ризику недотримання. Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні невідкладно повідомляти про такі заходи компетентні органи держави-члена ведення діяльності.

2.

Якщо компетентні органи держави-члена ведення діяльності вважатимуть, що компетентні органи держави-члена розташування головного офісу не виконали або не виконують свої зобов'язання відповідно до другого підпараграфу параграфа 1, вони можуть передати це питання на розгляд до ЕВА і звернутися до нього по допомогу відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010. Якщо ЕВА діятиме згідно із зазначеною статтею, він повинен ухвалити будь-яке рішення відповідно до статті 19(3) зазначеного Регламенту протягом 24 годин. ЕВА з власної ініціативи може також допомагати компетентним органам у досягненні згоди відповідно до другого підпараграфу статті 19(1) зазначеного Регламенту.

Стаття 42

Обґрунтування та повідомлення

Будь-який захід, який вжито відповідно до статті 41(1), або статті 43 чи 44, та який передбачає застосування санкцій або обмежень щодо реалізації свободи підприємницької діяльності, повинен бути належним чином обґрунтований та повідомлений відповідній кредитній установі.

Стаття 43

Запобіжні заходи

1.

До проведення процедури, визначеної у статті 41, компетентні органи держави-члена ведення діяльності можуть, у надзвичайних ситуаціях, поки не буде вжито заходів компетентними органами держави-члена розташування головного офісу або заходів з реструктуризації, зазначених у статті 3 Директиви 2001/24/ЄС, вжити будь-яких запобіжних заходів, необхідних для захисту від фінансової нестабільності, яка становила б серйозну загрозу колективним інтересам вкладників, інвесторів і клієнтів у державі-члені ведення діяльності.

2.

Будь-які запобіжні заходи згідно з параграфом 1 повинні відповідати їхній меті захистити від фінансової нестабільності, яка суттєво загрожувала б колективним інтересам вкладників, інвесторів і клієнтів у державі-члені ведення діяльності. Такі запобіжні заходи можуть включати тимчасове зупинення виплат. Вони не повинні призводити до отримання кредиторами кредитної установи у державі-члені ведення діяльності переваги над кредиторами в інших державах-членах.

3.

Будь-які запобіжні заходи згідно з параграфом 1 припиняють свою дію, коли адміністративні або судові органи держави-члена розташування головного офісу вживають заходів з реструктуризації згідно зі статтею 3 Директиви 2001/24/ЄС.

4.

Компетентні органи держави-члена ведення діяльності припиняють запобіжні заходи, якщо вони вважатимуть, що такі заходи стали неактуальними згідно зі статтею 41, крім випадків, якщо вони припинять свою дію відповідно до параграфу 3 цієї статті.

5.

Комісія, ЕВА та компетентні органи інших відповідних держав-членів повинні бути поінформовані про вжиті запобіжні заходи згідно з параграфом 1 без невиправданої затримки.

Якщо компетентні органи держави-члена розташування головного офісу або будь-якої іншої відповідної держави-члена заперечують проти заходів, вжитих компетентними органами держави-члена ведення діяльності, вони можуть передати це питання на розгляд до ЕВА і звернутися до нього по допомогу відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010. Якщо ЕВА діятиме згідно із зазначеною статтею, він повинен ухвалити будь-яке рішення відповідно до статті 19(3) зазначеного Регламенту протягом 24 годин. ЕВА з власної ініціативи може також допомагати компетентним органам у досягненні згоди відповідно до другого підпараграфу статті 19(1) зазначеного Регламенту.

Стаття 44

Повноваження держав-членів ведення діяльності

Держави-члени ведення діяльності можуть, незважаючи на статті 40 і 41, здійснювати повноваження, надані їм згідно з цією Директивою, стосовно вжиття належних заходів із попередження або покарання за порушення, вчинені в межах їхніх територій, щодо правил, які вони ухвалили відповідно до цієї Директиви, або в інтересах загального блага. Це включає можливість запобігання ініціюванню подальших операцій кредитними установами, які вчиняють порушення, в межах їхніх територій.

Стаття 45

Заходи після відкликання авторизації

У випадку відкликання авторизації, компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні невідкладно поінформувати про це компетентні органи держави-члена ведення діяльності. Компетентні органи держави-члена ведення діяльності вживають належних заходів для запобігання ініціюванню відповідною кредитною установою подальших операцій у межах її території та захисту інтересів вкладників.

Стаття 46

Рекламна діяльність

Жодне положення у цій главі не перешкоджає кредитним установам з головними офісами в інших державах-членах рекламувати їхні послуги за допомогою усіх доступних засобів комунікації в державі-члені ведення діяльності, з урахуванням будь-яких правил, що регулюють форму та зміст такої реклами, ухвалених в інтересах загального блага.

РОЗДІЛ VI

ВІДНОСИНИ З ТРЕТІМИ КРАЇНАМИ

Стаття 47

Повідомлення стосовно філій у третіх країнах та умов доступу для кредитних установ із такими філіями

1.

Держави-члени не повинні застосовувати до філій кредитних установ, головний офіс яких розташований у третій країні, під час початку або продовження здійснення їхньої діяльності, положення, які створюють більш сприятливий режим, ніж той, який застосовують до філій кредитних установ, головний офіс яких розташований у Союзі.

▼ M5

1a.

Держава-член вимагатиме від філій кредитних установ, головний офіс яких розташований у третій країні, повідомляти не рідше одного разу на рік компетентним органам таку інформацію:

- (a) загальну суму активів за видами діяльності філії, авторизованої у такій державі-члені;
- (b) інформація щодо ліквідних активів, доступних для філії, зокрема, доступності ліквідних активів у валютах держави-члена;
- (c) власні кошти, які є в розпорядженні філії;
- (d) механізми захисту депозитів, доступні вкладникам у філії;
- (e) механізми управління ризиками;

- (f) механізми управління, включаючи виконавців ключових функцій щодо діяльності філії;
- (g) плани відновлення платоспроможності, що охоплюють філію; та
- (h) будь-яка інша інформація, яку компетентні органи вважають необхідною для надання можливості комплексного моніторингу діяльності філії.

▼ M5

2.

Компетентні органи повідомляють ЕВА про таке:

- (a) всі авторизації для філій, надані кредитним установам, головний офіс яких розташований у третій країні, та про будь-які подальші зміни у таких авторизаціях;
- (b) загальну суму активів і пасивів авторизованих філій кредитних установ, головний офіс яких розташований у третій країні, як періодично повідомляється;
- (c) найменування групи третьої країни, до складу якої входить авторизована філія.

ЕВА публікує на своєму вебсайті список усіх філій у третіх країнах, авторизованих на ведення діяльності у Союзі, із зазначенням держави-члена, у якій вони авторизовані вести діяльність.

▼ M5

2а.

Компетентні органи, які здійснюють нагляд за філіями кредитних установ, головний офіс яких розташований у третій країні, та компетентні органи установ, які входять до складу тієї самої групи третьої країни, повинні тісно співпрацювати, для забезпечення того, щоб уся діяльність такої групи третьої країни у Союзі підлягала комплексному нагляду, для запобігання обходу вимог, застосованих до груп третіх країн відповідно до цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013, а також запобігання будь-якого негативного впливу на фінансову стабільність Союзу.

ЕВА повинен сприяти співпраці серед компетентних органів у цілях першого підпараграфу цього параграфу, у тому числі при перевірці того, чи дотримано порогового значення, зазначеного у статті 21b(4).

▼ B

3.

Союз може шляхом укладення угод з однією або кількома третіми країнами погодитися на застосування положень, які забезпечують застосування однакового режиму на всій території Союзу до філій кредитної установи, головний офіс яких розташований у третій країні.

Стаття 48

Співпраця з наглядовими органами третіх країн стосовно нагляду на консолідованій основі

1.

Комісія може подавати пропозиції Раді, або за вимогою держави-члена, або за власною ініціативою, щодо укладення угод з однією або кількома третіми країнами стосовно засобів здійснення нагляду на консолідованій основі за такими особами:

- (a) установами, головні офіси материнських компаній яких розташовані в третій країні;
- (b) установами, які розташовані в третіх країнах, головні офіси материнських компаній яких, незалежно від того, чи це установи, фінансові холдингові компанії або фінансові холдингові компанії змішаного типу, розташовані в Союзі.

2.

Угоди, зазначені у параграфі 1 повинні, зокрема, бути спрямовані на забезпечення того, щоб:

- (a) компетентні органи держав-членів могли отримувати інформацію, необхідну для нагляду, на підставі їхніх консолідованих фінансових станів, за установами, фінансовими холдинговими

компаніями та фінансовими холдинговими компаніями змішаного типу, які розташовані в Союзі, дочірніми компаніями яких є установи або фінансові установи, що розташовані в третій країні, або які володіють частками участі в них;

- (b) наглядові органи третіх країн могли отримувати інформацію, необхідну для нагляду за материнськими компаніями, головні офіси яких розташовані в межах їхніх територій, та дочірніми компаніями яких є установи або фінансові установи, які розташовані в одній або більше держав-членів, або які володіють частками участі в них; та
- (c) ЕВА міг отримувати від компетентних органів держав-членів інформацію, отриману від національних органів третіх країн згідно зі статтею 35 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

3.

Без обмеження статті 218 ДФЄС, Комісія повинна, за сприяння Європейського банківського комітету, аналізувати результат переговорів, зазначених у параграфі 1, та ситуацію, яка виникла.

4.

ЕВА має сприяти Комісії для цілей застосування цієї статті відповідно до статті 33 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

РОЗДІЛ VII ПРУДЕНЦІЙНИЙ НАГЛЯД

ГЛАВА I

Принципи пруденційного нагляду

Секція I

Компетенція та обов'язки держав-членів розташування головного офісу та держав-членів ведення діяльності

Стаття 49

Компетенція компетентних органів держав-членів розташування головного офісу та держав-членів ведення діяльності

1.

Пруденційний нагляд за установою, у тому числі за діяльністю, яку вона здійснює згідно зі статтями 33 і 34, є відповідальністю компетентних органів держави-члена розташування головного офісу, без обмеження тих положень цієї Директиви, які покладають відповідальність на компетентні органи держави-члена ведення діяльності.

2.

Параграф 1 не перешкоджає нагляду на консолідованій основі.

3.

Заходи, яких вживає держава-член ведення діяльності, не повинні дозволяти дискримінаційний або обмежувальний режим на підставі того, що установа авторизована в іншій державі-члені.

Стаття 50

Співпраця стосовно нагляду

1.

Компетентні органи відповідних держав-членів повинні тісно співпрацювати для нагляду за діяльністю установ, які ведуть діяльність, зокрема, через філію, в одній або більше держав-членів, окрім тієї, в якій розташовані їхні головні офіси. Вони повинні надавати один одному всю інформацію стосовно керівництва та структури власності таких установ, яка вірогідно сприятиме здійсненню нагляду за ними та вивченню умов для їх авторизації, а також всю інформацію, яка вірогідно сприятиме моніторингу установ, у тому числі стосовно ліквідності, платоспроможності, гарантування депозитів, обмеження великих експозицій, інших факторів, які можуть вплинути на системний ризик, який створює установа, адміністративних, облікових процедур і механізмів внутрішнього контролю.

2.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні надавати компетентним органам держав-членів ведення діяльності невідкладно будь-яку інформацію та дані стосовно нагляду за ліквідністю згідно із частиною шостою Регламенту (ЄС) № 575/2013 та главою 3 розділу VII цієї Директиви щодо діяльності, яку здійснює установа через свої філії, в тій мірі, в якій така інформація та дані стосуються захисту вкладників або інвесторів у державі-члені ведення діяльності.

3.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні інформувати компетентні органи усіх держав-членів ведення діяльності невідкладно у випадку, якщо виникне або з достатньою вірогідністю може виникнути стрес ліквідності. Ця інформація також повинна включати деталі про планування і виконання плану відновлення платоспроможності та про будь-які вжиті заходи з пруденційного нагляду у цьому контексті.

4.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні повідомляти та пояснювати за вимогою компетентним органам держави-члена ведення діяльності, яким чином було враховано інформацію та дані, надані останньою. Якщо, після повідомлення інформації та даних, компетентні органи держави-члена ведення діяльності стверджують, що жодних належних заходів не було вжито компетентними органами держави-члена розташування головного офісу, компетентні органи держави-члена ведення діяльності можуть, після інформування компетентних органів держави-члена розташування головного офісу та ЕВА, вжити належних заходів, щоб не допустити подальші порушення з метою захисту інтересів вкладників, інвесторів та інших осіб, яким надаються послуги, або для захисту стабільності фінансової системи.

Якщо компетентні органи держави-члена розташування головного офісу не погоджуються із заходами, які планують вжити компетентні органи держави-члена ведення діяльності, вони можуть передати це питання на розгляд до ЕВА і звернутися до нього по допомогу відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010. Якщо ЕВА діятиме згідно із зазначеною статтею, він повинен ухвалити будь-яке рішення протягом одного місяця.

5.

Компетентні органи можуть передавати ситуації на розгляд до ЕВА, якщо запит на співпрацю, зокрема, обмін інформацією, було відхилено або його не було виконано протягом розумного періоду часу. Без обмеження статті 258 ДФЄС, ЕВА може у таких ситуаціях діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього згідно зі статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010. ЕВА може також допомагати компетентним органам у досягненні згоди щодо обміну інформацією згідно з цією статтею з власної ініціативи відповідно до другого підпараграфу статті 19(1) зазначеного Регламенту.

6.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення інформації, зазначеної в цій статті.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

7.

ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів для встановлення стандартних форм, шаблонів та процедур для вимог до обміну інформацією, які, вірогідно, сприятимуть моніторингу установ.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) №1093/2010.

8.

ЕВА подає Комісії проекти технічних стандартів, зазначених у параграфах 6 та 7, до 01 січня 2014 року.

Стаття 51

Істотні філії

1.

Компетентні органи держави-члена ведення діяльності можуть подати запит органу, що здійснює консолідований нагляд, якщо застосовується стаття 112(1), або компетентним органам держави-члена розташування головного офісу, про те, щоб філія установи, крім інвестиційної фірми з урахуванням статті 95 Регламенту (ЄС) № 575/2013, вважалася істотною.

У такому запиті має бути наведено підстави, відповідно до яких філію слід вважати істотною, з особливим урахуванням зазначеного нижче:

- (a) чи перевищує частка філії на ринку стосовно депозитів 2% у державі-члені ведення діяльності;
- (b) вірогідний вплив тимчасового зупинення або припинення операцій установи на системну ліквідність, а також платіжні та системи клірингу та розрахунків у державі-члені ведення діяльності;
- (c) розмір та важливість філії стосовно кількості клієнтів в контексті банківської або фінансової системи держави-члена ведення діяльності.

Компетентні органи держав-членів розташування головного офісу і держав-членів ведення діяльності та, якщо застосовується стаття 112(1), орган, що здійснює консолідований нагляд, повинні зробити все можливе для досягнення спільного рішення щодо визначення філії як істотної.

Якщо спільного рішення не досягнуто протягом двох місяців із моменту отримання запиту згідно з першим підпараграфом, компетентні органи держави-члена ведення діяльності ухвалюють власне рішення протягом наступного періоду тривалістю два місяці щодо того, чи філія є істотною. При ухваленні свого рішення компетентні органи держави-члена ведення діяльності беруть до уваги будь-які точки зору та застереження органу, що здійснює консолідований нагляд, або компетентних органів держави-члена розташування головного офісу.

Рішення, зазначені у третьому та четвертому підпараграфі, викладаються у документі, що містить всі підстави, передаються відповідним компетентним органам та вважаються остаточними та компетентні органи відповідних держав-членів зобов'язані його застосовувати.

Визначення філії як істотної не повинно впливати на права та обов'язки компетентних органів згідно з цією Директивою.

2.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні повідомляти компетентним органам держави-члена ведення діяльності, в якій відкрито істотну філію, інформацію, зазначену у статті 117(1)(c) і (d), та виконувати завдання, вказані у статті 112(1)(c), у взаємодії з компетентними органами держави-члена ведення діяльності.

Якщо компетентному органу держави-члена розташування головного офісу стає відомо про надзвичайну ситуацію, зазначену у статті 114(1), він повинен невідкладно повідомити про це органи, вказані в статті 58(4) і статті 59(1).

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повідомляють компетентні органи держав-членів ведення діяльності, в яких відкрито істотні філії, про результати оцінювання ризиків установ для таких філій, зазначених у статті 97 та, якщо застосовно, статті 113(2). Вони також повідомляють про рішення згідно зі статтями 104 і 105 в частині, в якій таке оцінювання та рішення стосуються таких філій.

Компетентні органи держав-членів розташування головного офісу повинні консультиватися з компетентними органами держав-членів ведення діяльності, в яких відкрито істотні філії, стосовно оперативних заходів, які вимагаються статтею 86(11), у відповідних випадках, щодо ризиків ліквідності у валюті держави-члена ведення діяльності.

Якщо компетентні органи держави-члена розташування головного офісу не проконсультивалися з компетентними органами держави-члена ведення діяльності, або якщо після такого консультивання компетентні органи держави-члена ведення діяльності стверджують, що оперативні заходи, які вимагаються статтею 86(11), є невідповідними, компетентні органи держави-члена ведення діяльності можуть передати це питання на розгляд до ЕВА і звернутися до нього по допомогу відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

3.

Якщо стаття 116 не застосовується, компетентні органи, які здійснюють нагляд за установою з істотними філіями в інших державах-членах, повинні створити та очолити колегію органів нагляду, для сприяння співпраці згідно з параграфом 2 цієї статті та статтею 50. Створення та функціонування колегії базується на письмових домовленостях, які повинен визначити, після консультацій з відповідними компетентними органами, компетентний орган держави-члена розташування головного офісу. Компетентний орган держави-члена розташування головного офісу повинен вирішити, які компетентні органи братимуть участь у засіданнях або діяльності колегії.

При ухваленні рішення компетентний орган держави-члена розташування головного офісу повинен брати до уваги доцільність наглядової діяльності, що планується або узгоджується для таких органів, зокрема, потенційний вплив на стабільність фінансової системи у відповідних державах-членах, зазначених у статті 7, та зобов'язання, вказані у параграфі 2 цієї статті.

Компетентний орган держави-члена розташування головного офісу заздалегідь повністю інформує усіх членів колегії про організацію відповідних засідань, основні питання, які виносяться на обговорення, і діяльність, яку буде розглянуто. Компетентний орган держави-члена розташування головного офісу також своєчасно повністю інформує всіх членів колегії про дії, вчинені на таких засіданнях, або вжиті заходи.

4.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення загальних умов для функціонування колегії органів нагляду.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

5.

ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів для визначення оперативного функціонування колегії органів нагляду.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

6.

ЕВА подає Комісії проекти технічних стандартів, зазначених у параграфах 4 та 5, до 31 грудня 2014 року.

Стаття 52

Виїзні перевірки та інспектування філій, відкритих в інших державах-членах

1.

Держави-члени повинні передбачити, щоб у разі, якщо установа, авторизована в іншій державі-члені, здійснює свою діяльність через філію, компетентні органи держави-члена розташування головного офісу могли, після інформування компетентних органів держави-члена ведення діяльності, проводити самостійно або через посередництво осіб, яких вони призначають з цією метою, виїзні перевірки інформативні, зазначеної у статті 50, та інспектування таких філій.

2.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу можуть також, у цілях інспектування філій, звертатися до однієї з інших процедур, визначених у статті 118.

3.

Компетентні органи держави-члена ведення діяльності мають право проводити, в кожному конкретному випадку, виїзні перевірки та інспектування діяльності, яку здійснюють філії установ на їхній території, та вимагати надання інформації від філії про її діяльність та в наглядових цілях, якщо вони вважатимуть це доцільним з огляду на стабільність фінансової системи у державі-члені ведення діяльності. До проведення таких перевірок та інспектувань, компетентні органи держави-члена ведення діяльності повинні проконсультуватися з компетентними органами держави-члена розташування головного офісу. Після таких перевірок та інспектувань компетентні органи держави-члена ведення діяльності повинні передавати компетентним органам держави-члена розташування головного офісу отриману інформацію та дані стосовно оцінювання ризику установи або стабільності фінансової системи у державі-члені ведення діяльності. Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні належним чином враховувати таку інформацію і такі дані при визначенні їхньої програми здійснення нагляду, зазначеної у статті 99, також з урахуванням стабільності фінансової системи у державі-члені ведення діяльності.

4.

Виїзні перевірки та інспектування філій повинні здійснюватися згідно із законодавством держави-члена, в якій відбувається перевірка або інспектування.

Секція II

Обмін інформацією та професійна таємниця

Стаття 53

Професійна таємниця

1.

Держави-члени повинні забезпечувати, щоб усі особи, які працюють або працювали в компетентних органах, та аудитори або експерти, які діють від імені компетентних органів, несли зобов'язання щодо збереження професійної таємниці.

Конфіденційна інформація, отримана такими особами, аудиторами або експертами під час виконання їхніх обов'язків, може розкриватися лише в стислому або загальному вигляді таким чином, щоб було неможливо ідентифікувати окремі кредитні установи, без обмеження випадків, що регулюються кримінальним правом.

Проте, якщо кредитну установу визнано банкрутом або вона розташована в процесі примусової ліквідації, конфіденційна інформація, яка не стосується третіх осіб, залучених у спроби порятунку такої кредитної установи, може бути розголошена у цивільному або комерційному провадженні.

2.

Параграф 1 не перешкоджає компетентним органам обмінюватися інформацією один з одним або передавати інформацію до ESRB, EBA, або до Європейського наглядового органу (Європейського органу з цінних паперів і ринків («ESMA»)), створеного Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1095/2010 (⁸), згідно з цією Директивою, Регламентом (ЄС) № 575/2013, іншими директивами, застосовними до кредитних установ, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1092/2010, статтями 31, 35 і 36 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 та статтями 31 і 36 Регламенту (ЄС) № 1095/2010. До цієї інформації застосовується параграф 1.

3.

Параграф 1 не перешкоджає компетентним органам публікувати результат стрес-тестів, проведених згідно зі статтею 100 цієї Директиви або статтею 32 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, або передавати

результат стрес-тестів до ЕВА з метою публікування ЕВА результатів стрес-тестів на рівні Союзу.

Стаття 54

Використання конфіденційної інформації

Компетентні органи, що отримують конфіденційну інформацію згідно зі статтею 53, повинні використовувати її лише під час виконання своїх обов'язків і лише для будь-якої з таких цілей:

- (a) перевірки дотримання умов, які регулюють доступ до діяльності кредитних установ, та сприяння моніторингу, на неконсолідованій або консолідованій основі, ведення такої діяльності, зокрема, стосовно моніторингу ліквідності, платоспроможності, великих експозицій, адміністративних та облікових процедур, а також механізмів внутрішнього контролю;
- (b) застосування санкцій;
- (c) під час оскарження рішення компетентного органу, включаючи судове оскарження відповідно до статті 72;
- (d) під час судового провадження, ініційованого відповідно до спеціальних положень, визначених правом Союзу, ухваленим у сфері кредитних установ.

▼ M1

Стаття 54a

Статті 53 і 54 не обмежують повноваження проводити розслідування, покладені на Європейський Парламент згідно зі статтею 226 ДФЄС.

▼ B

Стаття 55

Угоди про співпрацю

Держави-члени та ЕВА, згідно зі статтею 33 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, можуть укласти угоди про співпрацю, які передбачають обмін інформацією, з наглядовими органами третіх країн або з органами чи установами третіх країн згідно зі статтею 56 і статтею 57(1) цієї Директиви лише у разі, якщо на інформацію, що розкривається, поширюється гарантія дотримання вимог до професійної таємниці, яка є принаймні еквівалентною гарантіям, зазначеним у статті 53(1) цієї Директиви. Такий обмін інформацією здійснюється з метою виконання завдань нагляду стосовно зазначених органів або установ.

Якщо інформація має джерело в іншій державі-члені, вона повинна розкриватися лише за чіткої згоди органів, які розкрили її, та, якщо доцільно, лише в цілях, у яких органи надали свою згоду.

Стаття 56

Обмін інформацією між органами

Стаття 53(1) і стаття 54 не перешкоджають обміну інформацією між компетентними органами в межах держави-члена, між компетентними органами у різних державах-членах або між компетентними органами та зазначеними нижче особами, при виконанні ними наглядових функцій:

- (a) органами, на які покладено публічний обов'язок нагляду за іншими суб'єктами фінансового сектора, та органами, відповідальними за нагляд за фінансовими ринками;
- (b) органами або установами, відповідальними за підтримання стабільності фінансової системи в державах-членах шляхом використання макропруденційних правил;
- (c) органами з реструктуризації або органами, що забезпечують стабільність фінансової системи;
- (d) схемами договірної або інституційної захисту, зазначеними у статті 113(7) Регламенту (ЄС)

№575/2013;

- (e) органами, що беруть участь у ліквідації та банкрутстві установ та в інших подібних процедурах;
- (f) особами, відповідальними за проведення обов'язкових перевірок бухгалтерської звітності установ, страхових компаній та фінансових установ;

▼ M5

- (g) органами, відповідальними за нагляд за зобов'язаними суб'єктами, переліченими у пунктах (1) і (2) статті 2(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849 (⁹), щодо відповідності зазначеній Директиві, та підрозділами фінансової розвідки;

▼ M5

- (h) компетентними органами або установами, відповідальними за застосування правил щодо структурного відокремлення в межах банківської групи.

▼ B

Стаття 53(1) та стаття 54 не перешкоджають розкриттю органам, що здійснюють адміністрування схем гарантування депозитів та схем компенсації втрат інвесторів, інформації, необхідної для виконання їхніх функцій.

На отриману інформацію в будь-якому випадку поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 53(1).

Стаття 57

Обмін інформацією з органами оверсайту

▼ M5

1.

Незважаючи на статті 53, 54 і 55, держави-члени повинні забезпечувати, щоб обмін інформацією було можливо здійснювати між компетентними органами та органами, відповідальними за оверсайт:

▼ B

- (a) органами, що беруть участь у ліквідації та банкрутстві установ та в інших подібних процедурах;
- (b) схемами договірною або інституційного захисту, зазначеними у статті 113(7) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (c) особами, відповідальними за проведення обов'язкових перевірок бухгалтерської звітності установ, страхових компаній та фінансових установ.

2.

У випадках, зазначених у параграфі 1, держави-члени повинні вимагати виконання принаймні таких умов:

- (a) що обмін інформацією здійснюється з метою виконання завдань, зазначених у параграфі 1;
- (b) що на отриману інформацію поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 53(1);
- (c) якщо інформація має джерело в іншій державі-члені, що вона не розкривається без чіткої згоди компетентних органів, які розкрили її, та, якщо доцільно, лише в цілях, в яких такі органи надали свою згоду.

3.

Незважаючи на статті 53, 54 і 55, держави-члени можуть, з метою зміцнення стабільності та цілісності фінансової системи, дозволити обмін інформацією між компетентними органами та органами або установами, відповідальними згідно із законодавством за виявлення та розслідування порушень законодавства про компанії.

У таких випадках держави-члени повинні вимагати виконання принаймні таких умов:

- (a) що обмін інформацією здійснюється з метою виявлення та розслідування порушень законодавства про компанії;
- (b) що на отриману інформацію поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 53(1);
- (c) якщо інформація має джерело в іншій державі-члені, що вона не розкривається без чіткої згоди компетентних органів, які розкрили її, та, якщо доцільно, лише в цілях, в яких такі органи надали свою згоду.

4.

Якщо органи або установи, зазначені у параграфі 1, виконують своє завдання з виявлення або розслідування за допомогою осіб, призначених для цієї мети з огляду на їхню спеціальну компетенцію та не зайнятих у публічному секторі, держава-член може надати можливість обміну інформацією, передбаченою у першому підпараграфі параграфа 3, таким особам згідно з умовами, визначеними в другому підпараграфі параграфа 3.

5.

Компетентні органи повинні повідомляти ЕВА найменування органів або установ, які можуть отримувати інформацію відповідно до цієї статті.

6.

На виконання параграфа 4, органи або установи, зазначені у параграфі 3, повинні повідомляти компетентним органам, які розкрили інформацію, імена та точні обов'язки осіб, яким її має бути надіслано.

Стаття 58

Передача інформації стосовно монетарних аспектів, захисту депозитів, системних і платіжних аспектів

1.

Жодне положення у цій главі не перешкоджає компетентному органу передавати інформацію таким суб'єктам для цілей їхніх завдань:

- (a) центральні банки ЄСЦБ та інші установи з подібною функцією як монетарні органи, якщо інформація є релевантною для здійснення їхніх відповідних статутних завдань, включаючи реалізацію монетарної політики та пов'язане надання ліквідності, оверсайт за платежами, системами клірингу та розрахунків, та забезпечення стабільності фінансової системи;
- (b) схемами договірного або інституційного захисту, зазначеними у статті 113(7) Регламенту (ЄС) №575/2013;
- (c) у відповідних випадках, інші органи публічної влади, відповідальні за нагляд за платіжними системами;
- (d) ESRB, Європейський наглядовий орган (Європейський орган зі страхування і професійних пенсій) («ЕІОРА»), створений відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) №1094/2010 (¹⁰) та ESMA, якщо така інформація є релевантною для виконання їхніх завдань згідно з регламентами (ЄС) № 1092/2010, (ЄС) № 1094/2010 або (ЄС) № 1095/2010.

Держави-члени повинні вживати належних заходів для усунення перешкод, які перешкоджають компетентним органам передавати інформацію відповідно до першого підпараграфа.

2.

Жодне положення у цій главі не перешкоджає органам або установам, зазначеним у параграфі 1, передавати компетентним органам таку інформацію, що може знадобитися компетентним органам для цілей статті 54.

3.

На інформацію, отриману згідно з параграфами 1 і 2, поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 53(1).

4.

Держави-члени вживають необхідних заходів для забезпечення того, щоб у надзвичайній ситуації, як зазначено у статті 114(1), компетентні органи невідкладно передавали інформацію центральним банкам ЄСЦБ, якщо така інформація є релевантною для здійснення їхніх статутних завдань, включаючи реалізацію монетарної політики та пов'язане надання ліквідності, оверсайт за платежами, системами клірингу та розрахунків, та забезпечення стабільності фінансової системи, а також до ESRB, якщо така інформація є релевантною для здійснення її статутних завдань.

▼M5

Стаття 58a

Передавання інформації міжнародним органам

1.

Незважаючи на статтю 53(1) і статтю 54, компетентні органи можуть, з урахуванням умов, визначених у параграфах 2, 3 і 4 цієї статті, передавати певну інформацію або обмінювати нею з такими суб'єктами:

- (a) Міжнародним валютним фондом та Світовим банком, в цілях оцінювання для Програми оцінювання фінансового сектора;
- (b) Банком міжнародних розрахунків, в цілях вивчення кількісного впливу;
- (c) Радою з фінансової стабільності, в цілях її функції нагляду.

2.

Компетентні органи можуть обмінюватися конфіденційною інформацією лише після прямого запиту відповідного органу, якщо дотримано принаймні таких умов:

- (a) запит належним чином обґрунтовано з огляду на конкретні завдання, які виконуються органом, що подає запит, згідно з його законними повноваженнями;
- (b) запит є достатньо точним щодо природи, обсягу і формату запитуваної інформації, та засобів її розкриття або передачі;
- (c) запитувана інформація є суворо необхідною для виконання конкретних завдань органу, що подає запит, та не виходить за межі статутних завдань, покладених на орган, що подає запит;
- (d) інформація передається або розкривається виключно особам, яких безпосередньо залучено до виконання конкретного завдання;
- (e) на осіб, що мають доступ до інформації, поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 53(1).

3.

Якщо запит подається будь-якими із суб'єктів, зазначених у параграфі 1, компетентні органи можуть передавати лише узагальнену або знеособлену інформацію, та можуть обмінюватися іншою інформацією лише у приміщеннях компетентного органу.

4.

Мірою, якою розкриття інформації передбачає опрацювання персональних даних, будь-яке опрацювання персональних даних органом, що подає запит, повинне відповідати вимогам, встановленим у Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 (¹¹).

▼B

Стаття 59

Передавання інформації іншим суб'єктам

1.

Незважаючи на статтю 53(1) і статтю 54, держави-члени можуть, в силу положень, встановлених у національному праві, дозволяти розкриття певної інформації іншим підрозділам їхніх центральних органів державного управління, відповідальним у сфері законодавства про нагляд за установами, фінансовими установами та страховими компаніями, та інспекторам, що діють від імені таких підрозділів.

Проте таке розкриття може здійснюватися тільки у разі, якщо це необхідно для цілей пруденційного нагляду, а також для запобігання фінансовим проблемам установ і їх вирішення. Без обмеження параграфу 2 цієї статті, на осіб, що мають доступ до такої інформації, поширюються вимоги щодо збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 53(1).

У надзвичайній ситуації, як зазначено у статті 114(1), держави-члени повинні дозволяти компетентним органам розкривати інформацію, що стосується підрозділів, зазначених у першому підпараграфі цього параграфу, у всіх відповідних державах-членах.

2.

Держави-члени можуть дозволити розкриття певної інформації стосовно пруденційного нагляду за установами парламентським слідчим комітетам у їхній державі-члені, рахунковим палатам у їхній державі-члені та іншим суб'єктам, відповідальним за розслідування в їхній державі-члені, відповідно до таких умов:

- (a) що суб'єкти мають чітко окреслені повноваження відповідно до національного права щодо розслідування або перевірки діяльності органів, відповідальних за нагляд за установами або за виконання законів про такий нагляд;
- (b) що інформація є суворо необхідною для здійснення повноважень, зазначених у пункті (a);
- (c) на осіб, що мають доступ до інформації, поширюються передбачені національним правом вимоги щодо збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 53(1);
- (d) якщо інформація має джерело в іншій державі-члені, що вона не розкривається без чіткої згоди компетентних органів, які розкрили її, та лише в цілях, для яких такі органи надали свою згоду.

Мірою, якою розкриття інформації у зв'язку з пруденційним наглядом передбачає опрацювання персональних даних, будь-яке опрацювання суб'єктами, зазначеними у першому підпараграфі, повинно відповідати застосовним національним законам, які транспонують Директиву 95/46/ЄС.

Стаття 60

Розкриття інформації, отриманої в результаті виїзних перевірок та інспектувань

Держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація, отримана згідно зі статтею 52(3), статтею 53(2) і статтею 56, та інформація, отримана за результатами виїзної перевірки або інспектування, як зазначено у статті 52(1) і (2), не розкривалася згідно зі статтею 59, окрім як за чіткою згодою компетентних органів, які розкрили таку інформацію, або компетентних органів держави-члена, де проводилася така виїзна перевірка або інспектування.

Стаття 61

Розкриття інформації стосовно розрахунково-клірингових послуг

1.

Жодне положення у цій главі не перешкоджає компетентним органам держави-члена повідомляти інформацію, зазначену у статтях 53, 54 і 55, кліринговому центру або іншій подібній організації, визнаній згідно з національним правом для надання розрахункових або клірингових послуг для одного з їхніх національних ринків, якщо вони вважатимуть, що необхідно повідомити інформацію, щоб забезпечити належне функціонування таких органів у зв'язку з невиконанням або потенційним

невиконанням зобов'язань учасниками ринку. На отриману інформацію поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 53(1).

2.

Проте держави-члени повинні забезпечувати, щоб інформація, отримана згідно зі статтею 53(2), не розкривалася за обставин, зазначених у параграфі 1, без чіткої згоди компетентних органів, які її розкрили.

Стаття 62

Опрацювання персональних даних

Опрацювання персональних даних в цілях цієї Директиви необхідно здійснювати згідно з Директивою 95/46/ЄС та, у відповідних випадках, з Регламентом (ЄС) № 45/2001.

Секція III

Обов'язок осіб, відповідальних за правовий контроль щорічної та консолідованої звітності

Стаття 63

Обов'язок осіб, відповідальних за правовий контроль річної та консолідованої звітності

1.

Держави-члени повинні забезпечувати, щоб будь-яка особа, авторизована згідно з Директивою Європейського Парламенту і Ради 2006/43/ЄС від 17 травня 2006 року про обов'язковий аудит річної та консолідованої звітності (¹²) та яка виконує в установі завдання, описані у статті 51 Директиви Ради 78/660/ЄЕС від 25 липня 1978 року про річну звітність певних типів компаній (¹³), статті 37 Директиви Ради 83/349/ЄЕС від 13 червня 1983 року про консолідовану звітність (¹⁴), статті 73 Директиви 2009/65/ЄС, або будь-яке інше статутне завдання, принаймні мала обов'язок невідкладно повідомляти компетентні органи про будь-який факт або рішення стосовно установи, про яке такій особі стало відомо при виконанні такого завдання, що може:

- (a) становити суттєве порушення законів, нормативних актів або адміністративних положень, які встановлюють умови, що регулюють авторизацію, або які безпосередньо регулюють ведення діяльності установ;
- (b) вплинути на поточне функціонування установи;
- (c) призвести до відмови у затвердженні звітності або до надання застережень.

Держави-члени повинні передбачити, щоб принаймні особа, зазначена у першому підпараграфі, також мала обов'язок повідомляти про будь-який факт або рішення, про яке такій особі стає відомо у ході виконання завдання, як описано у першому підпараграфі, в компанії, яка має тісні зв'язки, що впливають з відносин контролю з установою, в якій вона виконує таке завдання.

▼ M5

Держави-члени повинні передбачити, щоб компетентні органи могли вимагати заміни особи, зазначеної у першому підпараграфі, якщо така особа діє в порушення своїх обов'язків згідно з першим підпараграфом.

▼ B

2.

Добросовісне розкриття компетентним органам, особами, авторизованими у розумінні Директиви 2006/43/ЄС, будь-якого факту або рішення, зазначеного у параграфі 1, не становитиме порушення будь-якого обмеження щодо розкриття інформації, передбаченого контрактом чи будь-яким законодавчим,

регуляторним або адміністративним положенням, та не повинне передбачати для таких осіб жодну відповідальність. Таке розкриття здійснюється одночасно перед органом управління установи, крім випадків існування поважних причин не здійснювати його.

Секція IV

Наглядові повноваження, повноваження накладати санкції та право оскарження

Стаття 64

Наглядові повноваження та повноваження накладати санкції

▼ M5

1.

Компетентним органам надаються всі наглядові повноваження щодо втручання у діяльність установ, фінансових холдингових компаній і фінансових холдингових компаній змішаного типу, які є необхідними для здійснення їхньої функції, включаючи, зокрема, право відкликати авторизацію згідно із статтею 18, повноваження, зазначені у статтях 18, 102, 104 і 105, та повноваження вживати заходів, зазначені у статті 21a(6).

▼ B

2.

Компетентні органи повинні виконувати свої наглядові повноваження та свої повноваження щодо накладення санкцій відповідно до цієї Директиви і національного права, у будь-який із таких способів:

- (a) безпосередньо;
- (b) у співпраці з іншими органами;
- (c) під свою відповідальність шляхом делегування повноважень таким органам;
- (d) шляхом звернення до компетентних судових органів.

▼ M5

3.

Рішення, ухвалені компетентними органами при здійсненні їхніх наглядових повноважень і повноважень накладати санкції, повинні містити причини, на яких вони ґрунтуються.

▼ B

Стаття 65

Адміністративні санкції й інші адміністративні заходи

1.

Без обмеження наглядових повноважень компетентних органів, зазначених у статті 64, та права держав-членів передбачати і накладати кримінальні санкції, держави-члени встановлюють правила щодо адміністративних санкцій та інших адміністративних заходів стосовно порушень національних положень, які транспонують цю Директиву та Регламент (ЄС) № 575/2013, і вживають усіх необхідних заходів для забезпечення їх імплементації. Якщо держави-члени вирішують не встановлювати правила щодо адміністративних санкцій за порушення, які регулюються національним кримінальним правом, вони передають Комісії відповідні положення кримінального права. Адміністративні санкції й інші адміністративні заходи повинні бути дієвими, пропорційними і стримувальними.

2.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку застосування зобов'язань, зазначених у параграфі 1, до установ, фінансових холдингових компаній і фінансових холдингових компаній змішаного типу, у

разі порушення національних положень, які транспонують цю Директиву, або Регламенту (ЄС) № 575/2013, могли застосовуватися санкції, з урахуванням умов, встановлених у національному законодавстві, до членів органу управління й інших фізичних осіб, які відповідно до національного законодавства несуть відповідальність за порушення.

3.

Компетентні органи повинні мати всі повноваження щодо збору інформації і проведення розслідування, необхідні для виконання їхніх функцій. Без обмеження інших релевантних положень, встановлених у цій Директиві та Регламенті (ЄС) № 575/2013, такі повноваження включають:

- (a) повноваження вимагати від зазначених нижче фізичних або юридичних осіб надання всієї інформації, яка є необхідною для виконання завдань компетентних органів, у тому числі інформації, яка повинна надаватися з періодичними інтервалами та у визначених форматах в наглядових та відповідних статистичних цілях:
 - (i) від установ, що мають осідок у відповідній державі-члені;
 - (ii) від фінансових холдингових компаній, що мають осідок у відповідній державі-члені;
 - (iii) від фінансових холдингових компаній змішаного типу, що мають осідок у відповідній державі-члені;
 - (iv) від холдингових компаній зі змішаною діяльністю, що мають осідок у відповідній державі-члені;
 - (v) від осіб, що належать до суб'єктів, зазначених у пунктах (i)–(iv);
 - (vi) від третіх сторін, яким суб'єкти, зазначені у пунктах (i)–(iv), віддали на аутсорс виконання операційних функцій або діяльності;
- (b) повноваження вести всі необхідні розслідування щодо будь-якої особи, вказаної у пунктах (a)(i)–(vi), що має осідок або розташована у відповідній державі-члені, якщо необхідно виконувати завдання компетентних органів, у тому числі:
 - (i) право вимагати подання документів;
 - (ii) перевіряти бухгалтерські книги і записи осіб, зазначених у пунктах (a)(i)–(vi), та робити копії або виписки з таких бухгалтерських книг і записів;
 - (iii) отримувати письмові або усні пояснення від будь-якої особи, зазначеної у пунктах (a) (i)–(vi), або їхніх представників чи персоналу; та
 - (iv) опитувати будь-яку іншу особу, яка надає згоду на опитування з метою збору інформації стосовно предмету розслідування;
- (c) право, з урахуванням інших умов, встановлених законодавством Союзу, проводити всі необхідні інспектування у робочих приміщеннях юридичних осіб, зазначених у пунктах (a)(i)–(vi), та будь-якої іншої компанії, що охоплюється консолідованим наглядом, якщо компетентним органом є орган, що здійснює консолідований нагляд, за умови попереднього повідомлення відповідних компетентних органів. Якщо згідно з національним правом інспекція вимагає дозволу судового органу, необхідно звернутися за отриманням такого дозволу.

Стаття 66

Адміністративні санкції й інші адміністративні заходи за порушення вимог до авторизації та вимог для набуття істотних часток участі

1.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб їхні закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення передбачали адміністративні санкції й інші адміністративні заходи принаймні стосовно такого:

- (a) зайняття бізнесом з приймання депозитів або інших поворотних коштів від населення, не будучи кредитною установою, в порушення статті 9;
- (b) початок діяльності як кредитної установи без отримання авторизації, в порушення статті 9;
- (c) набуття, прямо чи опосередковано, істотної частки участі у кредитній установі або подальше збільшення, прямо або опосередковано, такої істотної частки участі у кредитній установі, унаслідок чого утримувана частка прав голосу або капіталу могла б досягти або перевищити порогові значення, вказані у статті 22(1), або кредитна установа могла б набути статус її дочірньої компанії, без повідомлення в письмовій формі компетентних органів кредитної установи, в якій вони мають намір набути або збільшити істотну частку участі, протягом періоду оцінювання, або незважаючи на заперечення компетентних органів, у порушення статті 22(1);
- (d) відчуження, прямо чи опосередковано, істотної частки участі у кредитній установі або зменшення істотної частки участі, унаслідок чого утримувана частка прав голосу або капіталу могла б стати меншою за порогові значення, вказані у статті 25, або кредитна установа могла б припинити бути дочірньою установою, без повідомлення в письмовій формі компетентних органів;

▼ M5

- (e) незвернення за отриманням дозволу в порушення статті 21a або будь-яке інше порушення вимог, встановлених у зазначеній статті.

▼ B

2.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, зазначених у параграфі 1, адміністративні санкції й інші адміністративні заходи, які можуть застосовуватися, включали, щонайменше:

- (a) публічне повідомлення із зазначенням фізичної особи, установи, фінансової холдингової компанії або фінансової холдингової компанії змішаного типу та природи порушення;
- (b) наказ, що зобов'язує відповідальну фізичну або юридичну особу припинити таку поведінку і утримуватися від повторення такої поведінки;
- (c) для юридичної особи, адміністративні санкції у розмірі до 10% загального річного чистого обороту, включаючи валовий дохід, що складається з відсотків до отримання та подібного доходу, доходу від акцій та інших цінних паперів зі змінним або фіксованим доходом, та комісії або збори до отримання згідно зі статтею 316 Регламенту (ЄС) № 575/2013 компанії в попередньому фінансовому році;
- (d) у випадку фізичної особи, суми адміністративних санкцій в розмірі до 5 000 000 євро, або в державах-членах, чією валютою не є євро, еквівалентні суми в національній валюті станом на 17 липня 2013 року;
- (e) адміністративні санкції, у розмірі до двократного розміру суми вигоди, отриманої внаслідок порушення, якщо розмір такої вигоди можливо визначити;
- (f) тимчасове зупинення прав голосу акціонера або акціонерів, яких визнано відповідальними за порушення, зазначені у параграфі 1.

Якщо компанія, зазначена в пункті (c) першого підпараграфа, є дочірньою компанією материнської компанії, відповідним валовим доходом вважається валовий дохід за результатами консолідованої звітності кінцевої материнської компанії у попередньому фінансовому році.

Стаття 67

Інші положення

1.

Ця стаття застосовується принаймні у будь-якій з таких обставин:

- (a) установа отримала авторизацію на підставі неправдивих свідчень або будь-якими іншими неправомірними способами;
- (b) установа, щойно їй стає відомо про будь-які набуття або відчуження часток участі у їхньому капіталі, що призводять до того, що частки участі перевищать або стануть меншими за одне з порогових значень, вказаних у статті 22(1) або статті 25, не інформує компетентні органи про такі набуття або розпорядження в порушення першого підпараграфу статті 26(1);
- (c) установа, яка зареєстрована на регульованому ринку згідно з переліком, що публікується ESMA відповідно до статті 47 Директиви 2004/39/ЄС, не повідомляє компетентним органам, принаймні раз на рік, імена акціонерів і членів, які володіють істотними частками участі, та розміри таких часток у порушення другого підпараграфу статті 26(1) цієї Директиви;
- (d) установа не має механізмів управління, які вимагаються компетентними органами згідно з національними положеннями, що транспонують статтю 74;
- (e) установа не повідомляє інформацію або надає неповну чи неточну інформацію щодо виконання зобов'язання з дотримання вимог до власних коштів, зазначених у статті 92 Регламенту (ЄС) № 575/2013, компетентним органам у порушення статті 99(1) зазначеного Регламенту;
- (f) установа не повідомляє або надає неповну чи неточну інформацію компетентним органам стосовно даних, зазначених у статті 101 Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (g) установа не повідомляє інформацію або надає неповну чи неточну інформацію компетентним органам щодо великої експозиції в порушення статті 394(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (h) установа не повідомляє інформацію або надає неповну чи неточну інформацію компетентним органам щодо ліквідності в порушення статті 415(1) і (2) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (i) установа не повідомляє інформацію або надає неповну чи неточну інформацію компетентним органам щодо рівня коефіцієнту левериджу в порушення статті 430(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (j) установа неодноразово або на постійній основі не утримує ліквідні активи в порушення статті 412 Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (k) установа набуває експозицію понад ліміти, визначені у статті 395 Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (l) установа піддається кредитному ризику позиції сек'юритизації без дотримання умов, визначених у статті 405 Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (m) установа не розкриває інформацію або надає неповну чи неточну інформацію в порушення статті 431(1), (2) і (3) або статті 451(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (n) установа здійснює виплати власникам інструментів, що входять до власних коштів установи, в порушення статті 141 цієї Директиви ►C2 або у випадках, якщо стаття 28, 52 або 63 Регламенту (ЄС) № 575/2013 забороняє такі платежі власникам інструментів, що входять до власних коштів; ◀
- (o) установу визнано відповідальною за серйозне порушення національних положень, ухвалених відповідно до Директиви 2005/60/ЄС;
- (p) установа дозволяє одній або більше особам, які не відповідають статті 91, стати або залишитися членом органу управління;

▼ M5

- (q) материнська установа, материнська фінансова холдингова компанія або материнська фінансова холдингова компанія змішаного типу не вживає жодного заходу, що може вимагатися для забезпечення дотримання пруденційних вимог, зазначених у частині третій, четвертій, шостій або

сьомій Регламенту (ЄС) № 575/2013 або встановлених згідно з пунктом (а) статті 104(1) або статті 105 цієї Директиви, на консолідованій або субконсолідованій основі.

▼В

2.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, зазначених у параграфі 1, адміністративні санкції й інші адміністративні заходи, які можуть застосовуватися, включали, щонайменше:

- (a) публічне повідомлення із зазначенням фізичної особи, установи, фінансової холдингової компанії або фінансової холдингової компанії змішаного типу та природи порушення;
- (b) наказ, що зобов'язує відповідальну фізичну або юридичну особу припинити таку поведінку і утримуватися від повторення такої поведінки;
- (c) у випадку установи, відкликання авторизації установи згідно зі статтею 18;
- (d) відповідно до статті 65(2), тимчасову заборону стосовно члена органу управління установи або будь-якої іншої фізичної особи, яку визнано відповідальною, виконувати функції в установах;
- (e) для юридичної особи, адміністративні санкції у розмірі до 10% загального річного чистого обороту, включаючи валовий дохід, що складається з відсотків до отримання та подібного доходу, доходу від акцій та інших цінних паперів зі змінним або фіксованим доходом, та комісії або збори до отримання згідно зі статтею 316 Регламенту (ЄС) № 575/2013 компанії в попередньому фінансовому році;
- (f) у випадку фізичної особи, суми адміністративних санкцій в розмірі до 5 000 000 євро, або в державах-членах, чиею валютою не є євро, еквівалентні суми в національній валюті станом на 17 липня 2013 року;
- (g) адміністративні санкції, у розмірі до двократного розміру суми отриманих прибутків або уникнутих збитків внаслідок порушення, якщо їх можна визначити.

Якщо компанія, зазначена в пункті (e) першого підпараграфа, є дочірньою компанією материнської компанії, відповідним валовим доходом вважається валовий дохід за результатами консолідованої звітності кінцевої материнської компанії у попередньому фінансовому році.

Стаття 68

Опублікування інформації про адміністративні санкції

1.

Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи оприлюднювали на своєму офіційному вебсайті принаймні інформацію про будь-які адміністративні санкції, які не оскаржуються та які накладено за порушення національних положень, що транспонують цю Директиву, або Регламенту (ЄС) № 575/2013, у тому числі інформацію про вид і природу порушення та ідентифікаційні дані фізичної або юридичної особи, на яку накладено санкцію, без невинуватої затримки після того, як таку особу поінформовано про такі санкції.

Якщо держави-члени дають дозвіл на публікацію інформації про санкції, які оскаржуються, компетентні органи без невинуватої затримки також публікують на своєму офіційному вебсайті інформацію про статус оскарження і його результат.

2.

Компетентні органи публікують інформацію про санкції анонімно, у спосіб відповідно до національного законодавства, за будь-яких із таких обставин:

- (a) якщо санкцію накладено на фізичну особу, та, за результатами обов'язкової попередньої оцінки встановлено, що публікація персональних даних є непропорційною;
- (b) якщо публікація такої інформації становила б загрозу стабільності фінансових ринків або поточному кримінальному розслідуванню;

- (с) якщо внаслідок цієї публікації установи або фізичні особи зазнали б, наскільки це можна встановити, непропорційних збитків.

Альтернативно, якщо обставини, зазначені у першому підпараграфі, вірогідно припиняться протягом допустимого строку, публікацію згідно з параграфом 1 може бути перенесено на такий строк.

3.

Компетентні органи повинні забезпечити, щоб інформація, опублікована згідно з параграфами 1 або 2, залишалася на їхньому офіційному вебсайті щонайменше протягом п'яти років. Персональні дані необхідно зберігати на офіційному вебсайті компетентного органу лише протягом строку, що є необхідним відповідно до застосовних правил захисту даних.

4.

Не пізніше 18 липня 2015 року ЕВА повинен подати до Комісії звіт щодо публікації державами-членами інформації про санкції на анонімній основі, як передбачено параграфом 2, зокрема, наявність значних розбіжностей між державами-членами у зв'язку з цим. Крім того, ЕВА подає Комісії звіт про будь-які значні розбіжності у тривалості публікації інформації про санкції відповідно до національного законодавства.

Стаття 69

Обмін інформацією про санкції та підтримка центральної бази даних з боку ЕВА

1.

Відповідно до вимог до професійної таємниці, зазначених у статті 53(1), компетентні органи повідомляють ЕВА про всі адміністративні санкції, у тому числі про всі постійні заборони, накладені відповідно згідно зі статтею 65, 66 і 67, у тому числі про будь-яке оскарження стосовно них і його результат. ЕВА веде центральну базу даних адміністративних санкцій, про які йому було повідомлено, виключно для обміну інформацією між компетентними органами. До бази даних повинні мати доступ тільки компетентні органи, і вона повинна оновлюватися на підставі інформації, наданої компетентними органами.

2.

Якщо компетентний орган визначає добру репутацію в цілях статті 13(1), статті 16(3), статті 91(1) і статті 121, він повинен звернутися за довідкою до бази даних адміністративних санкцій ЕВА. У разі зміни статусу або успішного оскарження, ЕВА видаляє або оновлює відповідні записи у базі даних за запитом компетентних органів.

3.

Компетентні органи відповідно до національного права повинні перевіряти наявність судимості в кримінальному досьє відповідної особи. Для цих цілей обмін інформацією повинен здійснюватися відповідно до Рішення 2009/316/ЮВС і Рамкового рішення 2009/315/ЮВС, імплементованих національним правом.

4.

ЕВА повинен забезпечити функціонування вебсайту, що містить посилання на кожен публікацію компетентним органом адміністративних санкцій відповідно до статті 68, із зазначенням періоду, протягом якого кожна держава-член публікує інформацію про адміністративні санкції.

Стаття 70

Ефективне застосування санкцій і виконання повноважень щодо накладення санкцій компетентними органами

Держави-члени повинні забезпечити, щоб при встановленні типу адміністративних санкцій або інших адміністративних заходів і розміру адміністративних санкцій, компетентні органи враховували усі відповідні обставини, у тому числі, якщо це доцільно:

- (а) тяжкість і тривалість порушення;
- (б) ступінь відповідальності фізичної або юридичної особи, відповідальної за порушення;

- (c) фінансову спроможність фізичної або юридичної особи, відповідальної за вчинення порушення, яка визначається, наприклад, розміром загального обороту юридичної особи або розміром річного доходу фізичної особи;
- (d) значущість отриманих прибутків або уникнутих збитків фізичної або юридичної особи, відповідальної за порушення, тією мірою, якою їх можна визначити;
- (e) збитки, що їх зазнали треті сторони внаслідок порушення, тією мірою, якою їх можна визначити;
- (f) рівень співпраці з компетентним органом фізичної або юридичної особи, відповідальної за порушення;
- (g) попередні порушення фізичної або юридичної особи, відповідальної за порушення;
- (h) будь-які потенційні системні наслідки порушення.

Стаття 71

Повідомлення про порушення

1.

Держави-члени повинні забезпечити створення компетентними органами ефективних і надійних механізмів для сприяння надання компетентним органам інформації стосовно потенційних або наявних порушень положень національного права, що транспонують цю Директиву, та положень Регламенту (ЄС) № 575/2013.

2.

Механізми, зазначені у параграфі 1, повинні передбачати щонайменше:

- (a) спеціальні процедури для отримання повідомлень про порушення та подальші дії;
- (b) належний захист працівників установ, які повідомляють про порушення, вчинені в межах установи, принаймні від помсти, дискримінації та інших видів несправедливого поводження; та
- (c) захист персональних даних стосовно особи, яка повідомляє інформацію про порушення, а також фізичної особи, яка ймовірно є відповідальною за порушення, згідно з Директивою 95/46/ЄС;
- (d) чіткі правила, які гарантують конфіденційність у всіх випадках стосовно особи, яка повідомляє про порушення, вчинені в межах установи, крім випадків, якщо розкриття інформації вимагається відповідно до національного права в контексті подальших розслідувань або судових проваджень.

3.

Держави-члени повинні вимагати від установ наявності в них належних процедур, що дають змогу їхнім працівникам надавати внутрішні повідомлення про порушення через спеціальний, незалежний та автономний канал.

Такий канал може також бути забезпечено шляхом домовленостей, передбачених соціальними партнерами. До такого каналу повинен застосовуватися такий самий захист, як зазначено в пунктах (b), (c) і (d) параграфа 2.

Стаття 72

Право на оскарження

Держави-члени забезпечують, щоб рішення і заходи, ухвалені відповідно до законів, підзаконних нормативно-правових актів та адміністративних положень, ухвалених згідно з цією Директивою, або положення Регламенту (ЄС) № 575/2013 могли бути оскаржені. Держави-члени також забезпечують, щоб відсутність ухваленого рішення протягом шести місяців з моменту подання заяви про надання авторизації, яка містить всю інформацію, що вимагається згідно з національними положеннями, що транспонують цю Директиву, могло бути оскаржено.

ГЛАВА 2
Процеси перегляду

Секція I

Процес оцінювання достатності власного капіталу

Стаття 73

Власний капітал

Установи повинні мати раціональні, ефективні та комплексні стратегії та процеси для оцінювання та підтримки на постійній основі сум, типів і розподілу власного капіталу, який вони вважають достатнім для охоплення природи та рівня ризиків, яких вони зазнають або можуть зазнати.

Такі стратегії та процеси підлягають регулярному внутрішньому перегляду для забезпечення того, щоб вони залишалися комплексними та відповідали природі, масштабу та складності діяльності відповідної установи.

Секція II

Схеми, процеси та механізми установ

Підсекція 1

Загальні принципи

▼ M5

Стаття 74

Внутрішнє управління та плани відновлення і врегулювання

1.

Установи повинні мати раціональні механізми управління, що включають чітку організаційну структуру з чітко визначеними, прозорими та узгодженими сферами відповідальності, ефективними процесами виявлення, моніторингу ризиків, яких вони зазнають або можуть зазнати, управління такими ризиками та звітування про них, а також належні механізми внутрішнього контролю, включно з раціональними адміністративними та бухгалтерськими процедурами, а також політиками і практиками щодо винагород, що відповідають і сприяють раціональному та дієвому управлінню ризиками.

Політики і практики щодо винагород, зазначені в першому підпараграфі, повинні бути гендерно нейтральною.

2.

Схеми, процеси та механізми, зазначені в параграфі 1 цієї статті, повинні бути комплексними та відповідати природі, масштабу і складності ризиків, характерних для бізнес-моделі та діяльності установи. Додатково повинні бути враховані технічні критерії, встановлені у статтях 76–95.

3.

ЕВА видає настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 про схеми, процеси та механізми, зазначені у параграфі 1 цієї статті, беручи до уваги положення параграфа 2 цієї статті.

ЕВА видає настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) №1093/2010 щодо гендерно нейтральних політик винагороди для установ.

Протягом двох років з дати публікації настанов, зазначених у другому підпараграфі, та на підставі інформації, зібраної компетентними органами, ЕВА надає звіт про застосування гендерно нейтральних політик винагороди установами.

▼В

Стаття 75

Оверсайт за політиками винагороди

▼M5

1.

Компетентні органи збирають інформацію, що розкривається згідно з критеріями для розкриття, визначеними у пунктах (g), (h), (i) та (k) статті 450(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, а також інформацію, надану установами стосовно гендерної різниці в оплаті праці, та використовують таку інформацію для бенчмаркінгу тенденцій і практик щодо винагороди. Компетентні органи надають ЕВА таку інформацію.

▼В

2.

ЕВА видає настанови з раціональних політик винагороди, що відповідають принципам, визначеним у статтях 92–95. У настановах повинні бути враховані принципи раціональних політик винагороди, викладені у Рекомендації Комісії 2009/384/ЄС від 30 квітня 2009 року про політики винагороди у секторі фінансових послуг (¹⁵).

ESMA повинен тісно співпрацювати з ЕВА для розробки настанов з політик винагороди для категорій персоналу, залученого до надання інвестиційних послуг та інвестиційної діяльності у розумінні пункту 2 статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС.

ЕВА використовує інформацію, отриману від компетентних органів, відповідно до параграфу 1 для бенчмаркінгу тенденцій та практик на рівні Союзу.

3.

Компетентні органи збирають інформацію про фізичних осіб у кожній установі, які отримують винагороду в розмірі 1 мільйона євро або більше за фінансовий рік, які отримують оклади у розмірі 1 мільйона євро, включаючи їхні службові обов'язки, відповідну сферу діяльності та основні елементи заробітної плати, премії, довгострокову допомогу та відрахування в пенсійний фонд. Така інформація передається до ЕВА, який публікує її в зведеному вигляді за державами-членами розташування головного офісу в універсальному форматі звітності. ЕВА може розробити настанови для сприяння імплементації цього параграфу та забезпечення узгодженості зібраної інформації.

Підсекція 2

Технічні критерії стосовно організації та роботи з ризиками

Стаття 76

Робота з ризиками

1.

Держави-члени повинні забезпечувати, щоб орган управління затверджував та періодично переглядав стратегії та політики щодо прийняття, управління, моніторингу та зниження ризиків, яких установа зазнає або може зазнати, включаючи ризики, які створюються макроекономічним середовищем, в якому вона здійснює діяльність, стосовно статусу бізнес-циклу.

2.

Держави-члени повинні забезпечувати, щоб орган управління приділяв достатньо часу для розгляду питань, пов'язаних із ризиками. Орган управління активно бере участь та забезпечує, щоб достатні ресурси розподілялися на управління усіма суттєвими ризиками, що розглядаються у цій Директиві та у Регламенті (ЄС) № 575/2013, а також в оцінюванні активів, використанні зовнішніх кредитних рейтингів і внутрішніх моделей, пов'язаних з такими ризиками. Установа встановлює механізми звітування перед органом управління, що охоплюють усі суттєві ризики та політики управління ризиками і зміни до них.

3.

Держави-члени забезпечують, щоб установи, які є істотними за своїм розміром, внутрішньою організацією та природою, масштабом обсягом і складністю їхньої діяльності, створили комітет з ризиків, що складається із членів органу управління, які не виконують жодної виконавчої функції у відповідній установі. Члени комітету з ризиків повинні мати відповідні знання, навички та досвід для повного розуміння і моніторингу стратегії ризику та схильності установи до ризику.

Комітет з ризиків повинен повідомляти орган управління про загальну поточну та майбутню схильність до ризику та стратегію щодо ризиків установи, та сприяти органу управління у здійсненні нагляду за реалізацією такої стратегії вищим керівництвом. Орган управління повинен нести загальну відповідальність за ризики.

Комітет з ризиків перевіряє, чи при встановленні цін на пасиви та активи, запропоновані клієнтам, повністю врахована бізнес-модель та стратегія щодо ризиків установи. Якщо ціни належним чином не відображають ризики відповідно до бізнес-моделі та стратегії щодо ризиків, комітет з ризиків надає органу управління план зі зменшення ризиків.

Компетентні органи можуть дозволити установі, яка не вважається істотною, як зазначено у першому підпараграфі, об'єднати комітет з ризиків із аудиторським комітетом, як зазначено у статті 41 Директиви 2006/43/ЄС. Члени об'єднаного комітету повинні мати знання, навички та досвід, що вимагаються для комітету з ризиків та аудиторського комітету.

4.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб орган управління у своїй наглядовій функції та, якщо було створено комітет з ризиків, комітет з ризиків мали належний доступ до інформації щодо ситуації з ризиками установи та, якщо необхідно і доцільно, до функціонального підрозділу з управління ризиками та консультацій із зовнішнім експертом.

Орган управління у своїй наглядовій функції та, якщо створено, комітет з ризиків визначають природу, суму, формат і періодичність інформації щодо ризиків, яку вони повинні отримувати. Для сприяння у розробці раціональної політики і практики щодо винагород, комітет з ризиків, без обмеження для завдань комітету з питань винагороди, перевіряє, чи у засобах заохочення, передбачених системою винагороди, враховано аспекти ризику, капіталу, ліквідності, вірогідності та строків доходів.

5.

Держави-члени повинні, відповідно до вимоги щодо пропорційності, встановленої у статті 7(2) Директиви Комісії 2006/73/ЄС (¹⁶), переконатися в тому, що установи мають функціональний підрозділ з управління ризиками, незалежно від операційних функціональних підрозділів, та які повинні мати достатні повноваження, положення, ресурси та доступ до органу управління.

Держави-члени повинні переконатися в тому, що функціональний підрозділ з управління ризиками забезпечує, щоб усі суттєві ризики було виявлено, визначено та належним чином повідомлено про них. Вони повинні переконатися в тому, що функціональний підрозділ з управління ризиками активно задіяно у розробці стратегії щодо ризиків установи та у всіх рішеннях щодо управління суттєвими ризиками, і що він може надати повне уявлення про весь діапазон ризиків установи.

За необхідності, держави-члени забезпечують, щоб функціональний підрозділ з управління ризиками міг звітувати безпосередньо органу управління у своїй наглядовій функції, незалежно від вищого керівництва, та висловлювати занепокоєння і попереджувати такий орган, у відповідних випадках, якщо зміни конкретного ризику впливають або можуть вплинути на установу, без обмеження обов'язків

органу управління у його наглядових та/або управлінських функціях відповідно до цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013.

Керівником функціонального підрозділу з управління ризиками повинен бути незалежний керівник вищої ланки, який несе чітко визначену відповідальність за функціональний підрозділ з управління ризиками. Якщо природа, масштаби та складність діяльності установи не виправдовують наявності спеціально призначеної особи, інша особа вищої ланки в межах установи може виконувати таку функцію, за умови відсутності конфлікту інтересів.

Керівника функціонального підрозділу з управління ризиками не може бути звільнено без попереднього схвалення органу управління у своїй наглядовій функції, та він повинен мати прямий доступ до органу управління у своїй наглядовій функції, за необхідності.

Застосування цієї Директиви здійснюється без обмеження застосування положень Директиви 2006/73/ЄС до інвестиційних фірм.

Стаття 77

Внутрішні підходи для визначення вимог до власних коштів

1.

Компетентні органи повинні заохочувати установи, які є істотними за своїм розміром, внутрішньою організацією і природою, масштабом і складністю їхньої діяльності, розвивати потенціал внутрішнього оцінювання кредитних ризиків та збільшувати використання підходу на підставі внутрішніх рейтингів для визначення вимог до власних коштів стосовно кредитного ризику, коли їхні експозиції є значними в абсолютному вираженні, та коли вони у той самий час мають велику кількість значних контрагентів. Ця стаття не обмежує виконання критеріїв, встановлених у секції 1 глави 3 розділу I частини третьої Регламенту (ЄС) № 575/2013.

2.

Компетентні органи повинні, беручи до уваги природу, масштаб і складність діяльності установ, здійснювати моніторинг того, щоб вони не поклалися виключно або машинально на зовнішні кредитні рейтинги для оцінювання кредитоспроможності суб'єкта або фінансового інструмента.

3.

Компетентні органи повинні заохочувати установи, беручи до уваги їхній розмір, внутрішню організацію та природу, масштаб і складність їхньої діяльності, розвивати потенціал внутрішнього оцінювання конкретних ризиків та збільшувати використання внутрішніх моделей для визначення вимог до власних коштів стосовно конкретного ризику боргових інструментів у торговому портфелі, разом з внутрішніми моделями для визначення вимог до власних коштів стосовно ризику невиконання зобов'язань та міграційного ризику, коли їхні експозиції до конкретного ризику є значними в абсолютному вираженні, та коли вони мають велику кількість значних позицій у боргових інструментах різних емітентів.

Ця стаття не обмежує виконання критеріїв, встановлених у секціях 1–5 глави 5 розділу IV частини третьої Регламенту (ЄС) № 575/2013.

4.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для подальшого визначення поняття «експозиції до конкретного ризику, які є значними в абсолютному вираженні», як зазначено у першому підпараграфі параграфа 3, та порогових значень для великої кількості значних контрагентів і позицій у боргових інструментах різних емітентів.

ЕВА подає Комісії такі проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 01 січня 2014 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Стаття 78

Наглядний бенчмаркінг внутрішніх підходів для визначення вимог до власних коштів

1.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи, яким дозволено використовувати внутрішні підходи для обчислення сум зважених на ризик експозицій, або вимог до власних коштів, окрім операційного ризику, звітували про результати обчислень згідно з їхніми внутрішніми підходами щодо їхніх можливих експозицій або позицій, які включено до портфелів бенчмарка. Установи подають компетентним органам результати своїх обчислень разом із роз'ясненням методологій, використаних для їх створення, з відповідною періодичністю та принаймні раз на рік.

2.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи подавали до компетентних органів та до ЕВА результати обчислень, зазначених у параграфі 1, відповідно до шаблону, розробленого ЕВА, згідно з параграфом 8. Якщо компетентні органи вирішать розробити конкретні портфелі, вони повинні зробити це після консультацій з ЕВА та забезпечити, щоб установи звітували про результати обчислень окремо від результатів обчислень щодо портфелів ЕВА.

3.

Компетентні органи на підставі інформації, поданої установами згідно з параграфом 1, повинні здійснювати моніторинг діапазону сум зважених на ризик експозицій або вимог до власних коштів, залежно від обставин, окрім операційного ризику, стосовно експозицій або операцій у портфелі бенчмарка, що обумовлені внутрішніми підходами таких установ. Принаймні раз на рік компетентні органи здійснюють оцінювання якості таких підходів, звертаючи особливу увагу на:

- (a) підходи, які демонструють суттєві відмінності у вимогах до власних коштів щодо однієї і тієї самої експозиції;
- (b) підходи, коли існує особливо високе або низьке різноманіття, а також коли є значне та систематичне заниження вимог до власних коштів.

ЕВА складає звіт для сприяння компетентним органам в оцінюванні якості внутрішніх підходів на підставі інформації, зазначеної у параграфі 2.

4.

Коли окремі установи суттєво відрізняються від більшості аналогічних організацій, або коли небагато спільних рис у підході, що призводить до значних відмінностей у результатах, компетентні органи вивчають причини цього та, якщо можна чітко визначити, що підхід установи обумовлює заниження вимог до власних коштів, що не пов'язано з відмінностями у базисних ризиках експозицій або позицій, вживають коригувальних дій.

5.

Компетентні органи забезпечують, щоб їхні рішення щодо належності коригувальних дій, зазначених у параграфі 4, відповідали тому принципу, що такі заходи повинні вживатися згідно з цілями внутрішнього підходу та:

- (a) не схилилися до стандартизації або преференційних методів;
- (b) не створювали неналежних стимулів; або
- (c) не спричиняли стадної поведінки.

6.

ЕВА може видавати настанови та рекомендації згідно зі статтею 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, якщо він вважатиме їх необхідними на підставі інформації та оцінювання, як зазначено у параграфах 2 і 3 цієї статті, для вдосконалення практики нагляду або практики установ стосовно внутрішніх підходів.

7.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення:

- (a) процедур для обміну інформації щодо оцінювання, які здійснюються згідно з параграфом 3, між компетентними органами та з ЕВА;
- (b)

стандартів з оцінювання, які здійснюються компетентними органами, зазначеними у параграфі 3.

ЕВА подає Комісії такі проекти регуляторних технічних стандартів не пізніше 01 січня 2014 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

8.

ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів для визначення:

- (a) шаблону, термінів та означень та IT-рішень, які застосовуватимуться у Союзі для звітування, як зазначено у параграфі 2;
- (b) портфелю або портфелів бенчмарка, як зазначено у параграфі 1.

ЕВА подає Комісії такі проекти імплементаційних технічних стандартів не пізніше 01 січня 2014 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) №1093/2010.

9.

Комісія повинна, до 01 квітня 2015 року та після консультацій з ЕВА, подати звіт Європейському Парламенту та Раді щодо функціонування бенчмаркінгу внутрішніх моделей, включаючи сферу застосування моделі. У відповідних випадках, звіт повинен супроводжуватися законодавчою пропозицією.

Стаття 79

Кредитний ризик та ризик контрагента

Компетентні органи забезпечують, щоб:

- (a) надання кредитів здійснювалося на основі ґрунтовних та точно визначених критеріїв і щоб було чітко визначено процес ухвалення, зміни, поновлення та рефінансування кредитів;
- (b) установи мали внутрішні методології, які дають їм змогу здійснити оцінювання кредитного ризику експозицій окремих боржників, цінних паперів або позицій сек'юритизації та кредитного ризику на рівні портфелю. Зокрема, внутрішні методології не повинні базуватися виключно або машинально на зовнішніх кредитних рейтингах. Якщо вимоги до власних коштів базуються на рейтингу, наданому установою зовнішнього кредитного оцінювання (ЕСАІ), або базуються на тому, що експозиція не має рейтингу, це не звільняє установи від додаткового розгляду іншої відповідної інформації для оцінювання їхнього розподілення власного капіталу;
- (c) постійне адміністрування та моніторинг різних пов'язаних із ризиком кредитних портфелів та експозицій установ, у тому числі для визначення проблемних кредитів, управління ними, здійснення відповідних коригувань вартості та створення резервів, здійснюється за допомогою ефективних систем;
- (d) диверсифікація кредитних портфелів є достатньою, з урахуванням цільових ринків та загальної кредитної стратегії установи.

Стаття 80

Залишковий ризик

Компетентні органи забезпечують, щоб врахування та контроль ризику, який було визначено як менш ефективний, ніж очікувалося, за допомогою визнаних методів пом'якшення кредитного ризику, які використовуються установами, здійснювалися, у тому числі, з використанням задокументованих політик та процедур.

Стаття 81

Ризик концентрації

Компетентні органи забезпечують, щоб врахування та контроль ризику концентрації, що впливає з експозицій кожного контрагента, у тому числі центральних контрагентів, груп пов'язаних контрагентів і контрагентів в одному економічному секторі, географічному регіоні або з однієї діяльності або товару, застосування методів пом'якшення кредитного ризику, та у тому числі, зокрема, ризиків, пов'язаних з великими непрямими кредитними експозиціями, такими як ризик одного заставодавця, здійснювалися з використанням задокументованих політик та процедур.

Стаття 82

Ризик сек'юритизації

1.

Компетентні органи забезпечують, щоб ризики, які виникають з операцій із сек'юритизації, стосовно яких кредитні установи є інвестором, оригінатором або спонсором, у тому числі репутаційні ризики, які виникають стосовно комплексних структур або продуктів, оцінювалися та враховувалися в рамках належних політик та процедур, для забезпечення того, щоб економічний зміст операції було повністю відображено у рішеннях з оцінювання ризиків та управління ними.

2.

Компетентні органи забезпечують, щоб плани управління ліквідністю для мінімізації наслідків як планового, так і дострокового погашення, існували в установах, які є оригінаторами операцій із відновлюваної сек'юритизації, що передбачають положення про дострокове погашення.

Стаття 83

Ринковий ризик

1.

Компетентні органи забезпечують, щоб було впроваджено політики та процеси щодо ідентифікації, вимірювання усіх матеріальних джерел і наслідків ринкових ризиків та управління ними.

2.

Якщо коротка позиція підлягає погашенню до строку погашення довгої позиції, компетентні органи забезпечують, щоб установи також вживали заходів із захисту від ризику нестачі ліквідності.

3.

Власний капітал повинен бути достатнім для суттєвих ринкових ризиків, на які не поширюється вимога до власних коштів.

Установи, які при обчисленні вимог до власних коштів щодо ризику позиції згідно з главою 2 розділу IV частини третьої Регламенту (ЄС) № 575/2013 вираховували свої позиції в одній або більше акцій, що становлять фондовий індекс стосовно однієї або більше позицій у ф'ючерсі на підставі фондових індексів або іншому продукті на підставі фондових індексів, повинні мати достатній власний капітал для покриття базисного ризику втрати, спричиненого тим, що вартість ф'ючерса або іншого продукту змінюється не у повній відповідності з вартістю їхніх установчих акцій. Установи також повинні мати такий достатній власний капітал, якщо вони володіють протилежними позиціями у ф'ючерсах на підставі фондових індексів, які не є ідентичними стосовно або їхнього строку погашення, або їхнього складу, або і того, і іншого.

При застосуванні режиму, зазначеного у статті 345 Регламенту (ЄС) № 575/2013, установи повинні забезпечити, щоб вони володіли достатнім власним капіталом для покриття ризику втрати, що існує з моменту початкового зобов'язання та наступним робочим днем.

Стаття 84

Відсотковий ризик, що виникає з діяльності, не пов'язаної з торговим портфелем

Компетентні органи забезпечують, щоб установи впроваджували системи для ідентифікації, оцінювання та управління ризиком, що виникає з потенційних змін процентних ставок, які впливають на неторгову діяльність установи.

Операційний ризик

▼ M5

1.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи впроваджували політики та процеси для оцінювання експозицій за операційними ризиками та управління ними, включаючи ризик моделі та ризики, що виникають з аутсорсингу, та для охоплення подій з низькою періодичністю та високим ступенем серйозності. Установи повинні чітко визначити, що становить операційний ризик в цілях таких політик та процедур.

▼ B

2.

Компетентні органи забезпечують, щоб було запроваджено плани у разі надзвичайних ситуацій та плани безперервності діяльності, для забезпечення здатності установи вести безперервну діяльність та обмежити збитки у разі серйозного порушення діяльності.

Ризик ліквідності

1.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи мали раціональні стратегії, політики, процеси та системи для ідентифікації, вимірювання, управління та моніторингу ризику ліквідності за відповідні проміжки часу, у тому числі протягом дня, таким чином, щоб забезпечити, що установи підтримують належні рівні буферних запасів ліквідності. Такі стратегії, політики, процеси та системи повинні бути розроблені з урахуванням напрямів діяльності, валют, філій та юридичних осіб, та повинні включати належні механізми розподілення витрат, вигід та ризиків ліквідності.

2.

Стратегії, політики, процеси та системи, зазначені у параграфі 1, повинні відповідати складності, профілю ризику, сфері діяльності установ і межі ризику, встановленої органом управління, та відображати важливість установи у кожній державі-члені, в якій вона здійснює діяльність. Установи повинні повідомляти про межі ризику усім відповідним структурним підрозділам.

3.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи, беручи до уваги природу, сферу і складність їхньої діяльності, мали профілі ризику ліквідності, які відповідають та не виходять за межі профілів, що вимагаються для надійного та ефективного функціонування системи.

Компетентні органи повинні здійснювати моніторинг змін у профілях ризику ліквідності, наприклад, структури та обсягів продукту, управління ризиками, політик фінансування та концентрації фінансування.

Компетентні органи вживають ефективних заходів, коли зміни, зазначені у другому підпараграфі, можуть призвести до нестабільності окремої установи або системної нестабільності.

Компетентні органи повідомляють ЕВА про будь-які дії, здійснені відповідно до третього підпараграфу.

ЕВА надає рекомендації, у відповідних випадках, згідно з Регламентом (ЄС) № 1093/2010.

4.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи розробляли методології з ідентифікації, визначення, управління та моніторингу позицій фінансування. Такі методології повинні включати поточні та перспективні значні грошові потоки, що здійснюються в активи, пасиви, позабалансові позиції та виникають на їх основі, включаючи умовні зобов'язання та можливий вплив репутаційного ризику.

5.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи проводили розмежування між заставленими та необтяженими активами, які є доступними за будь-яких обставин, зокрема, під час надзвичайних

ситуацій. Вони також забезпечують, щоб установи брали до уваги юридичну особу, в якій розташовані активи, країну, в якій ведеться облік активів на законних підставах, або в реєстрі, або на рахунку, а також їхню відповідність, та здійснюють моніторинг того, яким чином активи може бути мобілізовано своєчасно.

6.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи також враховували існуючі правові, регуляторні та операційні обмеження щодо потенційної передачі ліквідності та необтяжених активів серед суб'єктів як у межах, так і поза межами Європейського економічного простору.

7.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи розглядали різні засоби пом'якшення ризику ліквідності, у тому числі систему обмежень та буферних запасів ліквідності, щоб мати змогу протистояти низці різних стресових подій, а також належним чином диверсифіковану структуру фінансування і доступ до джерел фінансування. Такі механізми необхідно регулярно переглядати.

8.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи розглядали альтернативні сценарії стосовно позицій ліквідності і факторів зниження ризику та переглядали припущення, які лежать в основі рішень стосовно позиції фінансування, принаймні раз на рік. Для таких цілей, в альтернативних сценаріях повинно бути розглянуто, зокрема, позабалансові позиції та інші умовні зобов'язання, у тому числі, суб'єктів спеціального призначення для сек'юритизації (SSPE) або інших суб'єктів спеціального призначення, зазначених у Регламенті (ЄС) № 575/2013, стосовно яких установа виступає як спонсор або надає значну підтримку ліквідності.

9.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи розглядали потенційний вплив альтернативних сценаріїв для конкретних установ, загальноринкових та комбінованих альтернативних сценаріїв. Повинні бути враховані різні періоди часу та стресові умови різного ступеня.

10.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи коригували свої стратегії, внутрішні політики та ліміти ризику ліквідності, та розробляли плани реагування на надзвичайні ситуації, беручи до уваги результат альтернативних сценаріїв, зазначених у параграфі 8.

11.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи мали плани відновлення ліквідності, в яких визначено належні стратегії та відповідні заходи виконання для усунення можливого дефіциту ліквідності, у тому числі стосовно філій, відкритих в іншій державі-члені. Компетентні органи забезпечують, щоб установи перевіряли такі плани принаймні раз на рік, оновлювали їх на підставі результату альтернативних сценаріїв, визначених у параграфі 8, щоб вони повідомлялися вищому керівництву та узгоджувалися ним, та щоб, як наслідок, можливо було скоригувати внутрішні політики та процеси відповідно. Установи повинні вживати необхідних оперативних заходів для забезпечення того, щоб плани відновлення ліквідності могли бути виконані невідкладно. Для кредитних установ, такі оперативні заходи повинні включати утримання забезпечення, негайно доступного для фінансування з боку центрального банку. Це включає утримання забезпечення, за необхідності, у валюті іншої держави-члена або валюті третьої країни, у якій кредитна установа має експозиції, та, якщо оперативно необхідно, в межах території держави-члена ведення діяльності або третьої країни, у валюті якої вона має експозицію.

Стаття 87

Ризик надмірного левериджу

1.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи мали політики та процеси з ідентифікації, управління та моніторингу ризику надмірного левериджу. Показники ризику надмірного левериджу включають коефіцієнт левериджу, визначений згідно зі статтею 429 Регламенту (ЄС) № 575/2013, та розбіжності між активами та зобов'язаннями.

2.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи усували ризик надмірного левериджу із застосуванням застережних заходів, з належним урахуванням потенційного підвищення ризику надмірного левериджу, спричиненого зменшенням власних коштів установи через очікувані або реалізовані втрати, залежно від застосованих правил бухгалтерського обліку. У зв'язку з цим, установи повинні мати змогу протистояти низці різних стресових подій стосовно ризику надмірного левериджу.

Підсекція 3

Управління

Стаття 88

Механізми управління

1.

Держави-члени повинні переконатися в тому, що орган управління визначає, здійснює нагляд та є підзвітним щодо впровадження механізмів управління, які забезпечують ефективне та раціональне управління установою, у тому числі розділення обов'язків в організації та запобігання конфліктам інтересів.

Такі механізми повинні відповідати таким принципам:

- (a) орган управління повинен нести повну відповідальність за установу, а також затверджувати стратегічні цілі установи, стратегії ризику та внутрішнього управління та здійснювати нагляд за їх виконанням;
- (b) орган управління повинен забезпечувати цілісність систем бухгалтерського обліку та фінансової звітності, у тому числі фінансового та операційного контролю, та забезпечувати їх відповідність закону та відповідним стандартам;
- (c) орган управління повинен здійснювати нагляд за процесом розкриття та передавання інформації;
- (d) орган управління повинен бути відповідальним за здійсненням ефективного оверсайту за вищим керівництвом;
- (e) голова органу управління установи у своїй наглядовій функції не повинен одночасно здійснювати функції генерального директора в межах однієї установи, крім випадків, коли це обґрунтовано установою та дозволено компетентними органами.

Держави-члени повинні переконатися в тому, що орган управління здійснює моніторинг та періодичне оцінювання ефективності механізмів управління установи та вживає належних заходів для усунення будь-яких недоліків.

▼ M5

Держави-члени повинні забезпечити, щоб дані щодо позик членам органу управління та їхнім пов'язаним сторонам було належним чином задокументовано та надано компетентним органам за вимогою.

Для цілей цієї статті, термін «пов'язана сторона» означає:

- (a) чоловік/дружина, зареєстрований партнер згідно з національним правом, дитина або батько/матір члена органу управління;
- (b) суб'єкт комерційної діяльності, в якому член органу управління або його близький родич, як зазначено у пункті (a), має істотну частку участі у розмірі 10 % або більше в капіталі або правах голосу такого суб'єкта, або в якому такі особи можуть здійснювати істотний вплив, або в якому такі особи обіймають керівні посади чи є членами органу управління.

▼В

2.

Держави-члени забезпечують, щоб установи, які є істотними за своїм розміром, внутрішньою організацією та природою, обсягом і складністю їхньої діяльності, створили номінаційний комітет, що складається із членів органу управління, які не виконують жодної виконавчої функції у відповідній установі.

Номінаційний комітет:

- (a) визначає та рекомендує, для затвердження органом управління або для затвердження загальними зборами, кандидатури на заповнення вакансій органу управління, оцінює знання, навички, різноманіття та досвід органу управління, та складає опис ролей і сфери компетенцій для конкретного призначення, та оцінює очікувану тривалість призначення на посаду.

Більше того, номінаційний комітет повинен ухвалити рішення щодо цільового показника представництва гендерно недопредставлених груп в органі управління та підготувати політику щодо збільшення кількості представників гендерно недопредставлених груп в органі управління для досягнення такого цільового показника. Цільовий показник, політика та її реалізація повідомляються громадськості згідно зі статтею 435(2)(с) Регламенту (ЄС) № 575/2013;

- (b) періодично, але не рідше одного разу на рік, оцінювати структуру, розмір, склад і ефективність роботи органу управління та надавати рекомендації органу управління стосовно будь-яких змін;
- (c) періодично, але не рідше одного разу на рік, оцінювати знання, навички та досвід окремих членів органу управління та органу управління в цілому, і звітувати про це перед органом управління;
- (d) періодично переглядати політику органу управління щодо обрання та призначення вищого керівництва та надавати рекомендації органу управління.

У ході виконання своїх обов'язків номінаційний комітет повинен, наскільки це можливо, постійно враховувати необхідність забезпечення того, щоб у процесі вироблення й ухвалення рішень органом управління не домінувала будь-яка одна фізична особа або невелика група фізичних осіб у спосіб, що шкодить інтересам установи в цілому.

Номінаційний комітет повинен мати можливість використовувати будь-які форми ресурсів, які він вважатиме доцільними, у тому числі зовнішні консультації, та повинен отримувати відповідне фінансування.

У випадках, коли, згідно з національним правом, орган управління не має компетенції, пов'язаної із процесом відбору та призначення будь-якого з його членів, цей параграф не застосовується.

Стаття 89

Звітування щодо кожної країни

1.

З 01 січня 2015 року держави-члени повинні вимагати від кожної установи щорічного розкриття, за державою-членом та за третьою країною, в якій вона має осідок, такої інформації на консолідованій основі за фінансовий рік:

- (a) найменування, природа діяльності та географічне розташування;
- (b) оборот;
- (c) кількість працівників, зайнятих в еквіваленті повної ставки;
- (d) прибуток або збиток до вирахування податку;
- (e) податок на прибуток або збиток;
- (f) отримані державні субсидії.

2.

Незважаючи на параграф 1, держави-члени повинні вимагати від установ розкриття інформації, зазначеної у параграфі 1(a), (b) і (c), вперше 01 липня 2014 року.

3.

До 01 липня 2014 року усі глобальні системно важливі установи, авторизовані у Союзі, ідентифіковані на міжнародному рівні, надають Комісії інформацію, зазначену у параграфі 1(d), (e) і (f), на конфіденційній основі. Комісія, після консультацій з ЕВА, ЕІОРА і ЕСМА, у відповідних випадках, проводить загальне оцінювання стосовно потенційних негативних економічних наслідків публічного розкриття такої інформації, у тому числі вплив на конкурентоспроможність, інвестування, доступність кредитів і стабільність фінансової системи. Комісія повинна подати свій звіт до Європейського Парламенту і Ради до 31 грудня 2014 року.

У випадку, якщо згідно зі звітом Комісії буде виявлено значні негативні наслідки, Комісія повинна розглянути можливість подання відповідної законодавчої пропозиції щодо внесення змін до зобов'язань із розкриття, визначених у параграфі 1, та може, згідно з пунктом (h) статті 145, ухвалити рішення про відстрочення таких зобов'язань. Комісія розглядає необхідність продовження відстрочення щорічно.

4.

Інформація, зазначена у параграфі 1, перевіряється відповідно до Директиви 2006/43/ЄС та публікується, якщо можливо, у вигляді додатка до річної фінансової звітності або, якщо застосовно, до консолідованої фінансової звітності відповідної установи.

5.

У випадку, якщо майбутні законодавчі акти Союзу щодо зобов'язань із розкриття виходитимуть за межі зобов'язань, встановлених у цій статті, ця стаття припиняє застосовуватися та видаляється відповідно.

▼ M5

6.

До 01 січня 2021 року, Комісія, після консультацій з ЕВА, ЕІОРА і ЕСМА, перевіряє, чи інформація, зазначена у пунктах (a)–(f) параграфа 1, все ще є відповідною, враховуючи при цьому результати попереднього оцінювання впливу, міжнародні угоди та законодавчі зміни у Союзі, та чи до параграфа 1 можливо додати подальші вимоги до відповідної інформації.

До 30 червня 2021 року Комісія, на підставі консультацій з ЕВА, ЕІОРА і ЕСМА, представляє Європейському Парламенту і Раді доповідь про оцінювання, як зазначено у цьому параграфі, та, у відповідних випадках, подає законодавчу пропозицію Європейському Парламенту і Раді.

▼ B

Стаття 90

Публічне розкриття інформації щодо рентабельності активів

Установи повинні розкривати у своєму щорічному звіті серед ключових показників інформацію щодо рентабельності їхніх активів, обчисленої як їхній чистий прибуток, розділений на суму їхнього загального балансу.

Стаття 91

Орган управління

▼ M5

1.

Установи, фінансові холдингові компанії та фінансові холдингові компанії змішаного типу несуть основну відповідальність за забезпечення того, щоб члени органу управління в будь-який час мали належну репутацію та достатні знання, навички і досвід для виконання своїх обов'язків. Члени органу управління повинні, зокрема, виконувати вимоги, визначені у параграфах 2–8.

Якщо члени органу управління не виконують вимоги, визначені у цьому параграфі, компетентні органи мають право звільнити таких членів з органу управління. Компетентні органи, зокрема, перевіряють, чи

вимоги, визначені у цьому параграфі, все ще виконуються, якщо вони матимуть належні підстави підозрювати, що вчиняється або вчинено чи здійснюється чи здійснювалася спроба вчинення відмивання грошей або фінансування тероризму, або що існує підвищений ризик зазначеного у зв'язку з такою установою.

▼В

2.

Усі члени органу управління повинні приділяти достатньо часу для виконання своїх функцій в установі.

3.

При визначенні кількості директорських посад, які може обійняти член органу управління одночасно, до уваги беруться окремі обставини та природа, сфера і складність діяльності установи. Крім випадків, коли вони представляють державу-член, члени органу управління установи, яка є істотною за своїм розміром, внутрішньою організацією та природою, обсягом та складністю своєї діяльності, з 01 липня 2014 року не можуть обіймати більше одного із зазначених нижче поєднань директорських посад одночасно:

- (a) одна виконавча директорська посада з двома невиконавчими директорськими посадами;
- (b) чотири невиконавчі директорські посади.

4.

Для цілей параграфу 3, однією директорською посадою вважається таке:

- (a) виконавчі або невиконавчі директорські посади в межах однієї групи;
- (b) виконавчі або невиконавчі директорські посади в межах:
 - (i) установ, які є членами однієї схеми інституційного захисту, за умови що задоволено вимоги, визначені у статті 113(7) Регламенту (ЄС) № 575/2013; або
 - (ii) компаній (у тому числі нефінансових суб'єктів), у яких установа володіє істотною часткою участі.

5.

Директорські посади в організаціях, які не переслідують переважно комерційні цілі, не враховуються для цілей параграфу 3.

6.

Компетентні органи можуть дозволити членам органу управління обіймати одну додаткову невиконавчу директорську посаду. Компетентні органи повинні регулярно інформувати ЕВА про такі дозволи.

▼M5

7.

Орган управління повинен володіти належними колективними знаннями, навичками і досвідом, щоб мати змогу розуміти діяльність установи, у тому числі основні ризики. Загальний склад органу управління повинен відображати відповідний широкий спектр досвіду.

8.

Кожен член органу управління повинен діяти чесно, добросовісно та з незалежністю думки для ефективного оцінювання та оскарження рішень вищого керівництва, якщо необхідно, та для ефективного здійснення нагляду та моніторингу за виробленням й ухваленням управлінських рішень. Факт членства в афілійованих компаніях або афілійованих організаціях сам по собі не становить перешкоду діяти з незалежністю думки.

▼В

9.

Установи повинні виділяти відповідні трудові та фінансові ресурси для ознайомлення членів органу управління з посадовими обов'язками та їх навчання.

10.

Держави-члени або компетентні органи повинні вимагати від установ та їхніх відповідних номінаційних комітетів залучати спеціалістів із широким набором якостей та компетенцій при доборі

членів до органу управління, та з цією метою впроваджувати політику із заохочення різноманіття в органі управління.

11.

Компетентні органи збирають інформацію, що розкривається згідно зі статтею 435(2)(с) Регламенту (ЄС) № 575/2013, та використовують її для бенчмаркінгу практик різноманіття. Компетентні органи надають ЕВА таку інформацію. ЕВА використовує таку інформацію для бенчмаркінгу практик різноманіття на рівні Союзу.

12.

ЕВА видає настанови щодо такого:

- (a) уточнення значення достатньої тривалості призначення на посаду члена органу управління для виконання його функцій стосовно окремих обставин і природи, сфери і складності діяльності установи;
- (b) уточнення значення належних колективних знань, навичок і досвіду органу управління, як зазначено у параграфі 7;
- (c) уточнення значення чесності, добросовісності та незалежності думки члена органу управління, як зазначено у параграфі 8;
- (d) уточнення значення відповідних трудових та фінансових ресурсів, виділених для ознайомлення членів органу управління з посадовими обов'язками та їх навчання, як зазначено у параграфі 9;
- (e) уточнення значення різноманіття, що його повинно бути взято до уваги при доборі членів органу управління, як зазначено у параграфі 10;

▼M5

- (f) узгодженого застосування повноважень, зазначених у другому підпараграфі параграфа 1.

▼B

ЕВА видає такі настанови до 31 грудня 2015 року.

13.

Ця стаття не обмежує положення про представництво працівників в органі управління, як визначено у національному законодавстві.

Стаття 92

Політики винагороди

▼M5 _____

▼B

2.

►M5 Держави-члени повинні забезпечити, щоб під час установлення та застосування загальних політик винагороди, у тому числі щодо заробітної плати та дискреційних пенсій, для категорій персоналу, чия професійна діяльність суттєво впливає на профіль ризику установи, установи дотримувалися таких вимог, у спосіб, що відповідає їхньому розміру, внутрішній організації та природі, сфері та складності їхньої діяльності: ◀

- (a) політика винагороди сприяє раціональному та дієвому управлінню ризиками, узгоджується з його цілями та не заохочує прийняття ризиків, які перевищують рівень ризику, допустимого для установи;

▼M5

- (aa) політика винагороди є гендерно нейтральною політикою винагороди;

▼B

- (b) політика винагороди узгоджується з бізнес-стратегією, цілями, цінностями і довгостроковими

інтересами установи та включає в себе заходи для уникнення конфліктів інтересів;

- (c) орган управління установи у своїй наглядовій функції ухвалює та періодично переглядає загальні принципи політики винагороди та є відповідальним за нагляд за її впровадженням;
- (d) впровадження політики винагороди підлягає, принаймні раз на рік, централізованому та незалежному внутрішньому перегляду на відповідність політикам і процедурам щодо винагороди, ухваленим органом управління у своїй наглядовій функції;
- (e) персонал, залучений до функцій контролю, є незалежним від структурних підрозділів, за якими він здійснює нагляд, має відповідні повноваження та отримує винагороду відповідно до реалізації цілей, пов'язаних з його функціями, незалежно від результатів сфер комерційної діяльності, які він контролює;
- (f) безпосередній нагляд за виплатою винагороди вищим посадовим особам підрозділів управління ризиками і комплаєнсу здійснює комітет з питань винагороди, зазначений у статті 95, або, якщо такий комітет не створено, орган управління у своїй наглядовій функції;
- (g) політика винагороди, з урахуванням національних критеріїв щодо встановлення заробітної плати, проводить чітке розмежування між критеріями для встановлення:
 - (i) базової фіксованої винагороди, яка повинна першочергово відображати відповідний професійний досвід та організаційну відповідальність, як визначено в описі службових обов'язків працівника як частина умов найму; та
 - (ii) змінна винагорода, яка повинна відображати стійкі та скориговані на ризик показники діяльності, а також показники діяльності понад тих, що вимагаються для виконання службових обов'язків працівника як частини умов найму.

▼ M5

3.

У цілях параграфу 2, категорії персоналу, професійна діяльність якого суттєво впливає на профіль ризику установи, включають щонайменше:

- (a) усіх членів органу управління та вище керівництво;
- (b) працівників з управлінською відповідальністю за функції контролю установи або значні структурні підрозділи;
- (c) працівників, які мають право на суттєву винагороду в попередньому фінансовому році, за умови виконання таких вимог:
 - (i) винагорода працівника дорівнює або є більшою за 500 000 євро та дорівнює або є більшою за середню винагороду, встановлену для членів органу управління установи та вищого керівництва, як зазначено у пункті (a);
 - (ii) працівник здійснює професійну діяльність в межах значного структурного підрозділу, і така діяльність належить до виду, що має значний вплив на профіль ризику відповідного структурного підрозділу.

▼ B

Стаття 93

Установи, які отримують переваги від державного втручання

У випадку установ, які отримують переваги від виняткового державного втручання, на додаток до принципів, викладених у статті 92(2), застосовуються також такі принципи:

- (a) змінна винагорода суворо обмежується у відсотках чистого прибутку, якщо це суперечить підтриманню належної бази капіталу та своєчасному виходу з державної підтримки;
- (b) відповідні компетентні органи вимагають від установ реструктуризації винагороди у спосіб, що

відповідає раціональному управлінню ризиками та перспективному розвитку, у тому числі, у відповідних випадках, встановлення лімітів винагороди членів органу управління установи;

- (c) жодна змінна винагорода не виплачується членам органу управління установи, крім випадків, коли це обґрунтовано.

Стаття 94

Змінні елементи винагороди

1.

На додаток до принципів, наведених у статті 92(2), на тих самих умовах до змінних елементів винагороди, застосовуються такі принципи:

- (a) якщо винагорода залежить від результатів діяльності, загальну суму винагороди визначають на основі комбінування оцінки результатів діяльності окремого працівника та відповідного структурного підрозділу та сумарних результатів установи, та під час оцінювання індивідуальних результатів діяльності враховують фінансові та нефінансові критерії;
- (b) оцінювання результатів діяльності планують на багаторічний строк, щоб забезпечити процес оцінювання на основі триваліших результатів діяльності та фактичну виплату залежних від результату діяльності частин винагороди з рознесенням по всьому періоду, що враховує базисний бізнес-цикл кредитної установи та її бізнес-ризиків;
- (c) загальна змінна винагорода не обмежує здатність установи зміцнювати свою базу капіталу;
- (d) гарантована змінна винагорода суперечить раціональному управлінню ризиками або принципу оплати за результати та не повинна бути частиною перспективних планів винагороди;
- (e) гарантована змінна винагорода є винятковою, здійснюється лише у разі прийняття на роботу нових працівників та коли установа має належну та міцну базу капіталу, а її виплату обмежено першим роком роботи;
- (f) фіксовану й змінну частини загальної винагороди належним чином збалансовано, і фіксована частина становить доволі високу частку від загальної винагороди, щоб уможливити реалізацію цілком гнучкої політики щодо змінних частин винагороди, у тому числі можливість не виплачувати жодної винагороди за змінною частиною;
- (g) установи встановлюють належні коефіцієнти між фіксованою та змінною частинами загальної винагороди, при цьому застосовуються такі принципи:
- (i) змінна частина не повинна перевищувати 100% фіксованої частини загальної винагороди для кожної особи. Держави-члени можуть встановити нижчий максимальний відсоток;
- (ii) держави-члени можуть дозволити акціонерам або власникам або членам установи затверджувати вищий максимальний рівень коефіцієнта між фіксованою та змінною частинами винагороди, за умови що загальний рівень змінної частини не перевищуватиме 200% фіксованої частини загальної винагороди для кожної особи. Держави-члени можуть встановити нижчий максимальний відсоток.

Будь-яке затвердження вищого коефіцієнта згідно з першим підпараграфом цього пункту здійснюється у такому порядку:

- акціонери, власники або члени установи повинні діяти за детальною рекомендацією установи із зазначенням причин і сфери застосування запитуваного затвердження, у тому числі кількості задіяного персоналу, його функцій та очікуваного впливу на вимогу щодо підтримання належної бази капіталу;
- акціонери, власники або члени установи повинні діяти більшістю у розмірі принаймні 66%, за умови, що принаймні 50% акцій або еквівалентних прав

власності представлено або, в іншому випадку, повинні діяти більшістю у розмірі 75% представлених прав власності;

- установа повідомляє усім акціонерам, власникам або членам установи, з наданням відповідного періоду для повідомлення заздалегідь, про те, що буде запитуватися затвердження згідно з першим підпараграфом цього пункту;
- установа повинна, без затримки, інформувати компетентний орган про рекомендацію для її акціонерів, власників або членів, у тому числі запропонований вищий максимальний коефіцієнт та причини для цього, та повинна мати змогу продемонструвати компетентному органу, що запропонований вищий коефіцієнт не суперечить зобов'язанням установи згідно з цією Директивою та Регламентом (ЄС) № 575/2013, з урахуванням, зокрема, зобов'язань установи щодо власних коштів;
- установа повинна, без затримки, інформувати компетентний орган про рішення, ухвалені акціонерами або власниками або членами, у тому числі будь-який затверджений вищий максимальний коефіцієнт відповідно до першого підпараграфа цього пункту, та компетентні органи повинні використовувати отриману інформацію для бенчмаркінгу практик установ у цьому відношенні. Компетентні органи надають ЕВА таку інформацію та ЕВА публікує її у зведеному вигляді у державі-члені розташування головного офісу в універсальному форматі звітності. ЕВА може розробити настанови для сприяння імплементації цього абзацу та забезпечення узгодженості зібраної інформації;
- персоналу, якого безпосередньо стосуються вищі максимальні рівні змінної винагороди, як зазначено у цьому пункті, не дозволяється, якщо застосовно, здійснювати прямо або опосередковано будь-які права голосу, які вони можуть мати як акціонери, власники або члені установи;

- (iii) держави-члени можуть дозволити установам застосовувати ставку дисконту, зазначену в другому підпараграфі цього пункту, максимум до 25% від загальної змінної винагороди, за умови що вона сплачується в інструментах, які відстрочуються на період не менше п'яти років. Держави-члени можуть встановити нижчий максимальний відсоток.

ЕВА складає та публікує, до 31 березня 2014 року, настанови щодо застосовної умовної ставки дисконту, з урахуванням усіх відповідних факторів, у тому числі темпів інфляції і ризику, що включає тривалість відстрочення. У настановах ЕВА щодо ставки дисконту має бути конкретно розглянуто, яким чином стимулювати використання інструментів, які відстрочуються на період не менше п'яти років;

- (h) виплати у зв'язку з достроковим розірванням контракту відображають результати діяльності, досягнуті за певний період, та не покривають невдалі результати або неправомірні дії;
- (i) пакети винагороди, що стосуються компенсації або викупу зобов'язань з контрактів на попередньому місці роботи, повинні узгоджуватися з довгостроковими інтересами установи, у тому числі механізмами утримання, відстрочення, виконання зобов'язань і повернення невитрачених сум;
- (j) визначення показників діяльності, що використовують для обчислення змінних частин винагороди або груп змінних частин винагороди, охоплює коригування для всіх типів поточних і майбутніх ризиків та враховує вартість капіталу та необхідної ліквідності;
- (k) при розподіленні змінних частин винагороди в межах установи необхідно також враховувати усі типи поточних і майбутніх ризиків;
- (l) значна частка, та у будь-якому разі принаймні 50% будь-якої змінної винагороди, повинна становити баланс такого:

▼ M5

- (i) акцій або, залежно від організаційно-правової форми відповідної установи, еквівалентних часток участі; або інструментів, пов'язаних із акціями, або, залежно від організаційно-правової форми відповідної установи, еквівалентних негрошових інструментів;

▼ B

- (ii) коли можливо, інших інструментів у розумінні статті 52 або 63 Регламенту (ЄС) № 575/2013 або інших інструментів, які можуть бути повністю конвертовані в інструменти основного капіталу першого рівня або списані, що у кожному випадку адекватно відображають кредитоспроможність установи як діючого підприємства та є належними для використання в цілях змінної винагороди.

Інструменти, зазначені у цьому пункті, є предметом відповідної політики утримання, розробленої задля узгодження стимулів з довгостроковими інтересами установи. Держави-члени або їхні компетентні органи можуть накладати обмеження щодо всіх типів і проектів таких інструментів або забороняти певні інструменти, залежно від випадку. Цей пункт застосовують як до частки змінної частини винагороди, яку відстрочено відповідно до пункту (m), так і до частки змінної частини винагороди, яку не було відстрочено;

▼ M5

- (m) істотну частку, та у будь-якому разі щонайменше 40 %, змінної частини винагороди відстрочують на період, який є не меншим за чотири–п'ять років, і належним чином узгоджують з характером діяльності, її ризиками та діяльністю відповідного працівника. Для членів органу управління та вищого керівництва установ, які є істотними за своїм розміром, внутрішньою організацією та природою, обсягом і складністю їхньої діяльності, період відстрочення не повинен бути меншим за п'ять років.

Винагорода, яка підлягає сплаті на підставі механізмів відстрочення, сплачується не швидше, ніж на пропорційній основі. У разі особливо великої суми змінної частини винагороди, відстрочують щонайменше 60 % суми. Тривалість періоду відстрочення встановлюється відповідно до бізнес-циклу, природи діяльності, її ризиків та діяльності відповідного працівника;

▼ B

- (n) змінну частину винагороди, у тому числі відстрочену частку, виплачують або перераховують тільки за умови, що це в цілому підтримує сталий розвиток установи з огляду на її фінансовий стан та є обґрунтованим на підставі результатів діяльності установи, структурного підрозділу та залученої фізичної особи.

Без обмеження загальних принципів національного договірної та трудового права, загальна змінна винагорода зазвичай значно скорочується у разі незадовільних або негативних фінансових результатів діяльності установи, враховуючи як поточну винагороду, так і зменшення виплат сум, нарахованих за попередні періоди, у тому числі шляхом застосування санкцій або механізмів повернення виплачених коштів.

До 100% загальної змінної винагороди підпадає під дію санкцій або механізмів повернення виплачених коштів. Установи повинні встановити конкретні критерії для застосування санкцій та механізмів повернення виплачених коштів. Такі критерії повинні, зокрема, охоплювати ситуації, коли працівник:

- (i) був учасником дій або відповідальним за поведінку, які призвели до значних втрат установи;
 - (ii) не виконав відповідні стандарти придатності та пристойності;
- (o) пенсійна політика відповідає стратегії комерційної діяльності, цілям, цінностям та

довгостроковим інтересам установи.

Якщо працівник залишає установу до виходу на пенсію, установа утримує дискреційну пенсію у формі інструментів, визначених у пункті (l), протягом п'яти років. Якщо працівник досягає пенсійного віку, дискреційну пенсію виплачують працівникові у формі інструментів, визначених у пункті (l), з урахуванням п'ятирічного періоду утримання;

- (p) від персоналу вимагають зобов'язатися не використовувати персональні стратегії хеджування або страхування, пов'язані з винагородою та відповідальністю, задля ослаблення наслідків вирівнювання ризиків, що передбачені у їхніх механізмах винагороди;
- (q) змінна винагорода виплачується не із застосуванням механізмів або методів, які призводять до невідповідності положенням цієї Директиви або Регламенту (ЄС) № 575/2013.

▼ M5

2.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення класів інструментів, які задовольняють умови, визначені у пункті (l)(ii) параграфа 1.

ЕВА повинна надати Комісії такі проекти регуляторних технічних стандартів до 31 березня 2014 року.

З метою ідентифікації персоналу, професійна діяльність якого суттєво впливає на профіль ризику установи, як зазначено у статті 92(3), ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів, які встановлюють критерії для визначення такого:

- (a) управлінської відповідальності та функцій контролю;
- (b) значного структурного підрозділу і значного впливу на профіль ризику відповідного структурного підрозділу; та
- (c) інших категорій персоналу, прямо не зазначених у статті 92(3), професійна діяльність якого має вплив на профіль ризику установи порівняно настільки значний, як і вплив таких категорій персоналу, зазначених у ній.

ЕВА повинна надати Комісії такі проекти регуляторних технічних стандартів до 28 грудня 2019 року.

Комісії делеговано повноваження доповнювати цю Директиву шляхом ухвалення регуляторних технічних стандартів, зазначених у цьому параграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) №1093/2010.

▼ M5

3.

Як відступ від параграфа 1, вимоги, визначені у пунктах (l) і (m) та у другому параграфі пункту (o) зазначеного параграфа, не застосовуються до:

- (a) установи, яка не є великою установою, як визначено у пункті (146) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, та вартість активів якої в середньому та на індивідуальній основі відповідно до цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013 дорівнює або є меншою за 5 мільярдів євро за чотирирічний період, що безпосередньо передує поточному фінансовому року;
- (b) працівника, річна змінна винагорода якого не перевищує 50 000 євро та не становить більше однієї третини загальної річної винагороди працівника.

4.

Як відступ від пункту (a) параграфа 3, держава-член може зменшити або збільшити порогове значення, зазначене у ньому, за умови що:

- (a) установа, стосовно якої держава-член застосовує це положення, не є великою установою, як визначено у пункті (146) статті 4(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013 та, якщо порогове значення збільшується:
 - (i) установа відповідає критеріям, визначеним у пунктах (145)(c), (d) і (e) статті 4(1)

Регламенту (ЄС) № 575/2013; та

- (ii) порогове значення не перевищує 15 мільярдів євро;
- (b) доцільно змінити порогове значення відповідно до цього параграфу, з урахуванням природи установи, обсягу та складності її діяльності, її внутрішньої організації або, якщо застосовно, характеристики групи, до якої вона належить.

5.

Як відступ від пункту (b) параграфу 3, держава-член може ухвалити рішення про те, що працівники, які мають право на річну змінну винагороду нижче порогового значення та частку, зазначену у вказаному пункті, не підпадуть під дію винятку, визначеного в ньому, через специфіку національного ринку стосовно практики винагороди або через природу обов'язків і профілю посади таких працівників.

6.

До 28 червня 2023 року Комісія, у тісній співпраці з ЕВА, здійснює перегляд та звітує стосовно застосування параграфів 3–5 та подає такий звіт Європейському Парламенту і Раді разом із законодавчою пропозицією, за доцільності.

7.

ЕВА видає настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 для сприяння імплементації параграфів 3, 4 і 5, а також для забезпечення їх узгодженого застосування.

▼В

Стаття 95

Комітет з питань винагороди

1.

Компетентні органи забезпечують, щоб установи, які є істотними за своїм розміром, внутрішньою організацією та природою, обсягом і складністю їхньої діяльності, створили комітет з питань винагороди. Комітет з питань винагороди повинен мати таку структуру, яка дасть йому змогу висловлювати компетентне і незалежне судження щодо політик та практик щодо винагороди та стимулів, створених для управління ризиками, капіталом і ліквідністю.

2.

Компетентні органи забезпечують, щоб комітет з питань винагороди відповідав за підготовку рішень щодо винагороди, у тому числі тих, що мають наслідки для ризиків та управління ризиками відповідної установи, та які ухвалює орган управління. Головою та членами комітету з питань винагороди є члени органу управління, які не виконують жодної виконавчої функції у відповідній установі. Якщо представництво працівника в органі управління передбачається національним правом, комітет з питань винагороди повинен включати одного або більше представників працівника. При підготовці таких рішень, комітет з питань винагороди бере до уваги довгострокові інтереси акціонерів, інвесторів та інших стейкхолдерів в установі, а також суспільний інтерес.

Стаття 96

Ведення вебсайту щодо корпоративного управління та винагороди

Установи, які ведуть вебсайт, повинні роз'яснювати на ньому, яким чином вони дотримуються вимог статей 88–95.

Секція III

Процес перегляду в порядку нагляду та оцінювання

Стаття 97

Перегляд в порядку нагляду та оцінювання

1.

Беручи до уваги технічні критерії, визначені у статті 98, компетентні органи переглядають схеми, стратегії, процеси та механізми, які реалізуються установами, на предмет відповідності цій Директиві та Регламенту (ЄС) № 575/2013, та здійснюють оцінювання:

(a) ризиків, яким установи піддаються або можуть піддаватися;

▼M5 _____

▼B

(c) ризиків, виявлених у результаті стрес-тестування, з урахуванням природи, масштабу та складності діяльності установи.

2.

Сфера застосування перегляду та оцінювання, зазначеного у параграфі 1, повинна охоплювати всі вимоги цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013.

3.

На підставі перегляду та оцінювання, зазначеного у параграфі 1, компетентні органи визначають, чи схеми, стратегії, процеси і механізми, які реалізуються установами, та власні кошти і ліквідність, якими вони володіють, забезпечують ефективне управління та покриття їхніх ризиків.

4.

Компетентні органи встановлюють періодичність та обсяг інтенсивності перегляду та оцінювання, зазначеного у параграфі 1, з урахуванням розміру, системної важливості, природи, масштабу та складності діяльності відповідної установи, а також беручи до уваги принцип пропорційності. Перегляд та оцінювання коригуються принаймні раз на рік для установ, що охоплюються програмою здійснення нагляду, зазначеної у статті 99(2).

▼M5

При проведенні перегляду та оцінювання, зазначеного у параграфі 1 цієї статті, компетентні органи застосовують принцип пропорційності відповідно до критеріїв, визначених згідно з пунктом (c) статті 143(1).

4a.

Компетентні органи можуть адаптувати методології для застосування перегляду та оцінювання, зазначеного у параграфі 1 цієї статті, з урахуванням установ з аналогічним профілем ризику, зокрема, аналогічними бізнес-моделями або географічним розташуванням експозицій. Такі адаптовані методології можуть включати орієнтовані на ризик бенчмарки та кількісні показники, та повинні передбачати належне урахування конкретних ризиків, яким може піддаватися кожна установа, та не повинні впливати на природу заходів для конкретних установ, які застосовуються згідно зі статтею 104.

Якщо компетентні органи використовують адаптовані методології відповідно до цього параграфа, вони повідомляють про це ЕВА. ЕВА здійснює моніторинг практики нагляду та видає настанови, відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, із визначенням того, яким чином необхідно оцінювати аналогічні профілі ризику в цілях цього параграфа та для забезпечення узгодженого і пропорційного застосування методологій у Союзі, які адаптовано для аналогічних установ.

▼B

5.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб якщо в ході перегляду буде виявлено, що установа може створити системний ризик відповідно до статті 23 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, компетентні органи інформували ЕВА без затримки про результати перегляду.

▼M5

6.

Якщо перегляд, зокрема, оцінювання механізмів управління, бізнес-моделі або діяльності установи надасть компетентним органам достатні підстави підозрювати, що, у зв'язку з такою установою, вчиняється або вчинено чи здійснюється чи здійснювалася спроба вчинення відмивання грошей або

фінансування тероризму, або що існує підвищений ризик зазначеного, компетентний орган негайно повідомляє про це ЕВА та орган, що здійснює нагляд за установою відповідно до Директиви (ЄС) 2015/849 та є компетентним забезпечувати дотримання зазначеної Директиви. У випадку потенційного підвищеного ризику відмивання грошей або фінансування тероризму, компетентний орган та орган, що здійснює нагляд за установою відповідно до Директиви (ЄС) 2015/849 та є компетентним забезпечувати дотримання зазначеної Директиви, взаємодіють та повідомляють про їхнє спільне оцінювання безпосередньо ЕВА. Компетентний орган вживає, у відповідних випадках, заходів відповідно до цієї Директиви.

▼В

Стаття 98

Технічні критерії для перегляду в порядку нагляду та оцінювання

1.

На додаток до кредитних, ринкових та операційних ризиків, перегляд та оцінювання, здійснені компетентними органами відповідно до статті 97, повинні включати принаймні:

- (a) результати стрес-тесту, виконаного відповідно до статті 177 Регламенту (ЄС) № 575/2013 установами, які застосовують підхід на підставі внутрішніх рейтингів;
- (b) експозицію до ризику концентрації та управління нею установами, у тому числі дотримання ними вимог, визначених у частині четвертій Регламенту (ЄС) № 575/2013 і статті 81 цієї Директиви;
- (c) раціональність, відповідність та спосіб застосування політик та процедур, які реалізують установи щодо управління залишковим ризиком, пов'язаним із використанням визнаних методів пом'якшення кредитного ризику;
- (d) межі, в яких власні кошти, якими володіє установа стосовно активів, які вона перевела в цінні папери, є достатніми стосовно економічного змісту операції, у тому числі досягнутий ступінь переходу ризику;
- (e) експозицію до ризику ліквідності, вимірювання та управління ризиком ліквідності установами, у тому числі розробку аналізів альтернативних сценаріїв, управління факторами зменшення ризику (на конкретному рівні, склад і якість буферних запасів ліквідності) та ефективні плани реагування на надзвичайні ситуації;
- (f) вплив диверсифікаційних ефектів і те, яким чином такі ефекти враховуються у системі вимірювання ризиків;
- (g) результати стрес-тестів, виконаних установами з використанням внутрішньої моделі для обчислення вимог до власних коштів стосовно ринкового ризику згідно з главою 5 розділу IV частини третьої Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (h) географічне розташування експозицій установ;
- (i) бізнес-модель установи;
- (j) оцінювання системного ризику, відповідно до критеріїв, визначених у статті 97.

2.

У цілях пункту (e) параграфа 1, компетентні органи регулярно здійснюють комплексне оцінювання загального управління ризиком ліквідності установами та сприяють розвитку ефективних внутрішніх методологій. При здійсненні таких переглядів, компетентні органи враховують роль, відіграну установами на фінансових ринках. Компетентні органи в одній державі-члені належним чином враховують потенційний вплив їхніх рішень на стабільність фінансової системи в усіх інших відповідних державах-членах.

3.

Компетентні органи здійснюють моніторинг того, чи установа надавала непряму підтримку для сек'юритизації. Якщо встановлено, що установа надавала непряму підтримку багаторазово, компетентний орган повинен вжити належних заходів, що відображають підвищені очікування того, що вона надаватиме подальшу підтримку для її сек'юритизації, таким чином, не досягаючи суттєвого переходу ризику.

4.

У цілях визначення, що здійснюється згідно зі статтею 97(3) цієї Директиви, компетентні органи розглядають, чи коригування вартості, виконані для позицій або портфелів у торговому портфелі, як визначено у статті 105 Регламенту (ЄС) № 575/2013, надають змогу установі продавати або хеджувати її позиції протягом короткого періоду без понесення суттєвих втрат за нормальних ринкових умов.

5.

Перегляд та оцінювання, що здійснюються компетентними органами, повинні включати експозиції установ до ризику процентних ставок, що виникає з неторгової діяльності. Вжиття необхідних заходів вимагається щонайменше у випадку установ, економічна вартість яких знижується більше, ніж на 20% їхніх власних коштів унаслідок раптової та неочікуваної зміни процентних ставок на 200 базисних пунктів або такої зміни, як визначено у настановах ЕВА.

6.

Перегляд та оцінювання, що здійснюються компетентними органами, повинні включати експозиції установ до ризику надмірного левериджу, який відображають показники надмірного левериджу, у тому числі коефіцієнт левериджу, визначений згідно зі статтею 429 Регламенту (ЄС) № 575/2013. При визначенні достатності коефіцієнта левериджу установ та схем, стратегій, процесів і механізмів, які реалізуються установами для управління ризиком надмірного левериджу, компетентні органи беруть до уваги бізнес-модель таких установ.

7.

Перегляд та оцінювання, що проводяться компетентними органами, повинні включати механізми управління установ, їхню корпоративну культуру та цінності, а також здатність членів органу управління виконувати свої обов'язки. При проведенні такого перегляду та оцінювання, компетентні органи повинні принаймні мати доступ до порядку денного та допоміжних документів щодо засідань органу управління та його комітетів, і до результатів внутрішнього або зовнішнього оцінювання показників діяльності органу управління.

▼ M5

8.

ЕВА оцінює потенційне включення до перегляду та оцінювання, що виконується компетентними органами, екологічних, соціальних і управлінських ризиків («ризиків ЕСУ»).

Для цілей першого підпараграфа, оцінювання ЕВА має охоплювати принаймні таке:

- (a) розроблення єдиного визначення ризиків ЕСУ, у тому числі фізичних ризиків та перехідних ризиків; останні повинні охоплювати ризики, що стосуються амортизації активів через регуляторні зміни;
- (b) розроблення відповідних якісних і кількісних критеріїв оцінювання впливу ризиків ЕСУ на фінансову стабільність установ за короткий, середній і довгий строк; такі критерії повинні включати процеси стрес-тестування та аналізи сценаріїв для оцінювання впливу ризиків ЕСУ згідно зі сценаріями з різними рівнями серйозності;
- (c) схеми, процеси, механізми і стратегії, які реалізуватимуть установи для ідентифікації, оцінювання та управління ризиками ЕСУ;
- (d) методи і засоби аналізу для оцінювання впливу ризиків ЕСУ на діяльність установ із кредитування та фінансового посередництва.

ЕВА подає Комісії, Європейському Парламенту і Раді звіт про свої знахідки до 28 червня 2021 року.

На підставі результатів звіту ЕВА може, якщо доцільно, видати настанови, відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, стосовно єдиного включення ризиків ЕСУ до процесу перегляду в

порядку нагляду та оцінювання, що проводиться компетентними органами.

▼В

Стаття 99

Програма здійснення нагляду

1.

Компетентні органи, принаймні раз на рік, ухвалюють програму здійснення нагляду для установ, за якими вони здійснюють нагляд. У такій програмі повинен бути врахований процес перегляду в порядку нагляду та оцінювання згідно зі статтею 97. Вона повинна містити таку інформацію:

- (a) зазначення того, яким чином компетентні органи мають намір виконувати свої завдання та розподіляти свої ресурси;
- (b) ідентифікацію установ, які підлягатимуть посиленому нагляду, та заходів, вжитих для такого нагляду, як визначено у параграфі 3;
- (c) план інспектувань у приміщеннях, які використовує установа, у тому числі її філії та дочірні компанії, що мають осідок в інших державах-членах, відповідно до статей 52, 119 і 122.

2.

Програми здійснення нагляду повинні включати такі установи:

- (a) установи, щодо яких результати стрес-тестів, зазначених у пунктах (a)–(g) статті 98(1) і статті 100, або результати процесу перегляду в порядку нагляду та оцінювання згідно зі статтею 97, вказують на значні ризики для їхньої постійної фінансової стійкості або вказують на порушення національних положень, які транспонують цю Директиву, та положень Регламенту (ЄС) № 575/2013;

▼M5 _____

▼В

- (c) будь-яку іншу установу, щодо якої компетентні органи вважають це необхідним.

3.

У відповідних випадках, згідно зі статтею 97, необхідно вжити, зокрема, таких заходів, за необхідності:

- (a) збільшення кількості або періодичності виїзних інспектувань установи;
- (b) постійна присутність компетентного органу в установі;
- (c) додаткове або частіше звітування установи;
- (d) додатковий або частіший перегляд оперативних, стратегічних або бізнес-планів установи;
- (e) тематичні перевірки для моніторингу конкретних ризиків, які можуть матеріалізуватися.

4.

Ухвалення програми здійснення нагляду компетентним органом держави-члена розташування головного офісу не перешкоджає компетентним органам держави-члена ведення діяльності проводити, в кожному конкретному випадку, виїзні перевірки та інспектування діяльності, яку ведуть філії установ на їхній території згідно зі статтею 52(3).

Стаття 100

Наглядове стрес-тестування

1.

Компетентні органи проводять за доцільності, проте принаймні раз на рік, наглядові стрес-тести установ, за якими вони здійснюють нагляд, для сприяння процесу перегляду та оцінювання згідно зі статтею 97.

2.

ЕВА видає настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 для забезпечення того, щоб компетентні органи використовували загальні методології при проведенні щорічних наглядових стрес-тестів.

Стаття 101

Безперервний перегляд дозволу на застосування внутрішніх підходів

1.

Компетентні органи повинні перевіряти на регулярній основі, та принаймні кожні 3 роки, дотримання установами вимог стосовно підходів, які вимагають дозволу від компетентних органів, перед застосуванням таких підходів для обчислення вимог до власних коштів згідно з частиною третьою Регламенту (ЄС) № 575/2013. Вони повинні приділяти особливу увагу змінам в діяльності установи та реалізації таких підходів стосовно нових продуктів. При виявленні суттєвих недоліків в охопленні ризиків у внутрішньому підході установи, компетентні органи повинні забезпечити, щоб їх було усунуто, або вжити належних заходів для пом'якшення їхніх наслідків, у тому числі шляхом застосування вищих коефіцієнтів множення, або шляхом застосування додаткового капіталу, або вжиття інших належних і ефективних заходів.

2.

Компетентні органи повинні, зокрема, переглядати та оцінювати те, наскільки установа використовує належним чином розроблені та актуальні методи і практику для таких підходів.

3.

Якщо для внутрішньої моделі ринкового ризику численні надмірні коливання, зазначені у статті 366 Регламенту (ЄС) № 575/2013 вказують на те, що така модель не є або вже не є достатньо точною, компетентні органи повинні відкликати дозвіл на використання внутрішньої моделі або вжити належних заходів для забезпечення невідкладного вдосконалення моделі.

4.

Якщо установа отримала дозвіл на застосування підходу, який вимагає дозволу від компетентних органів, перед використанням такого підходу для обчислення вимог до власних коштів згідно з частиною третьою Регламенту (ЄС) № 575/2013, проте вже не відповідає вимогам для застосування такого підходу, компетентні органи вимагають від установи або продемонструвати у спосіб, прийнятний для компетентних органів, що вплив невідповідності вимогам є несуттєвим, якщо застосовно, відповідно до Регламенту (ЄС) № 575/2013, або надати план своєчасного відновлення відповідності вимогам та встановити кінцевий строк для його виконання. Компетентні органи вимагають вдосконалення такого плану, якщо існує мала вірогідність того, що він призведе до повної відповідності вимогам або якщо кінцевий строк є неналежним. Якщо існує мала вірогідність того, що установа зможе відновити відповідність вимогам протягом належного кінцевого строку, та, якщо застосовно, не продемонструвала у прийнятний спосіб, що вплив невідповідності вимогам є несуттєвим, дозвіл на використання такого підходу відкликається або обмежується до відповідних вимогам сфер застосування або сфер застосування, в яких відповідність вимогам може бути досягнуто протягом належного кінцевого строку.

5.

Для сприяння узгодженості внутрішніх підходів у Союзі, ЕВА аналізує внутрішні підходи в установах, у тому числі узгодженість застосування визначення дефолту і те, яким чином такі установи працюють з аналогічними ризиками або експозиціями.

ЕВА розробляє настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, які повинні містити бенчмарки на підставі такого аналізу.

Компетентні органи беруть до уваги такий аналіз і такі бенчмарки для перегляду дозволів, які вони надають установам на використання внутрішніх підходів.

Секція IV

Наглядові заходи і повноваження

Стаття 102

Наглядові заходи

1.

Компетентні органи повинні вимагати від установи вжиття необхідних заходів на ранньому етапі для вирішення відповідних проблем за таких обставин:

- (a) установа не дотримується вимог цієї Директиви або Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (b) компетентні органи мають докази того, що установа, вірогідно, порушить вимоги цієї Директиви або Регламенту (ЄС) № 575/2013 протягом наступних 12 місяців.

2.

Для цілей параграфу 1, повноваження компетентних органів повинні включати повноваження, зазначені у статті 104.

▼M5 _____

▼B

Стаття 104

Наглядові повноваження

▼M5

1.

Для цілей статті 97, статті 98(4) і (5), статті 101(4) та статті 102 цієї Директиви та застосування Регламенту (ЄС) № 575/2013, компетентні органи повинні мати принаймні повноваження:

- (a) вимагати від установ наявності додаткових власних коштів понад вимоги, визначені у Регламенті (ЄС) № 575/2013, згідно з умовами, визначеними у статті 104а цієї Директиви;
- (b) вимагати зміцнення схем, процесів, механізмів і стратегій, які реалізуються відповідно до статей 73 і 74;
- (c) вимагати від установ подати план для відновлення відповідності наглядовим вимогам згідно з цією Директивою та Регламентом (ЄС) № 575/2013 та встановити кінцевий строк для його виконання, у тому числі вдосконалення такого плану стосовно сфери застосування та кінцевого строку;
- (d) вимагати від установ застосування спеціальної політики резервування або режиму активів стосовно вимог до власних коштів;
- (e) обмежувати або встановлювати межі для діяльності, операцій або мережі установ або вимагати відмови від діяльності, яка створює надмірні ризики для стійкості установи;
- (f) вимагати зниження ризику, пов'язаного з діяльністю, продуктами і системами установ, у тому числі діяльністю, переданою на аутсорсинг;
- (g) вимагати від установ обмеження змінної винагороди у відсотках чистого прибутку, якщо це суперечить підтриманню належної бази капіталу;
- (h) вимагати від установ використання чистого прибутку для зміцнення власних коштів;
- (i) обмежити або заборонити розподіл виплат або виплати відсотків установою акціонерам, членам або власникам інструментів додаткового капіталу першого рівня, якщо така заборона не становить випадок дефолту установи;
- (j) встановити вимоги щодо додаткового або частішого звітування, у тому числі звітування стосовно

власних коштів, ліквідності та левериджу;

- (k) встановити спеціальні вимоги до ліквідності, у тому числі обмеження щодо невідповідності строків погашення між активами і пасивами;
- (l) вимагати додаткового розкриття інформації.

2.

У цілях пункту (j) параграфа 1, компетентні органи можуть встановлювати вимоги щодо додаткового або частішого звітування для установ тільки у разі, якщо відповідна вимога є належною та пропорційною стосовно мети, з якою вимагається інформація, та запитувана інформація не дублюється.

У цілях статей 97–102, будь-яка додаткова інформація, яка може вимагатися від установ, вважається такою, що дублюється, якщо таку саму або практично таку саму інформацію вже в інший спосіб повідомлено компетентному органу або може бути отримано компетентним органом.

Компетентний орган не повинен вимагати від установи повідомляти додаткову інформацію, якщо він раніше її отримував в іншому форматі або на іншому рівні деталізації, і такий інший формат або рівень деталізації не перешкоджає компетентному органу отримати інформацію такої самої якості та достовірності, як і на підставі додаткової інформації, яку було б повідомлено в інший спосіб.

▼ M5 _____

▼ M5

Стаття 104a

Додаткова вимога до власних коштів

1.

Компетентні органи повинні встановлювати додаткову вимогу до власних коштів, як зазначено у пункті (a) статті 104(1), якщо на підставі переглядів, здійснених відповідно до статей 97 і 101, вони визначають будь-яку з таких ситуацій щодо окремої установи:

- (a) установа схильна до ризиків або елементів ризику, які не охоплюються або не в достатній мірі охоплюються, як зазначено у параграфі 2 цієї статті, вимогами до власних коштів, визначеними у частинах третій, четвертій і сьомій Регламенту (ЄС) № 575/2013 та у главі 2 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2017/2402 (¹⁷);
- (b) установа не відповідає вимогам, визначеним у статтях 73 і 74 цієї Директиви або у статті 393 Регламенту (ЄС) № 575/2013, та існує мала вірогідність того, що інші наглядові заходи будуть достатніми для забезпечення відповідності таким вимогам у межах належного періоду часу;
- (c) коригування, зазначені у статті 98(4), вважаються недостатніми для надання можливості установі продавати або хеджувати її позиції протягом короткого періоду без понесення суттєвих збитків за нормальних ринкових умов;
- (d) у ході оцінювання, виконаного відповідно до статті 101(4), виявлено, що невідповідність вимогам щодо застосування дозволеного підходу, вірогідно, призведе до недостатніх вимог до власних коштів;
- (e) установа неодноразово не встановлює або не підтримує належний рівень додаткових власних коштів для охоплення настанов, наданих відповідно до статті 104b(3);
- (f) інші ситуації з конкретними установами, які компетентні органи вважають такими, що призведуть до значних проблем у зв'язку з наглядом.

Компетентні органи встановлюють додаткову вимогу до власних коштів, зазначену у пункті (a) статті 104(1), лише для охоплення ризиків, виниклих у окремих установ через їхню діяльність, у тому числі тих, що відображають вплив певних економічних і ринкових змін на профіль ризику окремої установи.

2.

У цілях пункту (а) параграфа 1 цієї статті, ризики або елементи ризику вважатимуться такими, що не охоплені або недостатньо охоплені вимогами до власних коштів, визначеними у частинах третій, четвертій і сьомій Регламенту (ЄС) № 575/2013 та у главі 2 Регламенту (ЄС) 2017/2402, лише у разі, якщо суми, типи і розподіл капіталу, який компетентний орган вважає достатнім, з урахуванням перегляду в порядку нагляду оцінювання, виконаного установами відповідно до першого параграфа статті 73 цієї Директиви, є вищими, ніж вимоги до власних коштів, визначені у частинах третій, четвертій і сьомій Регламенту (ЄС) № 575/2013 та у главі 2 Регламенту (ЄС) 2017/2402.

У цілях першого підпараграфа, компетентні органи здійснюють оцінювання, з урахуванням профілю ризику кожної окремої установи, ризиків, до яких схильна установа, у тому числі враховуючи:

- (а) ризики, пов'язані з конкретними установами, або елементи таких ризиків, які прямо виключаються або прямо не охоплюються вимогами до власних коштів, визначеними у частинах третій, четвертій і сьомій Регламенту (ЄС) № 575/2013 та у главі 2 Регламенту (ЄС) 2017/2402;
- (б) ризики, пов'язані з конкретними установами, або елементи таких ризиків, які, вірогідно, недооцінюються, незважаючи на відповідність застосовним вимогам, визначеним у частинах третій, четвертій і сьомій Регламенту (ЄС) № 575/2013 та у главі 2 Регламенту (ЄС) 2017/2402.

Мірою, якою ризики або елементи ризику підпадають під дію перехідних механізмів або положенням щодо звільнення від виконання нових правил, визначених у цій Директиві або у Регламенті (ЄС) № 575/2013, вони не вважатимуться ризиками або елементами таких ризиків, які, вірогідно, недооцінюються, незважаючи на відповідність застосовним вимогам, визначеним у частинах третій, четвертій і сьомій Регламенту (ЄС) № 575/2013 та у главі 2 Регламенту (ЄС) 2017/2402.

У цілях першого підпараграфа, капітал, що вважається достатнім, повинен охоплювати всі ризики або елементи ризиків, визначені як суттєві відповідно до оцінювання, встановленого в другому підпараграфі цього параграфа, які не охоплюються або не достатньою мірою охоплюються вимогами до власних коштів, визначеним у частинах третій, четвертій і сьомій Регламенту (ЄС) № 575/2013 та у главі 2 Регламенту (ЄС) 2017/2402.

Ризик процентних ставок, що виникає з позицій, які не входять до торгового портфелю, може вважатися значним принаймні у випадках, зазначених у статті 98(5), крім випадків, коли компетентні органи при здійсненні перегляду та оцінювання не дійдуть висновку про те, що управління установою ризиком процентних ставок, що виникає з діяльності, не пов'язаної з торговим портфелем, є належним і що установа не є надмірно схильною до ризику процентних ставок, що виникає з діяльності, не пов'язаної з торговим портфелем.

3.

У разі встановлення вимоги щодо додаткових власних коштів для усунення ризиків, окрім ризику надмірного левериджу, які недостатньо охоплюються пунктом (d) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, компетентні органи визначають рівень додаткових власних коштів, що вимагаються згідно з пунктом (а) параграфа 1 цієї статті, як різницю між капіталом, який вважається достатнім згідно з параграфом 2 цієї статті, та відповідними вимогами до власних коштів, визначеними у частинах третій і четвертій Регламенту (ЄС) № 575/2013 та у главі 2 Регламенту (ЄС) 2017/2402.

У разі встановлення вимоги щодо додаткових власних коштів для усунення ризику надмірного левериджу, який недостатньо охоплюється пунктом (d) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, компетентні органи визначають рівень додаткових власних коштів, що вимагаються згідно з пунктом (а) параграфа 1 цієї статті, як різницю між капіталом, який вважається достатнім згідно з параграфом 2 цієї статті, та відповідними вимогами до власних коштів, визначеними у частинах третій і сьомій Регламенту (ЄС) № 575/2013.

▼C3

4.

Установа повинна виконати додаткову вимогу до власних коштів, встановлену компетентним органом згідно з пунктом (а) статті 104(1) для усунення ризиків, окрім ризику надмірного левериджу, за рахунок

власних коштів, які задовольняють такі умови:

- (a) принаймні три чверті вимоги до додаткових власних коштів виконується за рахунок капіталу першого рівня;
- (b) принаймні три чверті капіталу першого рівня, вказаного у пункті (a), має становити основний капітал першого рівня.

Установа виконує додаткову вимогу до власних коштів, встановлену компетентним органом згідно з пунктом (a) статті 104(1) для усунення ризику надмірного левериджу, за рахунок капіталу першого рівня.

Як відступ від першого та другого підпараграфів, компетентний орган може вимагати від установи виконання вимоги до її додаткових власних коштів за рахунок більшої частки капіталу першого рівня або основного капіталу першого рівня, за необхідності, та беручи до уваги особливі обставини установи.

▼ M5

Власні кошти, які використовуються для виконання додаткової вимоги до власних коштів, зазначеної у пункті (a) статті 104(1) цієї Директиви, що встановлюється компетентними органами для усунення ризиків, окрім ризику надмірного левериджу, не повинні використовуватися для виконання будь-якої з таких вимог:

- (a) вимог до власних коштів, визначених у пунктах (a), (b) і (c) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (b) вимоги до комбінованого буферного капіталу;
- (c) настанов щодо додаткових власних коштів, зазначених у статті 104b(3) цієї Директиви, якщо такі настанови стосуються усунення ризиків, окрім ризику надмірного левериджу.

Власні кошти, які використовуються для виконання додаткової вимоги до власних коштів, зазначеної у пункті (a) статті 104(1) цієї Директиви, що встановлюється компетентними органами для усунення ризику надмірного левериджу, який не достатньо охоплюється пунктом (d) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, не повинні використовуватися для виконання будь-якої з таких вимог:

- (a) вимоги до власних коштів, визначеної у пункті (d) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (b) вимоги до буфера коефіцієнта левериджу, зазначеної у статті 92(1a) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (c) настанов щодо додаткових власних коштів, зазначених у статті 104b(3) цієї Директиви, якщо такі настанови стосуються усунення ризику надмірного левериджу.

5.

Компетентний орган повинен належним чином обґрунтовувати в письмовій формі для кожної установи рішення щодо встановлення додаткової вимоги до власних коштів згідно з пунктом (a) статті 104(1), принаймні шляхом надання чіткого опису повного оцінювання елементів, зазначених у параграфах 1–4 цієї статті. Таке обґрунтування повинне включати у випадку, визначеному у пункті (e) параграфа 1 цієї статті, конкретне викладення причин, з яких надання настанов щодо додаткових власних коштів вже не вважається достатнім.

Стаття 104b

Настанови щодо додаткових власних коштів

1.

Відповідно до стратегій і процесів, зазначених у статті 73, установи повинні встановити свій внутрішній капітал на належному рівні власних коштів, що є достатнім для покриття усіх ризиків, до яких схильна установа, та забезпечення того, що власні кошти установи можуть поглинути потенційні збитки, які виникають в результаті стрес-сценаріїв, у тому числі збитків, визначених в рамках наглядного стрес-тесту, зазначеного у статті 100.

2.

Компетентні органи регулярно переглядають рівень внутрішнього капіталу, встановлений кожною установою, відповідно до параграфа 1 цієї статті, в рамках переглядів та оцінювання, що здійснюється згідно зі статтями 97 і 101, у тому числі результати стрес-тестів, зазначених у статті 100.

У рамках такого перегляду, компетентні органи визначають для кожної установи загальний рівень власних коштів, який вони вважають належним.

3.

Компетентні органи надають установам свої настанови щодо додаткових власних коштів.

Настанови щодо додаткових власних коштів стосуються власних коштів, які перевищують відповідну суму власних коштів, що вимагаються відповідно до частин третьої, четвертої і сьомої Регламенту (ЄС) № 575/2013, глави 2 Регламенту (ЄС) 2017/2402, пункту (а) статті 104(1) і пункту (б) статті 128 цієї Директиви або згідно зі статтею 92(1а) Регламенту (ЄС) № 575/2013, якщо застосовно, які необхідні для досягнення загального рівня власних коштів, який компетентні органи вважають належним згідно з параграфом 2 цієї статті.

4.

Настанови компетентних органів щодо додаткових власних коштів відповідно до параграфа 3 цієї статті повинні надаватися з урахуванням специфіки конкретних установ. Такі настанови можуть охоплювати ризики, які усуваються за допомогою додаткової вимоги до власних коштів, що встановлюється відповідно до пункту (а) статті 104(1), лише мірою, якою вони охоплюють аспекти таких ризиків, що не охоплені в рамках такої вимоги.

5.

Власні кошти, які використовуються для виконання настанов щодо додаткових власних коштів, наданих відповідно до параграфа 3 цієї статті для усунення ризиків, окрім ризику надмірного левериджу, не повинні використовуватися для виконання будь-якої з таких вимог:

- (а) вимог до власних коштів, визначених у пунктах (а), (б) і (с) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (б) вимоги, встановленої у статті 104а цієї Директиви, що встановлюється компетентними органами для усунення ризиків, окрім ризику надмірного левериджу, та вимоги до комбінованого буферного капіталу.

Власні кошти, які використовуються для виконання настанов щодо додаткових власних коштів, наданих відповідно до параграфа 3 цієї статті для усунення ризику надмірного левериджу, не повинні використовуватися для виконання вимоги до власних коштів, зазначеної у пункті (d) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, вимоги, визначеної у статті 104а цієї Директиви, що встановлюється компетентними органами для усунення ризику надмірного левериджу, та вимоги до буфера коефіцієнта левериджу, зазначеної у статті 92(1а) Регламенту (ЄС) № 575/2013.

6.

Невиконання настанов, зазначених у параграфі 3 цієї статті, якщо установа виконує відповідні вимоги до власних коштів, зазначені у частинах третій, четвертій і сьомій Регламенту (ЄС) № 575/2013 та у главі 2 Регламенту (ЄС) 2017/2402, відповідну вимогу до додаткових власних коштів, зазначену у пункті (а) статті 104(1) цієї Директиви, та, якщо застосовно, вимогу до комбінованого буферного капіталу або вимогу до буфера коефіцієнта левериджу, зазначену у статті 92(1а) Регламенту (ЄС) № 575/2013, не призводить до застосування обмежень, зазначених у статті 141 або 141b цієї Директиви.

Стаття 104с

Співпраця із органами з врегулювання

Компетентні органи повинні повідомляти відповідні органи з врегулювання про додаткову вимогу до власних коштів, що встановлюється для установ відповідно до пункту (а) статті 104(1), а також про будь-які настанови щодо додаткових власних коштів, надані установам відповідно до статті 104b(3).

*Стаття 105***Спеціальні вимоги до ліквідності**

У цілях визначення належного рівня вимог до ліквідності на підставі перегляду та оцінювання, проведеного відповідно до секції III, компетентні органи оцінюють, чи є необхідним будь-яке встановлення спеціальної вимоги до ліквідності для охоплення ризиків ліквідності, до яких установа схильна або може бути схильна, беручи до уваги таке:

- (a) конкретну бізнес-модель установи;
- (b) схеми, процеси та механізми установи, зазначені у секції II і, зокрема, у статті 86;
- (c) результат перегляду та оцінювання, проведеного відповідно до статті 97.

▼M5 _____

▼В

Зокрема, без обмеження статті 67, компетентні органи розглядають необхідність застосування адміністративних санкцій або інших адміністративних заходів, у тому числі пруденційних стягнень, рівень яких переважно пов'язаний з невідповідністю між фактичним станом ліквідності установи та будь-якими вимогами до ліквідності та стабільного фінансування, встановленими на національному рівні або на рівні Союзу.

*Стаття 106***Спеціальні вимоги щодо оприлюднення**

1.

Держави-члени мають уповноважити компетентні органи вимагати від установ:

- (a) оприлюднювати інформацію, зазначену в частині восьмій Регламенту (ЄС) № 575/2013, частіше, ніж раз на рік, та встановлювати строки для оприлюднення;
- (b) використовувати конкретні засоби масової інформації та розташування для публікацій, окрім фінансової звітності.

2.

Держави-члени повинні уповноважити компетентні органи вимагати від материнських компаній оприлюднювати щорічно, або в повному обсязі, або шляхом посилань на еквівалентну інформацію, опис їхньої організаційно-правової форми і структури управління та організації групи установ відповідно до статті 14(3), статті 74(1) і статті 109(2).

*Стаття 107***Узгодженість переглядів в порядку нагляду, оцінювання та наглядових заходів**

1.

Компетентні органи повинні регулярно інформувати ЕВА про:

- (a) функціонування їхнього процесу перегляду та оцінювання, зазначеного у статті 97;
- (b) методологію, що використовується для обґрунтування рішень, зазначених у статтях 98, 100, 101, 102, 104 і 105, стосовно процесу, вказаного у пункті (a).

ЕВА оцінює інформацію, надану компетентними органами, в цілях досягнення узгодженості у процесі перегляду в порядку нагляду та оцінювання. Він може запросити додаткову інформацію від компетентних органів для доповнення своєї оцінки, на пропорційній основі відповідно до статті 35 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

2.

ЕВА щорічно звітує перед Європейським Парламентом та Радою стосовно ступеня конвергенції застосування цієї глави між державами-членами.

Для збільшення ступеня такої конвергенції, ЕВА проводить партнерські перевірки відповідно до статті 30 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

3.

ЕВА видає настанови, адресовані компетентним органам, відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, для більш конкретного визначення у спосіб, що є відповідним з урахуванням розміру, структури та внутрішньої організації установ і природи, обсягу та складності їхньої діяльності, загальних процедур і методологій для процесу перегляду в порядку нагляду та оцінювання, зазначеного у параграфі 1 цієї статті та статті 97, та для оцінювання організації та проведення роботи з ризиками, зазначених у статтях 76–87, зокрема, стосовно ризику концентрації згідно зі статтею 81.

Секція V

Рівень застосування

Стаття 108

Процес оцінювання достатності власного капіталу

1.

Компетентні органи повинні вимагати від кожної установи, яка не є ні дочірньою компанією у державі-члені, у якій вона авторизована та у якій вона перебуває під наглядом, ні материнською компанією, та від кожної установи, яку не включено до консолідації відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 575/2013, дотримуватися зобов'язань, визначених у статті 73 цієї Директиви на індивідуальній основі.

Компетентні органи можуть скасувати вимоги, встановлені у статті 73 цієї Директиви стосовно кредитної установи, відповідно до статті 10 Регламенту (ЄС) № 575/2013.

Якщо компетентні органи скасовують застосування вимог до власних коштів на консолідованій основі, передбачених у статті 15 Регламенту (ЄС) № 575/2013, вимоги статті 73 цієї Директиви застосовуються на індивідуальній основі.

2.

Компетентні органи повинні вимагати від материнських установ у державі-члені, у межах та у спосіб, як передбачено у секціях 2 і 3 глави 2 розділу II частини першої Регламенту (ЄС) № 575/2013, виконання зобов'язань, визначених у статті 73 цієї Директиви на консолідованій основі.

▼ M5 _____

▼ B

4.

Компетентні органи повинні вимагати від дочірніх установ застосування вимог, визначених у статті 73, на субконсолідованій основі, якщо такі установи, або материнська компанія, якщо вона є фінансовою холдинговою компанією або фінансовою холдинговою компанією змішаного типу, мають установу або фінансову установу, або компанію з управління активами, як визначено у статті 2(5) Директиви 2002/87/ЄС, як дочірню компанію в третій країні, або володіють часткою участі у такій компанії.

Стаття 109

Схеми, процеси та механізми установ

1.

Компетентні органи повинні вимагати від установ виконання зобов'язань, визначених у секції II цієї глави, на індивідуальній основі, крім випадків, коли компетентні органи застосують відступ,

передбачений у статті 7 Регламенту (ЄС) № 575/2013.

▼ M5

2.

Компетентні органи повинні вимагати від материнських компаній і дочірніх компаній, які підпадають під дію цієї Директиви, виконання зобов'язань, визначених у секції II цієї глави, на консолідованій основі або субконсолідованій основі, для забезпечення того, щоб схеми, процеси та механізми, які вимагаються у секції II цієї глави, були узгодженими та належним чином інтегрованими, і щоб можна було представити будь-які дані та інформацію стосовно цілей здійснення нагляду. Зокрема, вони повинні забезпечити, щоб материнські компанії і дочірні компанії, які підпадають під дію цієї Директиви, впроваджували такі схеми, процеси та механізми у їхніх дочірніх компаніях, які не підпадають під дію цієї Директиви, у тому числі тих, які мають осідок в офшорних фінансових центрах. Такі схеми, процеси та механізми повинні також бути узгодженими та належним чином інтегрованими, і такі дочірні компанії також повинні мати змогу представити будь-які дані та інформацію стосовно цілей здійснення нагляду. Дочірні компанії, які самі по собі не підпадають під дію цієї Директиви, повинні дотримуватися вимог для їхнього конкретного сектора на індивідуальній основі.

3.

Зобов'язання, які випливають із секції II цієї глави, стосовно дочірніх компаній, які самі по собі не підпадають під дію цієї Директиви, не застосовуються, якщо материнська установа ЄС зможе продемонструвати компетентним органам, що застосування секції II є незаконним згідно із законодавством третьої країни, у якій дочірня компанія має осідок.

▼ M5

4.

Вимоги до винагороди, встановлені у статтях 92, 94 і 95, не застосовуються на консолідованій основі до будь-якого із зазначених нижче суб'єктів:

- (a) дочірніх компаній, що мають осідок у Союзі, де вони підпадають під дію спеціальних вимог до винагороди відповідно до інших правових актів Союзу;
- (b) дочірніх компаній, що мають осідок у третій країні, де вони підпадали б під дію спеціальних вимог до винагороди відповідно до інших правових актів Союзу, якби вони мали осідок у Союзі.

5.

Як відступ від параграфа 4 цієї статті та для уникнення обходу правил, визначених у статтях 92, 94 і 95, держави-члени повинні забезпечити, щоб вимоги, встановлені у статтях 92, 94 і 95, застосовувалися до працівників дочірніх компаній, які не підпадають під дію цієї Директиви на індивідуальній основі, якщо:

- (a) дочірня компанія є або компанією з управління активами, або компанією, що надає інвестиційні послуги і здійснює види діяльності, перелічені у пунктах (2), (3), (4), (6) та (7) секції А додатка I до Директиви 2014/65/ЄС; та
- (b) таких працівників уповноважено виконувати професійну діяльність, яка має прямий суттєвий вплив на профіль ризику або діяльність установ в межах групи.

6.

Незважаючи на параграфи 4 і 5 цієї статті, держави-члени можуть застосовувати статті 92, 94 і 95 на консолідованій основі до ширшого обсягу дочірніх компаній та їхнього персоналу.

▼ B

Стаття 110

Перегляд, оцінювання та наглядові заходи

1.

Компетентні органи застосовують процес перегляду та оцінювання, зазначений у секції III цієї глави, та наглядові заходи, зазначені у секції IV цієї глави, відповідно до рівня застосування вимог Регламенту (ЄС) № 575/2013, визначених у розділі II частини першої зазначеного Регламенту.

2.

Якщо компетентні органи скасовують застосування вимог до власних коштів на консолідованій основі, як передбачено у статті 15 Регламенту (ЄС) № 575/2013, вимоги статті 97 цієї Директиви застосовуються до нагляду за інвестиційними фірмами на індивідуальній основі.

ГЛАВА 3

Нагляд на консолідованій основі

Секція I

Принципи здійснення нагляду на консолідованій основі

▼M5

Стаття III

Визначення органу, що здійснює консолідований нагляд

1.

Якщо материнська компанія є материнською кредитною установою в державі-члені або материнською кредитною установою ЄС, нагляд на консолідованій основі здійснює компетентний орган, який здійснює нагляд за такою материнською кредитною установою в державі-члені або такою материнською кредитною установою ЄС на індивідуальній основі.

Якщо материнська компанія є материнською інвестиційною фірмою в державі-члені або материнською інвестиційною фірмою ЄС, і жодна з її дочірніх компаній не є кредитною установою, нагляд на консолідованій основі здійснює компетентний орган, який здійснює нагляд за такою материнською інвестиційною фірмою в державі-члені або такою материнською інвестиційною фірмою ЄС на індивідуальній основі.

Якщо материнська компанія є материнською інвестиційною фірмою в державі-члені або материнською інвестиційною фірмою ЄС, і принаймні одна з її дочірніх компаній є кредитною установою, нагляд на консолідованій основі здійснює компетентний орган кредитної установи, або у випадку декількох кредитних установ, кредитної установи з найбільшою загальною сумою балансу.

2.

Якщо материнська компанія установи є материнською фінансовою холдинговою компанією у державі-члені, материнською фінансовою холдинговою компанією змішаного типу у державі-члені, материнською фінансовою холдинговою компанією ЄС або материнською фінансовою холдинговою компанією ЄС змішаного типу, нагляд на консолідованій основі здійснює компетентний орган, який здійснює нагляд за установою на індивідуальній основі.

3.

Якщо дві або більше установ, авторизованих у Союзі, мають одну і ту саму материнську фінансову холдингову компанію у державі-члені, материнську фінансову холдингову компанію змішаного типу у державі-члені, материнську фінансову холдингову компанію ЄС або материнську фінансову холдингову компанію ЄС змішаного типу, нагляд на консолідованій основі здійснює:

- (a) компетентний орган кредитної установи, якщо в межах групи є лише одна кредитна установа;
- (b) компетентний орган кредитної установи з найбільшою загальною сумою балансу, якщо в межах групи є декілька кредитних установ; або

(с) компетентний орган інвестиційної фірми з найбільшою загальною сумою балансу, якщо до складу групи не входить жодна кредитна установа.

4.

Якщо вимагається консолідація відповідно до статті 18(3) або (6) Регламенту (ЄС) № 575/2013, нагляд на консолідованій основі здійснює компетентний орган кредитної установи з найбільшою загальною сумою балансу, або, якщо до складу групи не входить жодна кредитна установа, компетентний орган інвестиційної фірми з найбільшою загальною сумою балансу.

5.

Як відступ від третього підпараграфу параграфа 1, від пункту (b) параграфа 3 та від параграфа 4, якщо компетентний орган здійснює нагляд на індивідуальній основі за більше, ніж однією кредитною установою в межах групи, органом, що здійснює консолідований нагляд, буде компетентний орган, який здійснює нагляд на індивідуальній основі за однією або декількома кредитними установами в межах групи, якщо сума загальних балансів таких кредитних установ, за якими здійснюється нагляд, є вищою за суму загальних балансів кредитних установ, за якими здійснює нагляд на індивідуальній основі будь-який інший компетентний орган.

Як відступ від пункту (с) параграфа 3, якщо компетентний орган здійснює нагляд на індивідуальній основі за більше, ніж однією інвестиційною фірмою в межах групи, органом, що здійснює консолідований нагляд, буде компетентний орган, який здійснює нагляд на індивідуальній основі за однією або декількома інвестиційними фірмами в межах групи з найвищою загальною сумою балансу в сукупності.

6.

У деяких випадках, компетентні органи можуть за спільною домовленістю відмовитися від застосування критеріїв, зазначених у параграфах 1, 3 і 4, та призначити інший компетентний орган для здійснення нагляду на консолідованій основі, якщо застосування критеріїв, зазначених у них, буде недоцільним, беручи до уваги відповідні установи та відносну важливість їхньої діяльності у відповідних державах-членах, або потребу забезпечити безперервність нагляду на консолідованій основі тим самим компетентним органом. У таких випадках, материнська установа ЄС, материнська фінансова холдингова компанія ЄС, материнська фінансова холдингова компанія ЄС змішаного типу або установа з найбільшою загальною сумою балансу, залежно від обставин, матиме право висловити свою думку до того, як компетентні органи ухвалюють рішення.

7.

Компетентні органи повинні негайно повідомити Комісії та ЕВА про будь-яку домовленість, що підпадає під дію параграфа 6.

▼В

Стаття 112

Координація наглядової діяльності органом, що здійснює консолідований нагляд

1.

Окрім зобов'язань, встановлених цією Директивою та Регламентом (ЄС) № 575/2013, орган, що здійснює консолідований нагляд, повинен виконувати такі завдання:

- (a) координація збору та поширення відповідної або суттєвої інформації при безперервній діяльності та у надзвичайних ситуаціях;
- (b) планування та координація наглядової діяльності у ситуаціях безперервної діяльності, у тому числі стосовно діяльності, зазначеної у главі 3 розділу VII, у співпраці із залученими компетентними органами;
- (с) планування та координація наглядової діяльності у співпраці із залученими компетентними органами та, за необхідності, з центральними банками ЄСЦБ, при підготовці до надзвичайних ситуацій та під час них, у тому числі несприятливих змін в установах або на фінансових ринках з використанням, за можливості, наявних каналів комунікації для сприяння управлінню кризами.

2.

Якщо орган, що здійснює консолідований нагляд, не виконує завдання, зазначені у параграфі 1, або якщо компетентні органи не співпрацюють з органом, що здійснює консолідований нагляд, мірою, яка є необхідною для виконання завдань, вказаних у параграфі 1, будь-який із відповідних компетентних органів може передати питання на розгляд до ЕВА та звернутися по його допомогу згідно зі статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

ЕВА може також допомагати компетентним органам у разі незгоди стосовно координації наглядової діяльності згідно з цією статтею з його власної ініціативи відповідно до другого підпараграфу статті 19(1) зазначеного Регламенту.

3.

Планування та координація наглядової діяльності, зазначеної у параграфі 1(с) цієї статті, включає виняткові заходи, зазначені у статті 117(1)(d) і статті 117(4)(b), підготовку спільних оцінок, реалізацію планів реагування на надзвичайні ситуації та надання інформації громадськості.

▼M5

Стаття 113

Спільні рішення щодо пруденційних вимог, що застосовуються до конкретних установ

1.

Орган, що здійснює консолідований нагляд, та компетентні органи, відповідальні за нагляд за дочірніми компаніями материнської установи ЄС або материнської фінансової холдингової компанії ЄС або материнської фінансової холдингової компанії ЄС змішаного типу, повинні зробити все від них залежне для досягнення спільного рішення:

- (a) щодо застосування статей 73 і 97 для визначення достатності консолідованого рівня власних коштів, якими володіє група установ, стосовно її фінансового стану та профілю ризику, та необхідного рівня власних коштів для застосування пункту (а) статті 104(1) до кожного суб'єкта в межах групи установ та на консолідованій основі;
- (b) щодо заходів для вирішення будь-яких важливих питань і розгляду суттєвих результатів стосовно нагляду за ліквідністю, у тому числі стосовно належності організації та проведення роботи з ризиками, як вимагається відповідно до статті 86, та стосовно потреби у вимогах до ліквідності, що застосовуються окремо до конкретних установ, згідно зі статтею 105;
- (c) стосовно будь-яких настанов щодо додаткових власних коштів, зазначених у статті 104b(3).

2.

Спільні рішення, зазначені у параграфі 1, досягаються:

- (a) у цілях пункту (а) параграфу 1 цієї статті, протягом чотирьох місяців з моменту подання органом, що здійснює консолідований нагляд, звіту, що містить оцінювання ризику групи установ відповідно до статті 104a, іншим відповідним компетентним органам;
- (b) у цілях пункту (b) параграфу 1 цієї статті, протягом чотирьох місяців з моменту подання органом, що здійснює консолідований нагляд, звіту, що містить оцінювання профілю ризику ліквідності групи установ відповідно до статей 86 і 105;
- (c) у цілях пункту (c) параграфу 1 цієї статті, протягом чотирьох місяців з моменту подання органом, що здійснює консолідований нагляд, звіту, що містить оцінювання ризику групи установ відповідно до статті 104b.

При ухваленні спільних рішень, зазначених у параграфі 1 цієї статті, необхідно також належним чином враховувати оцінювання ризику дочірніх компаній, проведене відповідними компетентними органами згідно зі статтями 73, 97, 104a і 104b.

Спільні рішення, зазначені у пунктах (а) і (b) параграфу 1, повинні бути викладені у формі документів, що містять повний виклад підстав, які орган, що здійснює консолідований нагляд, повинен надати

материнській установі ЄС. У разі незгоди орган, що здійснює консолідований нагляд, повинен за вимогою будь-якого з інших відповідних компетентних органів проконсультуватися з ЕВА. Орган, що здійснює консолідований нагляд, може консультуватися з ЕВА за власною ініціативою.

3.

За відсутності такого спільного рішення між компетентними органами у межах строків, зазначених у параграфі 2 цієї статті, рішення щодо застосування статей 73, 86 і 97, пункту (а) статті 104(1), статті 104b і статті 105 цієї Директиви ухвалює на консолідованій основі орган, що здійснює консолідований нагляд, після належного врахування оцінювання ризику дочірніх компаній, проведеного відповідними компетентними органами. Якщо наприкінці строків, зазначених у параграфі 2 цієї статті, будь-який із відповідних компетентних органів передасть питання на розгляд до ЕВА згідно зі статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, орган, що здійснює консолідований нагляд, відкладає ухвалення свого рішення та очікує будь-якого рішення, яке може ухвалити ЕВА згідно зі статтею 19(3) зазначеного Регламенту, та ухвалює своє рішення відповідно до рішення ЕВА. Строки, зазначені у параграфі 2 цієї статті, вважаються періодами для досягнення згоди у розумінні Регламенту (ЄС) №1093/2010. ЕВА ухвалює своє рішення протягом одного місяця після отримання звернення до ЕВА. Питання не потрібно передавати до ЕВА після закінчення чотиримісячного періоду або після досягнення спільного рішення.

Рішення щодо застосування статей 73, 86 і 97, пункту (а) статті 104(1), статті 104b і статті 105 цієї Директиви ухвалюють відповідні компетентні органи, відповідальні за нагляд за дочірніми компаніями материнської кредитної установи ЄС або материнської фінансової холдингової компанії ЄС, або материнської фінансової холдингової компанії ЄС змішаного типу на індивідуальній або субконсолідованій основі, після належного розгляду думок і застережень, висловлених органом, що здійснює консолідований нагляд. Якщо наприкінці будь-якого зі строків, зазначених у параграфі 2 цієї статті, будь-який з відповідних компетентних органів передав питання на розгляд до ЕВА відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, компетентні органи повинні відстрочити своє рішення та зачекати, поки ЕВА ухвалить будь-яке рішення згідно зі статтею 19(3) цього Регламенту, та повинні ухвалити своє рішення відповідно до рішення ЕВА. Строки, зазначені у параграфі 2 цієї статті, вважаються періодами для досягнення згоди у розумінні зазначеного Регламенту. ЕВА ухвалює своє рішення протягом одного місяця після отримання звернення до ЕВА. Питання не потрібно передавати до ЕВА після закінчення чотиримісячного періоду або після досягнення спільного рішення.

Рішення оформлюється у вигляді документа, який повинен містити повний виклад підстав та враховувати оцінювання ризику, думки та застереження інших компетентних органів, висловлені протягом строків, зазначених у параграфі 2. Орган, що здійснює консолідований нагляд, надає такий документ усім відповідним компетентним органам та материнській установі ЄС.

У разі консультацій з ЕВА, усі компетентні органи враховують його поради та пояснюють будь-яке значне відхилення від них.

4.

Спільні рішення, зазначені в параграфі 1, а також рішення, ухвалені компетентними органами за відсутності спільного рішення, зазначеного в параграфі 3, вважаються остаточними і повинні застосовуватися компетентними органами у відповідних державах-членах.

Спільні рішення, зазначені у параграфі 1 цієї статті, та будь-яке рішення, ухвалене за відсутності спільного рішення відповідно до параграфа 3 цієї статті, повинні оновлюватися щорічно або, за виняткових обставин, у випадках, якщо компетентний орган, відповідальний за нагляд за дочірніми компаніями материнської установи ЄС або материнської фінансової холдингової компанії ЄС, або материнської фінансової холдингової компанії ЄС змішаного типу, подає письмовий та повністю обґрунтований запит органу, що здійснює консолідований нагляд, на оновлення рішення щодо застосування пункту (а) статті 104(1), статей 104b і 105. За таких виняткових обставин питання такого оновлення може розглядатися на двосторонній основі між органом, що здійснює консолідований нагляд, та компетентним органом, що подає запит.

5.

ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів для забезпечення єдиних умов застосування процесу ухвалення спільних рішень, зазначеного у цій статті, стосовно застосування статей 73, 86 і 97, пункту (а) статті 104(1), статей 104b і 105 для сприяння ухваленню спільних рішень.

ЕВА подає Комісії такі проекти імплементаційних технічних стандартів не пізніше 01 липня 2014 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) №1093/2010.

▼ В

Стаття 114

Вимоги до інформації у надзвичайних ситуаціях

1.

У разі виникнення надзвичайної ситуації, у тому числі ситуації, як описано у статті 18 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, або ситуації несприятливих змін на ринках, яка потенційно ставить під загрозу ринкову ліквідність і стабільність фінансової системи у будь-якій державі-члені, в якій авторизовано суб'єкти групи, або в якій відкрито істотні філії, зазначені у статті 51, орган, що здійснює консолідований нагляд, попереджає про це, відповідно до секції 2 глави 1, та коли застосовно, статей 54 і 58 Директиви 2004/39/ЄС, у найкоротші можливі строки ЕВА та органи, зазначені у статті 58(4) і статті 59, та повідомляє всю інформацію, що є суттєвою для виконання їхніх завдань. Такі зобов'язання застосовуються до всіх компетентних органів.

Якщо центральному банку ЄСЦБ стає відомо про ситуацію, описану в першому підпараграфі, він попереджає про це, у найкоротші можливі строки, компетентні органи, зазначені у статті 112, та ЕВА.

За можливості, компетентний орган та орган, зазначений у статті 58(4), використовують наявні канали комунікації.

2.

Орган, що здійснює консолідований нагляд, повинен, якщо йому потрібна інформація, яку вже було надано іншому компетентному органу, зв'язатися з таким органом, за можливості, для запобігання дублювання звітності перед різними органами, залученими до нагляду.

Стаття 115

Домовленості про координацію та співпрацю

1.

Для сприяння та налагодження ефективного нагляду, орган, що здійснює консолідований нагляд, та інші компетентні органи повинні мати письмові домовленості про координацію та співпрацю.

У рамках таких механізмів органу, що здійснює консолідований нагляд, може бути доручено додаткові завдання, та може бути визначено процедури для процесу вироблення й ухвалення рішень та співпраці з іншими компетентними органами.

2.

Компетентні органи, відповідальні за авторизацію дочірньої компанії материнської компанії, яка є установою, можуть, за двосторонньою домовленістю, відповідно до статті 28 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, передати свою відповідальність за нагляд компетентним органам, які авторизували та здійснюють нагляд за материнською компанією, таким чином, вони приймають на себе відповідальність за здійснення нагляду за дочірньою компанією відповідно до цієї Директиви. Необхідно інформувати ЕВА про існування та зміст таких домовленостей. Він передає таку інформацію компетентним органам інших держав-членів та Європейському банківському комітету.

▼ М5

3.

Якщо орган, що здійснює консолідований нагляд, відрізняється від компетентного органу у державі-члені, в якій фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу має

осідок, якій було надано дозвіл відповідно до статті 21а, домовленості про координацію та співпрацю, зазначені у параграфі 1 цієї статті, також укладаються з компетентним органом держави-члена, в якій має осідок материнська компанія.

▼В

Стаття 116

Колегія органів нагляду

1.

Орган, що здійснює консолідований нагляд, створює колегію органів нагляду для сприяння виконанню завдань, зазначених у статтях 112 і 113, та статті 114(1), а також з урахуванням вимог про дотримання конфіденційності, встановлених у параграфі 2 цієї статті, та права Союзу, забезпечує належну координацію та співпрацю з відповідними наглядовими органами третіх країн, залежно від випадку.

ЕВА сприяє поліпшенню та моніторингу ефективного, дієвого та узгодженого функціонування колегії органів нагляду, зазначеної у цій статті, відповідно до статті 21 Регламенту (ЄС) № 1093/2010. У цьому зв'язку, ЕВА бере участь за доцільності та для такої цілі він вважається компетентним органом.

Колегія органів нагляду створює рамки для діяльності органу, що здійснює консолідований нагляд, ЕВА та інших відповідних компетентних органів для виконання таких завдань:

- (a) обмін інформацією один з одним та з ЕВА відповідно до статті 21 Регламенту (ЄС) № 1093/2010;
- (b) досягнення домовленості щодо добровільного доручення завдань та добровільної передачі обов'язків, у відповідних випадках;
- (c) визначення програм здійснення нагляду, як зазначено у статті 99, на підставі оцінювання ризику групи відповідно до статті 97;
- (d) підвищення ефективності нагляду шляхом уникнення зайвого дублювання наглядових вимог, у тому числі стосовно інформаційних запитів, зазначених у статті 114 і статті 117(3);
- (e) послідовне застосування пруденційних вимог згідно з цією Директивою та згідно з Регламентом (ЄС) № 575/2013 у всіх суб'єктах у межах групи установ без обмеження можливих варіантів та дискреційних прав, доступних у праві Союзу;
- (f) застосування статті 112(1)(с), беручи до уваги роботу інших форумів, які може бути створено у відповідному регіоні.

▼M5

1а.

Для сприяння виконанню завдань, вказаних у статтях 112(1), 114(1) і 115(1) цієї Директиви, орган, що здійснює консолідований нагляд, повинен також створити колегію органів нагляду, якщо всі транскордонні дочірні компанії материнської установи ЄС, материнської фінансової холдингової компанії ЄС або материнської фінансової холдингової компанії ЄС змішаного типу мають свої головні офіси у третіх країнах, за умови, що наглядові органи третіх країн підпадають під дію вимог щодо дотримання конфіденційності, які є аналогічними вимогам, встановленим у секції II глави 1 цієї Директиви, та, якщо застосовно, у статтях 76 і 81 Директиви 2014/65/ЄС.

▼В

2.

Компетентні органи, які беруть участь у діяльності колегії органів нагляду та ЕВА, повинні тісно співпрацювати. Вимоги щодо дотримання конфіденційності згідно з секцією II глави 1 цієї Директиви, та статей 54 і 58 Директиви 2004/39/ЄС, не повинні перешкоджати компетентним органам обмінюватися конфіденційною інформацією з колегією органів нагляду. Створення та функціонування колегії органів нагляду не повинні впливати на права та обов'язки компетентних органів згідно з цією Директивою та Регламентом (ЄС) № 575/2013.

3.

Створення та функціонування колегії повинно ґрунтуватися на письмових домовленостях, зазначених у статті 115, визначених після консультацій органу, що здійснює консолідований нагляд, з відповідними компетентними органами.

4.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення загальних умов функціонування колегії органів нагляду.

ЕВА надає Комісії такі проекти регуляторних технічних стандартів до 31 грудня 2014 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

5.

ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів для визначення оперативного функціонування колегії органів нагляду.

ЕВА подає Комісії такі проекти імплементаційних технічних стандартів до 31 грудня 2014 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

6.

Компетентні органи, відповідальні за нагляд за дочірніми компаніями материнської установи ЄС або материнської фінансової холдингової компанії ЄС, або материнської фінансової холдингової компанії ЄС змішаного типу, та компетентні органи держави-члена ведення діяльності, в якій відкрито істотні філії, як зазначено у статті 51, центральні банки ЄСЦБ, у відповідних випадках, і наглядові органи третіх країн, залежно від випадку, та з урахуванням вимог щодо дотримання конфіденційності, які є еквівалентними, на думку всіх компетентних органів, вимогам згідно з секцією II глави 1 цієї Директиви, та, якщо застосовно, згідно зі статтями 54 і 58 Директиви 2004/39/ЄС, можуть брати участь у діяльності колегії органів нагляду.

▼ M5

Компетентний орган у державі-члені, в якій має осідок фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу, якій було надано дозвіл відповідно до статті 21а, може брати участь у діяльності відповідної колегії органів нагляду.

▼ B

7.

Орган, що здійснює консолідований нагляд, головує на засіданнях колегії та повинен вирішити, які компетентні органи братимуть участь у засіданні або діяльності колегії. Орган, що здійснює консолідований нагляд, заздалегідь повністю інформує усіх членів колегії про організацію відповідних засідань, основні питання, які виносяться на обговорення, і діяльність, яку буде розглянуто. Орган, що здійснює консолідований нагляд, також своєчасно повністю інформує усіх членів колегії про дії, вчинені на таких засіданнях, або вжиті заходи.

8.

При ухваленні рішення органом, що здійснює консолідований нагляд, до уваги береться актуальність наглядової діяльності, що планується або узгоджується для таких органів, зокрема, потенційний вплив на стабільність фінансової системи у відповідних державах-членах, як зазначено у статті 7, та зобов'язання, вказані у статті 51(2).

9.

Орган, що здійснює консолідований нагляд, з урахуванням вимог щодо дотримання конфіденційності згідно з секцією II глави 1 цієї Директиви, та, якщо застосовно, статтями 54 і 58 Директиви 2004/39/ЄС, інформує ЕВА про діяльність колегії органів нагляду, у тому числі про надзвичайні ситуації, та повідомляє ЕВА всю інформацію, яка має особливе значення в цілях наглядової конвергенції.

У разі незгоди між компетентними органами щодо функціонування наглядових колегій, будь-який з відповідних компетентних органів може передати відповідне питання на розгляд до ЕВА і звернутися до нього по допомогу відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

ЕВА може також допомагати компетентним органам у разі незгоди стосовно функціонування наглядових колегій згідно з цією статтею з його власної ініціативи відповідно до другого підпараграфу статті 19(1) зазначеного Регламенту.

Стаття 117

Обов'язки щодо співпраці

1.

Компетентні органи повинні тісно співпрацювати один з одним. Вони надають один одному будь-яку суттєву або відповідну інформацію для виконання наглядових завдань інших органів відповідно до цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013. У зв'язку з цим компетентні органи повинні повідомляти за запитом всю відповідну інформацію та повинні повідомляти з власної ініціативи всю суттєву інформацію.

Компетентні органи повинні співпрацювати з ЕВА для цілей цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013, відповідно до Регламенту (ЄС) №1093/2010.

Компетентні органи повинні надавати ЕВА всю інформацію, необхідну для виконання його обов'язків згідно з цією Директивою, згідно з Регламентом (ЄС) № 575/2013, та згідно з Регламентом (ЄС) № 1093/2010, відповідно до статті 35 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Інформація, вказана у першому підпараграфі, вважатиметься суттєвою, якщо вона може суттєво вплинути на оцінювання фінансової стійкості установи або фінансової установи в іншій державі-члені.

Зокрема органи, що здійснюють консолідований нагляд, материнських установ ЄС та установ, які контролюються материнськими фінансовими холдинговими компаніями ЄС або материнськими фінансовими холдинговими компаніями ЄС змішаного типу, повинні надавати компетентним органам в інших державах-членах, які здійснюють нагляд за дочірніми компаніями таких материнських компаній, всю відповідну інформацію. При визначенні меж відповідної інформації необхідно враховувати важливість таких дочірніх компаній в рамках фінансової системи у таких державах-членах.

Суттєва інформація, зазначена в першому підпараграфі, включає, зокрема, таке:

- (a) ідентифікація організаційно-правової та форми та структури управління групи, у тому числі організаційної структури, що охоплює всі регульовані суб'єкти, нерегульовані суб'єкти, нерегульовані дочірні компанії та істотні філії, що належать до групи, материнські компанії, відповідно до статті 14(3), статті 74(1) і статті 109(2), та компетентних органів регульованих суб'єктів у групі;
- (b) процедури зі збору інформації від установ у групі, та перевірка такої інформації;
- (c) несприятливі зміни в установах або в інших суб'єктах групи, які можуть серйозно вплинути на установи;
- (d) значні санкції та виняткові заходи, вжиті компетентними органами згідно з цією Директивою, у тому числі встановлення спеціальної вимоги до власних коштів згідно зі статтею 104, та встановлення будь-якого обмеження щодо використання Методу вдосконаленого вимірювання для обчислення вимог до власних коштів відповідно до статті 312(2) Регламенту (ЄС) № 575/2013.

2.

Компетентні органи можуть звернутися до ЕВА у будь-якій з таких ситуацій:

- (a) якщо компетентний орган не надав суттєвої інформації;
- (b) якщо запит на співпрацю, зокрема, обмін відповідною інформацією, було відхилено або його не було виконано протягом розумного часу.

Без обмеження статті 258 ДФЄС, ЕВА може діяти згідно з повноваженнями, покладеними на нього згідно зі статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

ЕВА може також допомагати компетентним органам у розробленні узгодженої практики співпраці з його власної ініціативи відповідно до другого підпараграфу статті 19(1) зазначеного Регламенту.

3.

Компетентні органи, відповідальні за нагляд за установами, які контролюються материнською установою ЄС, за можливості, зв'язуються з органом, що здійснює консолідований нагляд, якщо вони потребуватимуть інформації стосовно реалізації підходів і методологій, визначених у цій Директиві та у Регламенті (ЄС) № 575/2013, які вже можуть бути доступними для органу, що здійснює консолідований нагляд.

4.

Відповідні компетентні органи повинні, до ухвалення рішення, проконсультуватися один з одним стосовно зазначених нижче питань, ► **C2** якщо таке рішення є важливим для наглядових завдань інших компетентних органів: ◀

- (a) зміни у структурі акціонерів, організаційній структурі або структурі управління кредитних установ у групі, які вимагають схвалення або авторизації компетентних органів; та
- (b) значні санкції або виняткові заходи, вжиті компетентними органами, у тому числі встановлення спеціальної вимоги до власних коштів згідно зі статтею 104, та встановлення будь-якого обмеження щодо використання методів вдосконаленого вимірювання для обчислення вимог до власних коштів відповідно до статті 312(2) Регламенту (ЄС) № 575/2013.

У цілях пункту (b), необхідно завжди консультуватися з органом, що здійснює консолідований нагляд.

Проте компетентний орган може вирішити не консультуватися з іншими компетентними органами в екстрених випадках або коли таке консультування може поставити під загрозу ефективність його рішення. У таких випадках компетентний орган повинен невідкладно інформувати інші компетентні органи після ухвалення свого рішення.

▼ M5

5.

Компетентні органи, підрозділи фінансової розвідки та органи, на які покладено публічний обов'язок з нагляду за зобов'язаними суб'єктами, вказаними у пунктах (1) і (2) статті 2(1) Директиви (ЄС) 2015/849, щодо дотримання зазначеної Директиви, повинні тісно співпрацювати один з одним в межах їхньої відповідної компетенції, та повинні надавати один одному інформацію, пов'язану з їхніми відповідними завданнями згідно з цією Директивою, Регламентом (ЄС) № 575/2013 та згідно з Директивою (ЄС) 2015/849, за умови що така співпраця та обмін інформацією не впливають на поточне дослідження обставин справи, розслідування або провадження відповідно до кримінального або адміністративного права держави-члена, в якій розташований компетентний орган, підрозділ фінансової розвідки або орган, на який покладено публічний обов'язок з нагляду за зобов'язаними суб'єктами, вказаними у пунктах (1) і (2) статті 2(1) Директиви (ЄС) 2015/849.

ЕВА може допомагати компетентним органам у разі незгоди стосовно координації наглядової діяльності згідно з цією статтею з його власної ініціативи відповідно до другого підпараграфу статті 19(1) Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

6.

До 01 січня 2020 року, ЕВА видає настанови відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010 із зазначенням способу співпраці та обміну інформацією між органами, вказаними у параграфі 5 цієї статті, зокрема, стосовно транскордонних груп та у контексті виявлення серйозних порушень положень про протидію відмиванню грошей.

▼ B

Стаття 118

Перевірка інформації стосовно суб'єктів в інших державах-членах

Якщо при застосуванні цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013 компетентні органи однієї держави-члена бажають в окремих випадках перевірити інформацію стосовно установи, фінансової холдингової компанії, фінансової холдингової компанії змішаного типу, фінансової установи, компанії з надання допоміжних послуг, холдингової компанії зі змішаною діяльністю, дочірньої компанії, зазначеної у статті 125, або дочірньої компанії, зазначеної у статті 119(3), що розташовані в іншій державі-члені, вони повинні звернутися із запитом до компетентних органів такої іншої держави-члена на проведення такої перевірки. Органи, які отримують такий запит, повинні в межах своєї компетенції вжити заходів шляхом проведення перевірки самостійно, шляхом надання дозволу органам, які подали запит, на її проведення, або шляхом надання дозволу аудитору або експерту на її проведення. Компетентний орган, який подав запит, за бажанням може взяти участь у перевірці, якщо він не проводить перевірку самостійно.

Секція II

Фінансові холдингові компанії, фінансові холдингові компанії змішаного типу та холдингові компанії зі змішаною діяльністю

Стаття 119

Включення холдингових компаній у консолідований нагляд

▼M5

1.

Відповідно до статті 21а, держави-члени ухвалюють будь-які інструменти, необхідні для включення фінансових холдингових компаній та фінансових холдингових компаній змішаного типу в консолідований нагляд.

▼B

2.

Якщо дочірню компанію, що є установою, не включено в нагляд на консолідованій основі в одному з випадків, передбачених у статті 19 Регламенту (ЄС) № 575/2013, компетентні органи держави-члена, в якій розташована така дочірня компанія, можуть подати запит до материнської компанії на надання інформації, яка може полегшити їхній нагляд за такою дочірньою компанією.

3.

Держави-члени повинні надавати можливість їхнім компетентним органам, відповідальним за здійснення нагляду на консолідованій основі, звертатися до дочірніх компаній установи, фінансової холдингової компанії або фінансової холдингової компанії змішаного типу, які не включено в периметр нагляду на консолідованій основі, із запитом на надання інформації, зазначеної в статті 122. У такому разі застосовуються процедури передання та перевірки інформації, згадані у зазначеній статті.

Стаття 120

Нагляд за фінансовими холдинговими компаніями змішаного типу

1.

Якщо фінансова холдингова компанія змішаного типу підпадає під дію еквівалентних положень згідно з цією Директивою та згідно з Директивою 2002/87/ЄС, зокрема, стосовно ризик-орієнтованого нагляду, орган, що здійснює консолідований нагляд, може після консультацій з іншими компетентними органами, відповідальними за нагляд за дочірніми компаніями, застосовувати лише Директиву 2002/87/ЄС до такої фінансової холдингової компанії змішаного типу.

▼M5

2.

Якщо фінансова холдингова компанія змішаного типу підпадає під дію еквівалентних положень згідно з цією Директивою та згідно з Директивою 2009/138/ЄС, зокрема, стосовно ризик-орієнтованого нагляду,

орган, що здійснює консолідований нагляд, може за домовленістю з органом нагляду за групою у секторі страхування застосовувати до такої фінансової холдингової компанії змішаного типу лише положення Директиви стосовно найбільш значущого фінансового сектора, як визначено у статті 3(2) Директиви 2002/87/ЄС.

▼В

3.

Орган, що здійснює консолідований нагляд, повинен інформувати ЕВА та ЕІОРА про рішення, ухвалені згідно з параграфами 1 і 2.

4.

ЕВА, ЕІОРА та ESMA повинні, через Спільний комітет, зазначений у статті 54 регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010, розробити настанови, спрямовані на конвергенцію наглядової практики, та повинні протягом трьох років з моменту прийняття таких настанов розробити проекти регуляторних технічних стандартів з такою самою метою.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 121

Кваліфікація директорів

Держави-члени повинні вимагати, щоб члени органу управління фінансової холдингової компанії або фінансової холдингової компанії змішаного типу мали достатньо добру репутацію та мали достатні знання, навички і досвід, як зазначено у статті 91(1), для виконання таких обов'язків, із урахуванням конкретної ролі фінансової холдингової компанії або фінансової холдингової компанії змішаного типу.

Стаття 122

Запити про надання інформації та інспектування

1.

До подальшого узгодження методів консолідації держави-члени повинні забезпечувати, щоб у випадках, коли материнська компанія однієї або декількох установ є холдинговою компанією зі змішаною діяльністю, компетентні органи, відповідальні за авторизацію і нагляд за такими установами, при зверненні до холдингової компанії зі змішаною діяльністю та її дочірніх компаній або прямо, або через дочірні компанії, які є установами, могли вимагати від них надання будь-якої інформації, яка б стосувалася мети здійснення нагляду за такими дочірніми компаніями.

2.

Держави-члени повинні забезпечувати, щоб їхні компетентні органи могли проводити, або забезпечувати проведення із залученням зовнішніх інспекторів, виїзних інспектувань для перевірки інформації, отриманої від холдингових компаній зі змішаною діяльністю та їхніх дочірніх компаній. Якщо холдингова компанія зі змішаною діяльністю або одна з її дочірніх компаній є страховою компанією, також можна застосувати процедуру, визначену у статті 125. Якщо холдингова компанія зі змішаною діяльністю або одна з її дочірніх компаній розташована в іншій державі-члені, а не в тій, в якій розташована дочірня компанія, яка є установою, виїзна перевірка інформації проводиться відповідно до процедури, визначеної у статті 118.

Стаття 123

Нагляд

1.

Без обмеження частини четвертої Регламенту (ЄС) № 575/2013, держави-члени повинні забезпечувати, щоб у випадках, коли материнська компанія однієї або декількох установ є холдинговою компанією зі змішаною діяльністю, компетентні органи, відповідальні за нагляд за такими установами, могли

здійснювати загальний нагляд за операціями між установою та холдинговою компанією зі змішаною діяльністю та її дочірніми компаніями.

2.

Компетентні органи повинні вимагати від установ наявності в них належних процесів управління ризиками та механізмів внутрішнього контролю, у тому числі раціональні процедури звітування та обліку, для визначення, вимірювання, моніторингу і контролю операцій з їх материнською холдинговою компанією зі змішаною діяльністю та її дочірніми компаніями відповідно. Компетентні органи повинні вимагати від установи звітування про будь-яку значну операцію з такими суб'єктами, крім зазначеної у статті 394 Регламенту (ЄС) № 575/2013. Такі процедури і значні операції підлягають перегляду компетентними органами.

Стаття 124

Обмін інформацією

1.

Держави-члени повинні переконатися в тому, що відсутні жодні правові перешкоди для обміну, як між компаніями, включеними в периметр нагляду на консолідованій основі, холдингових компаній зі змішаною діяльністю та їхніх дочірніх компаній, або дочірніх компаній, як зазначено у статті 119(3), будь-якою інформацією, яка могла б стосувалася цілей здійснення нагляду відповідно до статті 110 та глави 3.

2.

Якщо материнська компанія та будь-яка з її дочірніх компаній, які є установами, розташовані у різних державах-членах, компетентні органи кожної держави-члена повинні надавати один одному всю відповідну інформацію, яка може надати змогу або посприяти здійсненню нагляду на консолідованій основі.

Якщо компетентні органи держави-члена, в якій розташована материнська компанія, самостійно не здійснюють нагляд на консолідованій основі відповідно до статті 111, компетентні органи, відповідальні за здійснення такого нагляду, можуть запропонувати їм звернутися із запитом до материнської компанії стосовно надання будь-якої інформації, яка могла б стосувалася цілей здійснення нагляду на консолідованій основі, та передати її таким органам.

3.

Держави-члени повинні дозволяти між їхніми компетентними органами обмін інформацією, зазначеною у параграфі 2, виходячи з того, що, у випадку фінансових холдингових компаній, фінансових холдингових компаній змішаного типу, фінансових установ або компаній з надання допоміжних послуг, збір або володіння інформацією не передбачатиме, що від компетентних органів вимагається виконувати наглядову функцію по відношенню до таких установ або компаній самостійно.

Аналогічно, держави-члени повинні дозволяти їхнім компетентним органам обмінюватися інформацією, зазначеною у статті 122, виходячи з того, що збір або володіння інформацією не передбачатиме, що компетентні органи виконуватимуть наглядову функцію по відношенню до холдингової компанії зі змішаною діяльністю і таких її дочірніх компаній, які не є кредитними установами, або до дочірніх компаній, як зазначено у статті 119(3).

Стаття 125

Співпраця

1.

Якщо установа, фінансова холдингова компанія, фінансова холдингова компанія змішаного типу або холдингова компанія зі змішаною діяльністю контролює одну або декілька дочірніх компаній, які є страховими компаніями або іншими компаніями, які надають інвестиційні послуги, що підлягають авторизації, компетентні органи та органи, яким доручено публічну функцію зі здійснення нагляду за страховими компаніями або такими іншими компаніями, які надають інвестиційні послуги, повинні

тісно співпрацювати. Без обмеження їхніх відповідних обов'язків, такі органи повинні надавати один одному будь-яку інформацію, яка може спростити їм виконання своїх завдань та надати змогу здійснювати нагляд за діяльністю та загальним фінансовим станом компаній, за якими вони здійснюють нагляд.

▼ M5

Якщо, відповідно до статті 111 цієї Директиви, орган, що здійснює консолідований нагляд групи з материнською фінансовою холдинговою компанією змішаного типу, відрізняється від координатора, визначеного відповідно до статті 10 Директиви 2002/87/ЄС, орган, що здійснює консолідований нагляд, та координатор повинні співпрацювати з метою застосування цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013 на консолідованій основі. Для сприяння та встановлення ефективної співпраці, орган, що здійснює консолідований нагляд, та координатор повинні мати письмові домовленості щодо координації та співпраці.

▼ B

2.

На інформацію, отриману в рамках нагляду на консолідованій основі, та, зокрема, на будь-який обмін інформацією між компетентними органами, що передбачається у цій Директиві, поширюються вимоги збереження професійної таємниці, принаймні еквівалентні вимогам, зазначеним у статті 53(1) цієї Директиви для кредитних установ або згідно з Директивою 2004/39/ЄС для інвестиційних фірм.

3.

Компетентні органи, відповідальні за нагляд на консолідованій основі, визначають списки фінансових холдингових компаній або фінансових холдингових компаній змішаного типу, зазначених у статті 11 Регламенту (ЄС) № 575/2013. Такі списки надаються компетентним органам інших держав-членів, ЕВА та Комісії.

Стаття 126

Санкції

Відповідно до секції IV глави 1 цього розділу, держави-члени повинні забезпечити, щоб адміністративні санкції або інші адміністративні заходи, спрямовані на припинення встановлених порушень або причин таких порушень, могли накладатися на фінансові холдингові компанії, фінансові холдингові компанії змішаного типу та холдингові компанії зі змішаною діяльністю або на їхніх чинних керівників, які порушують закони, підзаконні нормативно-правові акти або адміністративні положення, які транспонують цю главу.

Стаття 127

Оцінювання еквівалентності консолідованого нагляду третіх країн

1.

Якщо установа, материнська компанія якої є установою або фінансовою холдинговою компанією або фінансовою холдинговою компанією змішаного типу, головний офіс якої розташований у третій країні, не підлягає консолідованому нагляду згідно зі статтею 111, компетентні органи оцінюють, чи така установа підлягає консолідованому нагляду з боку наглядового органу третьої країни, який є еквівалентним консолідованому нагляду, що регулюється принципами, визначеними у цій Директиві, та вимогами глави 2 розділу II частини першої Регламенту (ЄС) № 575/2013.

Таке оцінювання проводить компетентний орган, який був би відповідальним за консолідований нагляд, якби застосовувався параграф 3, за вимогою материнської компанії або будь-якого з регульованих суб'єктів, авторизованих у Союзі, або за його власною ініціативою. Такий компетентний орган повинен консультиватися з іншими залученими компетентними органами.

2.

Комісія може звернутися із запитом до Європейського банківського комітету стосовно надання загальних настанов щодо того, чи механізми консолідованого нагляду наглядових органів у третій

країнах можуть сприяти досягненню цілей консолідованого нагляду, як визначено у цій главі, стосовно установ, материнська компанія яких має свій головний офіс у третій країні. Європейський банківський комітет регулярно переглядає будь-які такі настанови та бере до уваги будь-які зміни до механізмів консолідованого нагляду, що застосовуються такими компетентними органами. ЕВА сприяє Комісії та Європейському банківському комітету у виконанні таких завдань, у тому числі стосовно оцінювання необхідності оновлення таких настанов.

Компетентний орган, що здійснює оцінювання, зазначений у першому підпараграфі параграфа 1, бере до уваги будь-які такі настанови. З цією метою, компетентний орган консультиється з ЕВА до ухвалення рішення.

3.

За відсутності такого еквівалентного нагляду, держави-члени застосовують цю Директиву та Регламент (ЄС) № 575/2013 до установи *mutatis mutandis* або дозволяють їхнім компетентним органам застосовувати інші належні методи нагляду, які сприяють досягненню цілей нагляду за установами на консолідованій основі.

Такі методи нагляду, після консультацій з іншими залученими компетентними органами, узгоджуються компетентним органом, який був би відповідальним за консолідований нагляд.

Компетентні органи можуть, зокрема, вимагати створення фінансової холдингової компанії або фінансової холдингової компанії змішаного типу, яка має свій головний офіс у Союзі, та застосовувати положення щодо консолідованого нагляду до консолідованої позиції такої фінансової холдингової компанії або консолідованої позиції установ такої фінансової холдингової компанії змішаного типу.

Методи нагляду розробляються для досягнення цілей консолідованого нагляду, як визначено у цій главі, та повідомляються іншим залученим компетентним органам, ЕВА та Комісії.

ГЛАВА 4

Буфери капіталу

Секція I

Буфери

Стаття 128

Терміни та означення

Для цілей цієї глави застосовують такі терміни та означення:

- (1) «буфер консервації капіталу» означає власні кошти, які установа зобов'язана утримувати відповідно до статті 129;
- (2) «контрциклічний буфер капіталу конкретної установи» означає власні кошти, які установа зобов'язана утримувати відповідно до статті 130;
- (3) «буфер глобальної системно важливої установи» означає власні кошти, які установа зобов'язана утримувати відповідно до статті 131(4);
- (4) «буфер іншої системно важливої установи» означає власні кошти, які установа зобов'язана утримувати відповідно до статті 131(5);
- (5) «буфер системного ризику» означає власні кошти, які які установа зобов'язана або може бути зобов'язана утримувати відповідно до статті 133;
- (6) «вимога до комбінованого буферного капіталу» означає загальний основний капітал першого

рівня, який повинен відповідати вимозі до буферу консервації капіталу, розширеної на зазначене нижче, залежно від випадку:

- (a) контрциклічний буфер капіталу конкретної установи;
 - (b) буфер глобальної системно важливої установи;
 - (c) буфер іншої системно важливої установи;
 - (d) буфер системного ризику;
- (7) «рівень контрциклічного буферу» означає рівень, який установи повинні застосовувати для обчислення їхнього контрциклічного буферу капіталу конкретної установи, та який встановлюється відповідно до статті 136, статті 137 або відповідним органом третьої країни, залежно від випадку;
- (8) «авторизована на національному рівні установа» означає установу, яку авторизовано у державі-члені, стосовно якої конкретний призначений орган є відповідальним за встановлення рівня контрциклічного буферу;
- (9) «орієнтир буферу» означає бенчмаркінговий рівень буферу, обчислений відповідно до статті 135(1).

▼ M5

Установи не повинні використовувати основний капітал першого рівня, який підтримується для відповідності вимозі до комбінованого буферного капіталу, зазначеної у пункті (6) першого параграфу цієї статті, для відповідності будь-якій з вимог, визначених у пунктах (a), (b) і (c) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, вимогам до додаткових власних коштів, встановленим відповідно до статті 104a цієї Директиви, для усунення ризиків, окрім ризику надмірного левериджу, та настанов, наданих відповідно до статті 104b(3) цієї Директиви, для усунення ризиків, окрім ризику надмірного левериджу.

Установи не повинні використовувати основний капітал першого рівня, який підтримується для відповідності одному з елементів його вимоги до комбінованого буферного капіталу, для відповідності іншим застосовним елементам його вимоги до комбінованого буферного капіталу.

Установи не повинні використовувати основний капітал першого рівня, який підтримується для відповідності вимозі до комбінованого буферного капіталу, зазначеної у пункті (6) першого параграфу цієї статті, для відповідності ризик-орієнтованим компонентам вимог, визначених у статтях 92a і 92b Регламенту (ЄС) № 575/2013 та у статтях 45c і 45d Директиви 2014/59/ЄС.

▼ B

Ця глава не застосовується до інвестиційних фірм, не авторизованих на надання інвестиційних послуг, перелічених у пунктах 3 та 6 секції А додатка I до Директиви 2004/39/ЄС.

▼ M5

Стаття 129

Вимога щодо підтримання буферу консервації капіталу

1.

Окрім основного капіталу першого рівня, який підтримується для відповідності будь-якій з вимог до власних коштів, визначених у пунктах (a), (b) і (c) статті 92(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, держави-члени повинні вимагати від установ підтримувати буфер консервації капіталу щодо основного капіталу першого рівня у розмірі 2,5 % від їхньої загальної суми ризикової експозиції, обчисленої відповідно до статті 92(3) зазначеного Регламенту, та на консолідованій основі, залежно від випадку, згідно з розділом II частини першої зазначеного Регламенту.

2.

Як відступ від параграфу 1, держава-член може звільнити малі та середні інвестиційні фірми від виконання вимог, визначених у параграфі 1, якщо таке звільнення не загрожує стабільності фінансової

системи такої держави-члена.

Рішення щодо застосування звільнення, зазначеного у першому підпараграфі, повинні бути повністю обґрунтованими, повинні містити пояснення того, чому таке звільнення не загрожує стабільності фінансової системи держави-члена, а також повинні містити точне визначення малих і середніх інвестиційних фірм, які підлягають такому звільненню.

Держави-члени, які вирішують застосувати звільнення від виконання вимог, зазначене у першому підпараграфі, повинні повідомити ESRB про це. ESRB передає такі повідомлення Комісії, ЕБА і компетентним та призначеним органам відповідних держав-членів без затримки.

3.

Для цілей параграфу 2, держави-члени призначають орган, який буде відповідальним за застосування цієї статті. Таким органом буде компетентний орган або призначений орган.

4.

Для цілей параграфу 2, інвестиційні фірми відносять до категорії малих або середніх відповідно до Рекомендації Комісії 2003/361/ЄС (¹⁸).

5.

Якщо установа не повністю виконує вимогу, зазначену у параграфі 1 цієї статті, на неї розповсюджуватимуться обмеження щодо розподілюваних виплат, визначені у статті 141(2) і (3).

Стаття 130

Вимога щодо підтримання контрциклічного буферу капіталу конкретної установи

1.

Держави-члени повинні вимагати від установ підтримувати контрциклічний буфер капіталу конкретної установи, еквівалентний їхній загальній сумі ризикової експозиції, обчислений відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, помножений на середньозважене значення рівнів контрциклічного буферу, обчислених відповідно до статті 140 цієї Директиви на індивідуальній та на консолідованій основі, залежно від випадку, відповідно до розділу II частини першої зазначеного Регламенту. Зазначений буфер повинен складатися з основного капіталу першого рівня.

2.

Як відступ від параграфу 1, держава-член може звільнити малі та середні інвестиційні фірми від виконання вимог, визначених у параграфі 1, якщо таке звільнення не загрожує стабільності фінансової системи такої держави-члена.

Рішення щодо застосування звільнення, зазначеного у першому підпараграфі, повинні бути повністю обґрунтованими, повинні містити пояснення того, чому таке звільнення не загрожує стабільності фінансової системи держави-члена, а також повинні містити точне визначення малих і середніх інвестиційних фірм, які підлягають такому звільненню.

Держави-члени, які вирішують застосувати звільнення від виконання вимог, зазначене у першому підпараграфі, повинні повідомити ESRB про це. ESRB передає такі повідомлення Комісії, ЕБА і компетентним та призначеним органам відповідних держав-членів без затримки.

3.

Для цілей параграфу 2, держави-члени призначають орган, який буде відповідальним за застосування цієї статті. Таким органом буде компетентний орган або призначений орган.

4.

Для цілей параграфу 2, інвестиційні фірми відносять до категорії малих та середніх відповідно до Рекомендації 2003/361/ЄС.

5.

Якщо установа не повністю виконує вимогу, зазначену у параграфі 1 цієї статті, на неї розповсюджуватимуться обмеження щодо розподілюваних виплат, визначені у статті 141(2) і (3).

Глобальні та інші системно важливі установи

▼ M5

1.

Держави-члени повинні призначити орган, який буде відповідальним за ідентифікацію, на консолідованій основі, глобальних системно важливих установ та, на індивідуальній, субконсолідованій або консолідованій основі, залежно від випадку, інших системно важливих установ, які авторизовано в межах їхньої юрисдикції. Таким органом буде компетентний орган або призначений орган. Держави-члени можуть призначити більше одного органу.

Глобальними системно важливими установами є будь-який з таких суб'єктів:

- (a) група, яку очолює материнська установа ЄС, материнська фінансова холдингова компанія ЄС або материнська фінансова холдингова компанія ЄС змішаного типу; або
- (b) установа, яка не є дочірньою компанією материнської установи ЄС, материнської фінансової холдингової компанії ЄС або материнської фінансової холдингової компанії ЄС змішаного типу.

Іншими системно важливими установами можуть бути або установа або група, яку очолює материнська установа ЄС, материнська фінансова холдингова компанія ЄС, материнська фінансова холдингова компанія ЄС змішаного типу, материнська установа у державі-члені, материнська фінансова холдингова компанія у державі-члені або материнська фінансова холдингова компанія змішаного типу у державі-члені.

▼ B

2.

Методологія ідентифікації глобальних системно важливих установ повинна бути заснована на таких категоріях:

- (a) розмір групи;
- (b) взаємопов'язаність групи з фінансовою системою;
- (c) взаємозамінність послуг або фінансової інфраструктури, що їх надає група;
- (d) складність групи;
- (e) транскордонна діяльність групи, у тому числі транскордонна діяльність між державами-членами та між державою-членом і третьою країною.

Кожна категорія повинна отримати рівний ваговий коефіцієнт та вона повинна складатися з обчислюваних показників.

Така методологія повинна надавати загальну оцінку для кожного оцінюваного суб'єкта, як зазначено у параграфі 1, що дає змогу здійснити ідентифікацію глобальних системно важливих установ та віднести їх до підкатегорії, як описано в параграфі 9.

▼ M5

2а.

Додаткова методологія ідентифікації глобальних системно важливих установ повинна бути заснована на таких категоріях:

- (a) категоріях, зазначених у пунктах (a)–(d) параграфа 2 цієї статті;
- (b) транскордонна діяльність групи, за винятком діяльності групи у державах-членах, що беруть участь, як зазначено у статті 4 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 806/2014 (¹⁹).

Кожна категорія повинна отримати рівний ваговий коефіцієнт та повинна складатися з обчислюваних показників. Для категорій, зазначених у пункті (a) першого підпараграфа цього параграфа, показники

повинні співпадати з відповідними показниками, визначеними згідно з параграфом 2.

Додаткова методологія ідентифікації повинна надавати додаткову загальну оцінку для кожного оцінюваного суб'єкта, як зазначено у параграфі 1, на підставі якої компетентні або призначені органи можуть вжити один із заходів, зазначених у пункті (с) параграфа 10.

▼В

3.

Ідентифікація інших системно важливих установ здійснюється відповідно до параграфа 1. Системна важливість оцінюється на основі принаймні будь-якого з таких критеріїв:

- (a) розмір;
- (b) важливість для економіки Союзу або відповідної держави-члена;
- (c) значущість транскордонної діяльності;
- (d) взаємопов'язаність установи або групи з фінансовою системою.

▼M5

ЕВА, після консультацій з ESRB, видає настанови, відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, до 01 січня 2015 року, щодо критеріїв для визначення умов застосування цього параграфа стосовно оцінювання інших системно важливих установ. У таких настановах повинні бути враховані міжнародні правові основи для національних системно важливих установ та Союзу, а також національна специфіка.

Після консультацій з ESRB, ЕВА надсилає Комісії до 31 грудня 2020 року належну методологію з розробки та калібрування рівнів буферу інших системно важливих установ.

▼В

4.

Кожна глобальна системно важлива установа повинна, на консолідованій основі, підтримувати буфер глобальної системно важливої установи, який повинен відповідати підкатегорії, до якої віднесено глобальну системно важливу устанovu. Зазначений буфер повинен складатися з основного капіталу першого рівня та доповнювати його.

▼M5

5.

Компетентний орган або призначений орган може вимагати від кожної іншої системно важливої установи, на консолідованій, субконсолідованій або індивідуальній основі, залежно від випадку, підтримання буферу іншої системно важливої установи в розмірі до 3 % загальної експозиції до ризику, обчисленої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) №575/2013, беручи до уваги критерії для ідентифікації іншої системно важливої установи. Зазначений буфер повинен складатися з основного капіталу першого рівня.

▼M5

5а.

За умови авторизації Комісії, зазначеної у третьому підпараграфі цього параграфа, компетентний орган або призначений орган може вимагати від кожної іншої системно важливої установи, на консолідованій, субконсолідованій або індивідуальній основі, залежно від випадку, підтримання буферу іншої системно важливої установи в розмірі вище 3 % загальної експозиції до ризику, обчисленої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) №575/2013. Зазначений буфер повинен складатися з основного капіталу першого рівня.

Протягом шести тижнів після отримання повідомлення, як зазначено у параграфі 7 цієї статті, ESRB надає Комісії висновок щодо того, чи вважається належним буфер іншої системно важливої установи. ЕВА може також надати Комісії свій висновок щодо буферу відповідно до статті 34(1) Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Протягом трьох місяців після надання від ESRB Комісії повідомлення, як зазначено у параграфі 7, Комісія, з урахуванням оцінювання ESRB та ЕВА, якщо доцільно, та якщо він переконався, що буфер інших системно важливих установ не тягне за собою непропорційні негативні наслідки на всю фінансову систему інших держав-членів або її частини чи Союзу в цілому, які становлять або створюють перешкоду для належного функціонування внутрішнього ринку, ухвалює акт, що дозволяє компетентному органу або призначеному органу вжити запропонований захід.

▼B

6.

Компетентний орган або призначений орган, коли вимагає підтримувати буфер іншої системно важливої установи, повинен дотримуватися таких вимог:

- (a) буфер іншої системно важливої установи не повинен тягнути за собою непропорційні негативні наслідки на всю фінансову систему інших держав-членів або її частини чи Союзу в цілому, які становлять або створюють перешкоду для функціонування внутрішнього ринку;
- (b) буфер іншої системно важливої установи повинен переглядатися компетентним органом або призначеним органом принаймні раз на рік.

▼M5

7.

Перед встановленням або повторним встановленням буферу іншої системно важливої установи, компетентний орган або призначений орган повідомляє ESRB за один місяць до публікації рішення, зазначеного в параграфі 5, та повідомляє ESRB за три місяці до публікації рішення компетентного органу або призначеного органу, зазначеного в параграфі 5а. ESRB передає такі повідомлення Комісії, ЕВА і компетентним та призначеним органам відповідних держав-членів без затримки. У таких повідомленнях детально вказують таке:

▼B

- (a) обґрунтування того, чому вважається вірогідним, що буфер іншої системно важливої установи буде ефективним і пропорційним для пом'якшення ризику;
- (b) оцінювання вірогідного позитивного або негативного впливу буферу іншої системно важливої установи на внутрішньому ринку, на підставі інформації, яка є доступною для держави-члена;
- (c) рівень буферу іншої системно важливої установи, який держава-член бажає встановити.

▼M5

8.

Без обмеження статті 133 і параграфу 5 цієї статті, якщо інша системно важлива установа є дочірньою компанією або глобальної системно важливої установи, або іншої системно важливої установи, яка або є установою або групою, яку очолює материнська установа ЄС, та до якої застосовується вимога щодо буферу іншої системно важливої установи на консолідованій основі, буфер, який застосовується на індивідуальній або субконсолідованій основі для іншої системно важливої установи, не повинен перевищувати меншу з таких сум:

- (a) сума більшого з рівнів буферу глобальної системно важливої установи або буферу іншої системно важливої установи, що застосовується до групи на консолідованій основі, та 1 % загальної експозиції до ризику, обчисленої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013; та
- (b) 3 % загальної суми ризикової експозиції, обчисленої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, або ставка, яку Комісія дозволила застосовувати до групи на консолідованій основі відповідно до параграфу 5а цієї статті.

9.

Повинно бути принаймні п'ять підкатегорій глобальних системно важливих установ. Найнижча межа та межі між кожною підкатегорією визначаються за системою показників відповідно до методології

ідентифікації, визначеної в параграфі 2 цієї статті. Мінімумально допустимі рівні показників між суміжними підкатегоріями повинні бути чітко визначені та повинні відповідати принципу постійного лінійного збільшення системної значущості, між кожною підкатегорією, що призводить до лінійного збільшення вимоги до додаткового основного капіталу першого рівня, за винятком п'ятої підкатегорії та будь-якої додаткової вищої підкатегорії. Для цілей цього параграфа, системна значущість становить очікуваний вплив, який має критичне положення глобальних системно важливих установ на глобальний фінансовий ринок. Найнижча підкатегорія присвоюється буферу глобальної системно важливої установи у розмірі 1 % загальної суми ризикової експозиції, обчисленої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, та буфер, віднесений до кожної підкатегорії, повинен збільшуватися в градієнтах у розмірі принаймні 0,5 % загальної суми ризикової експозиції, обчисленої відповідно до статті 92(3) зазначеного Регламенту.

10.

Без обмеження параграфів 1 і 9, та з використанням підкатегорій та мінімумально допустимих рівнів показників, зазначених у параграфі 9, компетентний орган або призначений орган може, при висловленні раціонального судження щодо нагляду:

- (a) переміщувати глобальну системно важливу установу з нижчої підкатегорії до вищої підкатегорії;
- (b) відносити суб'єкт, як зазначено у параграфі 1, який має загальний рівень показників, як зазначено у параграфі 2, який є нижчим за мінімумальний допустимий рівень показників найнижчої підкатегорії, до такої підкатегорії або до вищої підкатегорії, визначивши його, таким чином, як глобальну системно важливу установу;
- (c) беручи до уваги Єдиний механізм врегулювання, на підставі додаткових загальних показників, зазначених у параграфі 2а, переміщувати глобальну системно важливу установу з вищої підкатегорії до нижчої підкатегорії;

▼ M5 _____

▼ M5

12.

Компетентний орган або призначений орган повідомляє ESRB найменування глобальних системно важливих установ та інших системно важливих установ, а також відповідну підкатегорію, до якої віднесено кожна глобальну системно важливу установу. Таке повідомлення повинне містити всі причини, з яких було чи не було висловлено судження щодо нагляду відповідно до пунктів (a), (b) і (c) параграфа 10. ESRB передає такі повідомлення Комісії та ЕВА без затримки, та публічно розкриває їхні найменування. Компетентні органи або призначені органи публічно розкривають підкатегорію, до якої відноситься кожна глобальна системно важлива установка.

Компетентний орган або призначений орган щорічно переглядає ідентифікацію глобальних системно важливих установ та інших системно важливих установ, а також розподілення глобальних системно важливих установ на відповідні підкатегорії, та повідомляє про результат відповідній системно важливій установі, ESRB, який передає результати Комісії, а також ЕВА без затримки. Компетентний орган або призначений орган публічно розкриває оновлений список ідентифікованих системно важливих установ і підкатегорію, до якої віднесено кожна ідентифіковану глобальну системно важливу установу.

▼ M5 _____

▼ M5

14.

Якщо група, на консолідованій основі, підпадає під вимогу щодо буферу глобальної системно важливої установи та буферу іншої системно важливої установи, застосовуватиметься вищий буфер.

15.

Якщо установка підпадає під вимогу щодо буферу системного ризику, встановленого відповідно до статті 133, такий буфер є кумулятивним із буфером іншої системно важливої установи або буфером глобальної

системно важливої установи, який застосовується відповідно до цієї статті.

Якщо сума рівня буферу системного ризику, обчисленого в цілях параграфу 10, 11 або 12 статті 133, та рівня буферу іншої системно важливої установи або рівня буферу глобальної системно важливої установи, під вимогу щодо застосування якого підпадає та сама установа, є вищою за 5 %, застосовується процедура, визначена у параграфі 5а цієї статті.

▼M5 _____

▼M5

18.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення, в цілях цієї статті, методологій, відповідно до яких компетентний орган або призначений орган ідентифікує установу або групу, яку очолює материнська установа ЄС, материнська фінансова холдингова компанія ЄС або материнська фінансова холдингова компанія ЄС змішаного типу, як глобальну системно важливу установу, та для визначення методології ідентифікації підкатегорій і розподілення глобальних системно важливих установ на підкатегорії на підставі їхньої системної значущості, з урахуванням будь-яких стандартів, узгоджених на міжнародному рівні.

ЕВА повинна надати Комісії такі проекти регуляторних технічних стандартів до 30 червня 2014 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені у цьому параграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

▼M5 _____

▼M5

Стаття 133

Вимога підтримувати буфер системного ризику

1.

Кожна держава-член може запровадити вимогу щодо буферу системного ризику основного капіталу першого рівня для фінансового сектора або однієї чи декількох підгруп такого сектора щодо всіх або підгрупи експозицій, як зазначено у параграфі 5 цієї статті, для запобігання та пом'якшення макропруденційних або системних ризиків, не охоплених Регламентом (ЄС) № 575/2013 і статтями 130 і 131 цієї Директиви, у розумінні ризику порушення функціонування фінансової системи, що потенційно може мати серйозні негативні наслідки для фінансової системи та реальної економіки у конкретній державі-члені.

2.

Установи обчислюють буфер системного ризику в такий спосіб:

$$B_{SR} = r_T \cdot E_T + \sum_i r_i \cdot E_i$$

де:

B_{SR} = буфер системного ризику;

r_T = рівень буферу, застосовний до загальної суми ризикової експозиції установи;

E_T = загальна сума ризикової експозиції установи, обчислена відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) №575/2013;

i = індекс, що позначає підгрупу експозицій, як зазначено у параграфі 5;

r_i = рівень буферу, застосовний до суми ризикової експозиції підгрупи експозицій i ; та

E_i = сума ризикової експозиції установи стосовно підгрупи експозицій i , обчислена відповідно до статті 92 (3) Регламенту (ЄС) №575/2013.

3.

Для цілей параграфу 1, держави-члени призначають орган, який буде відповідальним за встановлення буферу системного ризику та за ідентифікацію експозицій і підгруп установ, до яких він застосовується. Таким органом повинен бути або компетентний орган, або призначений орган.

4.

Для цілей параграфу 1 цієї статті, відповідний компетентний або призначений орган, залежно від випадку, може вимагати від установ підтримувати буфер системного ризику основного капіталу першого рівня, обчислений відповідно до параграфу 2 цієї статті, на індивідуальній, консолідованій або субконсолідованій основі, залежно від випадку, відповідно до розділу II частини першої Регламенту (ЄС) № 575/2013.

5.

Буфер системного ризику може застосовуватися до:

- (a) усіх експозицій, що розташовані в державі-члені, яка встановлює такий буфер;
- (b) зазначених нижче секторальних експозицій, що розташовані в державі-члені, яка встановлює такий буфер:
 - (i) усіх роздрібних експозицій фізичних осіб, які забезпечуються житловою нерухомістю;
 - (ii) усіх експозицій юридичних осіб, які забезпечуються заставами на комерційне нерухоме майно;
 - (iii) усіх експозицій юридичних осіб, за винятком тих, які визначено у пункті (ii);
 - (iv) усіх експозицій фізичних осіб, за винятком тих, які визначено у пункті (i);
- (c) усіх експозицій, які розташовані в інших державах-членах, відповідно до параграфів 12 і 15;
- (d) секторальних експозицій, як визначено у пункті (b) цього параграфу, які розташовані в інших державах-членах, лише щоб надати можливість визнання рівня буферу, встановленого іншою державою-членом відповідно до статті 134;
- (e) експозицій, які розташовані в третіх країнах;
- (f) підгруп будь-яких категорій експозиції, визначених у пункті (b).

6.

ЕВА, після консультацій з ESRB, видає настанови, відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, до 30 червня 2020 року, про відповідні підгрупи експозицій, до яких компетентний орган або призначений орган може застосовувати буфер системного ризику відповідно до пункту (f) параграфу 5 цієї статті.

7.

Буфер системного ризику застосовується до всіх експозицій або підгрупи експозицій, як зазначено у параграфі 5 цієї статті, усіх установ, або однієї чи декількох підгруп таких установ, стосовно яких органи відповідної держави-члена є компетентними відповідно до цієї Директиви, та встановлюється поетапно з коригуванням на 0,5 відсоткових пунктів або суми, кратні цьому значенню. Для різних підгруп установ та експозицій може бути встановлено різні вимоги. Буфер системного ризику не повинен використовуватися для усунення ризиків, охоплених статтями 130 і 131.

8.

Компетентний орган або призначений орган, коли вимагає підтримувати буфер системного ризику, повинен дотримуватися таких вимог:

- (a) буфер системного ризику не тягне за собою непропорційні негативні наслідки на всю фінансову систему інших держав-членів або її частини чи Союзу в цілому, які становлять або створюють перешкоду для належного функціонування внутрішнього ринку;
- (b) буфер системного ризику установ переглядається компетентним органом або призначеним органом принаймні кожні два роки;
- (c)

буфер системного ризику не повинен використовуватися для усунення ризиків, охоплених статтями 130 і 131.

9.

Компетентний орган або призначений орган, залежно від випадку, повідомляє ESRB до публікації рішення, зазначеного у параграфі 13. ESRB передає такі повідомлення Комісії, ЕБА і компетентним та призначеним органам відповідних держав-членів без затримки.

Якщо установа, до якої застосовується один або декілька рівнів буферу системного ризику, є дочірньою компанією, материнська компанія якої має осідок в іншій державі-члені, компетентний орган або призначений орган також повідомляє органи такої держави-члена.

Якщо рівень буферу системного ризику застосовується до експозицій, які розташовані в третіх країнах, компетентний орган або призначений орган, залежно від випадку, також повідомляє ESRB. ESRB передає такі повідомлення без затримки наглядовим органам таких третіх країн.

У таких повідомленнях детально вказують таке:

- (a) макропруденційні або системні ризики у державі-члені;
- (b) причини, з яких вимірювання макропруденційних або системних ризиків загрожує стабільності фінансової системи на національному рівні, що обґрунтовує рівень буферу системного ризику;
- (c) обґрунтування того, чому вважається вірогідним, що буфер системного ризику буде ефективним і пропорційним для пом'якшення ризику;
- (d) оцінювання вірогідного позитивного або негативного впливу буферу системного ризику на внутрішньому ринку, на підставі інформації, яка є доступною для держави-члена;
- (e) рівень або рівні буферу системного ризику, який/які компетентний орган або призначений орган, залежно від випадку, має намір встановити, та експозиції, до яких застосовуватимуться такі рівні, та установи, які підпадатимуть під дію таких рівнів;
- (f) якщо рівень буферу системного ризику застосовується до всіх експозицій, обґрунтування того, чому відповідний орган вважає, що буфер системного ризику не дублює функціонування буферу іншої системно важливої установи, передбаченого в статті 131.

Якщо рішення про встановлення рівня буферу системного ризику призводить до зниження або незмінності попередньо встановленого рівня буферу, компетентний орган або призначений орган, залежно від випадку, повинен дотримуватися лише цього параграфа.

10.

Якщо встановлення або повторне встановлення рівня або рівнів буферу системного ризику на будь-яку групу або підгрупу експозицій, зазначених у параграфі 5, які підпадають під дію одного або декількох буферів системного ризику, не призводить до підвищення рівня комбінованого буферу системного ризику вище 3 % стосовно будь-якої з таких експозицій, компетентний орган або призначений орган, залежно від випадку, повідомляє ESRB відповідно до параграфа 9 за один місяць до публікації рішення, зазначеного у параграфі 13.

Для цілей цього параграфа, визнання рівня буферу системного ризику, встановленого іншою державою-членом відповідно до статті 134, не зараховується до порогового значення у 3 %.

11.

Якщо встановлення або повторне встановлення рівня або рівнів буферу системного ризику на будь-яку групу або підгрупу експозицій, зазначених у параграфі 5, які підпадають під дію одного або декількох буферів системного ризику, призводить до підвищення рівня комбінованого буферу системного ризику вище 3 % та до 5 % стосовно будь-якої з таких експозицій, компетентний орган або призначений орган держави-члена, яка встановлює такий буфер, запитує в повідомленні, поданому відповідно до параграфа 9, висновок Комісії. Комісія надає свій висновок упродовж одного місяця після отримання повідомлення.

Якщо висновок Комісії є негативним, компетентний орган або призначений орган, залежно від випадку, держави-члена, яка встановлює такий буфер системного ризику, повинен виконати вимоги такого висновку або вказати причини його невиконання.

Якщо установа, до якої застосовується один або декілька рівнів буферу системного ризику, є дочірньою компанією, материнська компанія якої має осідок в іншій державі-члені, компетентний орган або призначений орган запитує в повідомленні, поданому відповідно до параграфу 9, рекомендацію Комісії та ESRB.

Комісія та ESRB надають свою рекомендацію протягом шести тижнів після отримання повідомлення.

Якщо органи дочірньої компанії або материнської компанії не погоджуються з рівнем або рівнями буферу системного ризику, застосовного/застосовних до такої установи, та у випадку негативної рекомендації як Комісії, так і ESRB, компетентний орган або призначений орган, залежно від випадку, може передати відповідне питання на розгляд до ЕВА і звернутися до нього по допомогу відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1093/2010. Рішення про встановлення рівня або рівнів буферу системного ризику для таких експозицій тимчасово зупиняється до ухвалення рішення ЕВА.

12.

Якщо встановлення або повторне встановлення рівня або рівнів буферу системного ризику на будь-яку групу або підгрупу експозицій, зазначених у параграфі 5, які підпадають під дію одного або декількох буферів системного ризику, призводить до підвищення рівня комбінованого буферу системного ризику вище 5 % стосовно будь-якої з таких експозицій, компетентний орган або призначений орган, залежно від випадку, запитує авторизацію Комісії до введення буферу системного ризику.

Протягом шести тижнів після отримання повідомлення, як зазначено у параграфі 9 цієї статті, ESRB надає Комісії висновок щодо того, чи вважається належним буфер системного ризику. ЕВА може також надати Комісії свій висновок щодо такого буферу системного ризику відповідно до статті 34(1) Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Протягом трьох місяців після отримання повідомлення, як зазначено у параграфі 9, Комісія, з урахуванням оцінювання ESRB та ЕВА, якщо доцільно, та якщо він переконався, що рівень або рівні буферу системного ризику не тягнуть за собою непропорційні негативні наслідки на всю фінансову систему інших держав-членів або її частини чи Союзу в цілому, які становлять або створюють перешкоду для належного функціонування внутрішнього ринку, ухвалює акт, що дозволяє компетентному органу або призначеному органу, залежно від випадку, вжити запропонований захід.

13.

Кожен компетентний орган або призначений орган, залежно від випадку, оголошує про встановлення або повторне встановлення одного або декількох рівнів буферу системного ризику шляхом публікації на відповідному вебсайті. Така публікація повинна містити принаймні таку інформацію:

- (a) рівень або рівні буферу системного ризику;
- (b) установи, до яких застосовується буфер системного ризику;
- (c) експозиції, до яких застосовується рівень або рівні буферу системного ризику;
- (d) обґрунтування для встановлення або повторного встановлення рівня або рівнів буферу системного ризику;
- (e) дата, з якої установи застосовується встановлений або повторно встановлений буфер системного ризику; та
- (f) назви країн, у яких експозиції, що розташовані у таких країнах, визнаються в буфері системного ризику.

Якщо публікація інформації, зазначеної у пункті (d) першого підпараграфу, може поставити під загрозу стабільність фінансової системи, така інформація не включається до публікації.

14.

Якщо установа не повністю виконує вимогу, зазначену у параграфі 1 цієї статті, на неї розповсюджуватимуться обмеження щодо розподілених виплат, визначені у статті 141(2) і (3).

Якщо застосування обмежень щодо розподілених виплат призводить до незадовільного формування основного капіталу першого рівня установи з урахуванням відповідного системного ризику, компетентні органи можуть вжити додаткових заходів відповідно до статті 64.

15.

Якщо компетентний орган або призначений орган, залежно від випадку, вирішує встановити буфер системного ризику на підставі експозицій, які розташовані в інших державах-членах, буфер встановлюється в рівній мірі щодо всіх експозицій, які розташовані в межах Союзу, крім випадків, коли такий буфер встановлюється для визнання рівня буферу системного ризику, встановленого іншою державою-членом відповідно до статті 134.

Стаття 134

Визнання рівня буферу системного ризику

1.

Інші держави-члени можуть визнавати рівень буферу системного ризику, встановлений відповідно до статті 133, та можуть застосовувати такий рівень до установ, авторизованих на національному рівні, стосовно експозицій, що розташовані у державі-члені, яка встановлює такий рівень.

2.

Якщо держави-члени визнають рівень буферу системного ризику для установ, авторизованих на національному рівні, відповідно до параграфу 1, вони повідомляють ESRB. ESRB передає такі повідомлення Комісії, ЕВА і державі-члену, яка встановлює такий рівень, без затримки.

3.

При ухваленні рішення щодо визнання рівня буферу системного ризику відповідно до параграфу 1, держава-член повинна брати до уваги інформацію, надану державою-членом, яка встановлює такий рівень відповідно до статті 133(9) і (13).

4.

Якщо держави-члени визнають рівень буферу системного ризику для установ, авторизованих на національному рівні, такий буфер системного ризику може бути кумулятивним із буфером системного ризику, що застосовується відповідно до статті 133, за умови, що такі буфери стосуються різних ризиків. Якщо такі буфери охоплюють однакові ризики, застосовується лише вищий буфер.

5.

Держава-член, яка встановлює рівень буферу системного ризику відповідно до статті 133 цієї Директиви, може звернутися до ESRB із запитом надати рекомендацію, як зазначено у статті 16 Регламенту (ЄС) № 1092/2010, для однієї або декількох держав-членів, які можуть визнати рівень буферу системного ризику.

▼В

Секція II

Встановлення та обчислення контрциклічних буферів капіталу

Стаття 135

Настанови ESRB щодо встановлення рівнів контрциклічних буферів

1.

ESRB може надавати, у вигляді рекомендацій відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1092/2010, настанови органам, призначеним державами-членами згідно зі статтею 136(1) про встановлення рівнів контрциклічних буферів, у тому числі таке:

- (a) принципи для надання настанов призначеним органам при висловленні їхнього судження щодо належного рівня контрциклічного буферу, метою яких є забезпечення того, щоб відповідні органи застосовували раціональний підхід до відповідних макроекономічних циклів, та сприяння раціональному і послідовному виробленню й ухваленню рішень у межах держав-членів;
- (b) загальні настанови щодо:
 - (i) вимірювання та обчислення відхилення від довгострокових тенденцій співвідношення кредитів до валового внутрішнього продукту (ВВП);
 - (ii) обчислення орієнтирів буферу, що вимагаються статтею 136(2);
- (c) настанови щодо змінних, які вказують на накопичення ризику для всієї системи, пов'язаного з періодами надмірного зростання кредитування у фінансовій системі, зокрема, відповідне співвідношення кредитів до ВВП та його відхилення від довгострокової тенденції, та щодо інших відповідних факторів, у тому числі врахування економічних змін у межах окремих секторів економіки, які необхідно враховувати при ухваленні рішень призначених органів щодо належного рівня контрциклічного буферу згідно зі статтею 136;
- (d) настанови щодо змінних, у тому числі якісні критерії, які вказують на те, що буфер необхідно підтримувати, знизити або повністю звільнити.

2.

При наданні рекомендації згідно з параграфом 1, ESRB повинна належним чином враховувати відмінності між державами-членами і, зокрема, специфіку держав-членів з невеликою та відкритою економікою.

3.

Після надання рекомендації згідно з параграфом 1, ESRB переглядає та оновлює її, за необхідності, з урахуванням досвіду встановлення буферів згідно з цією Директивою або змін у практиці, узгодженій на міжнародному рівні.

Стаття 136

Встановлення рівнів контрциклічних буферів

1.

Кожна держава-член повинна призначити орган публічної влади («призначений орган»), відповідальний за встановлення рівня контрциклічного буферу для такої держави-члена.

2.

Кожен призначений орган обчислює для кожного кварталу орієнтир буферу як орієнтира при висловленні судження стосовно встановленні рівня контрциклічного буферу відповідно до параграфа 3. Орієнтир буферу повинен ефективно відображати кредитний цикл і ризики, пов'язані з надмірним зростанням кредитування у державі-члені, та в ньому повинно бути належним чином враховано специфіку національної економіки. Він має базуватися на відхиленні співвідношення кредитів до ВВП від його довгострокової тенденції, з урахуванням, між іншим:

- (a) показника зростання рівнів кредитування в межах такої юрисдикції та, зокрема, показника, що відображає зміни у співвідношенні кредитів, наданих у такій державі-члені, до ВВП;
- (b) будь-яких настанов, наданих ESRB відповідно до статті 135(1)(b).

▼ M5

3.

Будь-який призначений орган визначає інтенсивність циклічного системного ризику та доцільність рівня контрциклічного буферу для своєї держави-члена щоквартально та встановлює або коригує рівень контрциклічного буферу, за необхідності. При здійсненні цього, призначений орган враховує:

▼ B

- (a) орієнтир буферу, обчислений відповідно до параграфа 2;

- (b) будь-які поточні настанови, надані ESRB відповідно до статті 135(1)(a), (c) і (d), та будь-які рекомендації, надані ESRB щодо встановлення рівня буферу;
- (c) інші змінні, які призначений орган вважає відповідними для усунення циклічного системного ризику.

4.

Рівень контрциклічного буферу, виражений у відсотках від загальної суми ризикової експозиції, обчислюваної відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, установ, які мають кредитні ризики у такій державі-члені, повинен становити між 0 % та 2,5 %, з калібруванням поетапно на 0,25 відсоткових пунктів або суми, кратні 0,25 відсоткових пунктів. Якщо це обґрунтовано на підставі факторів, зазначених у параграфі 3, призначений орган може встановити рівень контрциклічного буферу понад 2,5 % від загальної суми ризикової експозиції, обчисленої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, з метою, визначеною у статті 140(2) цієї Директиви.

5.

Якщо призначений орган встановлює рівень контрциклічного буферу вище нуля на початку, або якщо, після цього, призначений орган підвищує переважний рівень контрциклічного буферу, він також повинен визначити дату, з якої установи повинні застосовувати такий підвищений буфер, в цілях обчислення їхнього контрциклічного буферу капіталу конкретної установи. Така дата повинна настати не пізніше, ніж через 12 місяців після дати оголошення про встановлення підвищеного буферу відповідно до параграфа 7. Якщо така дата настане раніше, ніж через 12 місяців після оголошення про встановлення підвищеного буферу, такий коротший строк для застосування повинен бути обґрунтований на підставі виняткових обставин.

6.

Якщо призначений орган знижує чинний рівень контрциклічного буферу, незалежно від того, чи його знижено до нуля, він повинен також визначити орієнтовний період, протягом якого підвищення буферу не очікується. Проте такий орієнтовний період не покладає зобов'язання на призначений орган.

▼ M5

7.

Кожен призначений орган щоквартально публікує принаймні таку інформацію на своєму вебсайті:

- (a) застосовний рівень контрциклічного буферу;
- (b) відповідне співвідношення кредитів до ВВП та його відхилення від довгострокової тенденції;
- (c) орієнтир буферу, обчислений відповідно до параграфа 2;
- (d) обґрунтування такого рівня буферу;
- (e) при підвищенні рівня буферу, дату, з якої установи повинні застосовувати такий підвищений рівень буферу, з метою обчислення їхнього контрциклічного буферу капіталу конкретної установи;
- (f) якщо дата, зазначена у пункті (e), настає раніше, ніж через 12 місяців після дати публікації згідно з цим параграфом, у посиланні на виняткові обставини необхідно обґрунтувати такий коротший строк для застосування;
- (g) при зниженні рівня буферу, орієнтовний період, протягом якого підвищення рівня буферу не очікується, разом з обґрунтуванням такого періоду.

Призначені органи повинні вжити всіх належних заходів для узгодження строків такої публікації.

Призначені органи повинні повідомляти ESRB про кожну зміну рівня контрциклічного буферу та необхідну інформацію, визначену у пунктах (a)–(g) першого підпараграфа. ESRB публікує на своєму вебсайті всі такі повідомлені рівні буферу та відповідну інформацію.

▼ B

Визнання рівнів контрциклічного буферу понад 2,5 %

1.

Якщо призначений орган, відповідно до статті 136(4), або відповідний орган третьої країни встановив рівень контрциклічного буферу понад 2,5 % від загальної суми ризикової експозиції, обчисленої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, інші призначені органи можуть визнати такий рівень буферу в цілях обчислення установами, авторизованими на національному рівні, їхніх контрциклічних буферів капіталу конкретної установи.

2.

Якщо призначений орган відповідно до параграфа 1 цієї статті визнає рівень буферу понад 2,5 % від загальної суми ризикової експозиції, обчисленої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, він повинен оголосити про таке визнання шляхом публікації на своєму вебсайті. Таке оголошення повинне містити принаймні таку інформацію:

- (a) застосовний рівень контрциклічного буферу;
- (b) державу-член або треті країни, до яких він застосовується;
- (c) при підвищенні рівня буферу, дату, з якої установи, авторизовані у державі-члені призначеного органу повинні застосовувати такий підвищений рівень буферу, в цілях обчислення їхнього контрциклічного буферу капіталу конкретної установи;
- (d) якщо дата, зазначена у пункті (c), настає раніше, ніж через 12 місяців після дати оголошення згідно з цим параграфом, у посиланні на виняткові обставини необхідно обґрунтувати такий коротший строк для застосування.

Стаття 138

Рекомендація ESRB щодо рівнів контрциклічного буферу третьої країни

ESRB може, відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1092/2010, видати рекомендацію призначеним органам щодо належного рівня контрциклічного буферу для експозицій стосовно такої третьої країни, якщо:

- (a) рівень контрциклічного буферу не встановлено і не опубліковано відповідним органом третьої країни для третьої країни («відповідний орган третьої країни»), стосовно якої одна або декілька установ Союзу мають кредитні експозиції;
- (b) ESRB вважає, що рівень контрциклічного буферу, який було встановлено та опубліковано відповідним органом третьої країни для третьої країни, є недостатнім для належного захисту установ Союзу від ризиків надмірного зростання кредитування у такій країні, або призначений орган повідомляє ESRB про те, що він вважає, що рівень буферу є недостатнім для такої мети.

Стаття 139

Рішення призначених органів щодо рівнів контрциклічного буферу третьої країни

1.

Ця стаття застосовується незалежно від того, чи ESRB видав рекомендацію призначеним органам, як зазначено у статті 138.

2.

За обставин, зазначених у пункті (a) статті 138, призначені органи можуть встановлювати рівень контрциклічного буферу, який установи, авторизовані на національному рівні, повинні застосовувати в цілях обчислення їхнього контрциклічного буферу капіталу конкретної установи.

3.

Якщо рівень контрциклічного буферу встановлено та опубліковано відповідним органом третьої країни для третьої країни, призначений орган може встановити інший рівень буферу для такої третьої країни в цілях обчислення установами, авторизованими на національному рівні, їхнього контрциклічного буферу

капіталу конкретної установи, якщо вони обґрунтовано вважатимуть, що рівень буферу, встановлений відповідним органом третьої країни, є недостатнім для належного захисту таких установ від ризиків надмірного зростання кредитування у такій країні.

При здійсненні повноваження згідно з першим підпараграфом, призначений орган не повинен встановлювати рівень контрциклічного буферу нижче рівня, встановленого відповідним органом третьої країни, крім випадків, коли такий рівень буферу перевищує 2,5%, виражений у відсотках від загальної суми ризикової експозиції, обчисленої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, установ, які мають кредитні експозиції у такій третій країні.

Для досягнення узгодженості щодо встановлення буферу для третіх країн, ESRB може надати рекомендації щодо такого встановлення.

4.

Якщо призначений орган встановлює рівень контрциклічного буферу для третьої країни відповідно до параграфа 2 або 3, який підвищує чинний застосовний рівень контрциклічного буферу, призначений орган повинен визначити дату, з якої установи, авторизовані на національному рівні, повинні застосовувати такий рівень буферу, в цілях обчислення їхнього контрциклічного буферу капіталу конкретної установи. Така дата повинна настати не пізніше, ніж через 12 місяців з дати оголошення рівня буферу відповідно до параграфа 5. Якщо така дата настане раніше, ніж через 12 місяців після оголошення про встановлення рівня буферу, такий коротший строк для застосування повинен бути обґрунтований на підставі виняткових обставин.

5.

Призначені органи публікують будь-яку інформацію про встановлення рівня контрциклічного буферу для третьої країни відповідно до параграфа 2 або 3 на їхніх вебсайтах, і вона повинна включати таку інформацію:

- (a) рівень контрциклічного буферу і третю країну, до якої він застосовується;
- (b) обґрунтування такого рівня буферу;
- (c) при встановленні рівня буферу вище нуля на початку або його підвищенні, дату, з якої установи повинні застосовувати такий підвищений рівень буферу, в цілях обчислення їхнього контрциклічного буферу капіталу конкретної установи;
- (d) якщо дата, зазначена у пункті (c), настає раніше, ніж через 12 місяців після дати публікації інформації про встановлення рівня буферу згідно з цим параграфом, у посиланні на виняткові обставини необхідно обґрунтувати такий коротший строк для застосування.

Стаття 140

Обчислення рівнів контрциклічного буферу капіталу конкретної установи

1.

Рівень контрциклічного буферу капіталу конкретної установи повинен складатися із середньозваженого значення рівнів контрциклічного буферу, які застосовуються у юрисдикціях, в яких розташовані відповідні кредитні експозиції установи, або застосовуються в цілях цієї статті на підставі статті 139(2) або (3).

Держави-члени повинні вимагати від установ, для обчислення середньозваженого значення, зазначеного у першому підпараграфі, застосовувати до кожного застосовного рівня контрциклічного буферу її загальні вимоги до власних коштів щодо кредитного ризику, визначеного відповідно до розділів II і IV частини третьої Регламенту (ЄС) № 575/2013, що стосується відповідних кредитних експозицій на відповідній території, розділені на її загальні вимоги до власних коштів щодо кредитного ризику, який стосується усіх з його відповідних кредитних експозицій.

2.

Якщо, відповідно до статті 136(4), призначений орган встановлює рівень контрциклічного буферу понад 2,5 % від загальної суми ризикової експозиції, обчисленої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) №

575/2013, держави-члени повинні забезпечити, щоб наведені нижче рівні буферу застосовувалися до відповідних кредитних експозицій, що розташовані у державі-члені такого призначеного органу («держава-член А») в цілях обчислення, що вимагається згідно з параграфом 1, у тому числі, у відповідних випадках, в цілях обчислення елементу консолідованого капіталу, що стосується відповідної установи:

- (a) установи, авторизовані на національному рівні, повинні застосовувати такий рівень буферу понад 2,5 % від загальної суми ризикової експозиції;
- (b) установи, авторизовані в іншій державі-члені, повинні застосовувати рівень контрциклічного буферу у розмірі 2,5 % від загальної суми ризикової експозиції, якщо призначений орган у державі-члені, в якій їх авторизовано, не визнав рівень буферу понад 2,5 % відповідно до статті 137(1);
- (c) установи, авторизовані в іншій державі-члені, повинні застосовувати рівень контрциклічного буферу, встановлений призначеним органом держави-члена А, якщо призначений орган у державі-члені, в якій їх авторизовано, визнав рівень буферу відповідно до статті 137.

3.

Якщо рівень контрциклічного буферу, встановлений відповідним органом третьої країни для третьої країни, перевищує 2,5 % загальної суми ризикової експозиції, обчисленої відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, держави-члени повинні забезпечити, щоб наведені нижче рівні буферу застосовувалися до відповідних кредитних експозицій, що розташовані в такій третій країні, в цілях обчислення, що вимагається згідно з параграфом 1, у тому числі, у відповідних випадках, в цілях обчислення елементу консолідованого капіталу, що стосується відповідної установи:

- (a) установи повинні застосовувати рівень контрциклічного буферу в розмірі 2,5 % від загальної експозиції до ризику, якщо призначений орган у державі-члені, в якій їх авторизовано, не визнав рівень буферу понад 2,5 % відповідно до статті 137(1);
- (b) установи повинні застосовувати рівень контрциклічного буферу, встановлений відповідним органом третьої країни, якщо призначений орган у державі-члені, в якій їх авторизовано, визнав рівень буферу відповідно до статті 137.

4.

Відповідні кредитні експозиції повинні включати всі такі класи експозицій, окрім тих, які зазначено у пунктах (a)–(f) статті 112 Регламенту (ЄС) № 575/2013, які підпадають під дію:

- (a) вимог до власних коштів щодо кредитного ризику згідно з розділом II частини третьої зазначеного Регламенту;
- (b) якщо експозиція враховується у торговому портфелі, вимоги до власних коштів щодо конкретного ризику згідно з главою 2 розділу IV частини третьої зазначеного Регламенту або додаткового ризику дефолту та міграційного ризику згідно з главою 5 частини третьої розділу IV зазначеного Регламенту;
- (c) якщо експозиція становить сек'юритизацію, вимог до власних коштів згідно з главою 5 розділу II частини третьої зазначеного Регламенту.

5.

Установи повинні ідентифікувати географічне розташування відповідної кредитної експозиції згідно з регуляторними технічними стандартами, ухваленими відповідно до параграфа 7.

6.

Для цілей обчислення, що вимагається згідно з параграфом 1:

- (a) рівень контрциклічного буферу для держави-члена застосовується з дати, визначеної в інформації, опублікованій відповідно до статті 136(7)(e) або статті 137(2)(c), якщо дія такого рішення полягає у підвищенні рівня буферу;
- (b) відповідно до пункту (c), рівень контрциклічного буферу для третьої країни застосовуватиметься

через 12 місяців після дати, в яку відповідний орган третьої країни оголосив про зміну рівня буферу, незалежно від того, чи такий орган вимагає від установ, створених у такій третій країні, застосовувати таку зміну протягом коротшого періоду, якщо дія такого рішення полягає у підвищенні рівня буферу;

- (c) якщо призначений орган держави-члена розташування головного офісу установи встановлює рівень контрциклічного буферу для третьої країни відповідно до статті 139(2) або (3), або визнає рівень контрциклічного буферу для третьої країни відповідно до статті 137, такий рівень буферу застосовується з дати, визначеної в інформації, опублікованій відповідно до статті 139(5)(c) або статті 137(2)(c), якщо дія такого рішення полягає у підвищенні рівня буферу;
- (d) рівень контрциклічного буферу застосовується негайно, якщо дія такого рішення полягає у зниженні рівня буферу.

Для цілей пункту (b), зміна рівня контрциклічного буферу для третьої країни вважається оголошеною в дату її публікації відповідним органом третьої країни відповідно до застосованих національних норм.

7.

ЕВА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для визначення методу ідентифікації географічного розташування відповідних кредитних експозицій, зазначених у параграфі 5.

ЕВА подає Комісії такі проекти регуляторних стандартів не пізніше 01 січня 2014 року.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010.

Секція III

Заходи з консервації капіталу

Стаття 141

Обмеження щодо розподілюваних виплат

▼ M5

1.

Установа, яка дотримується вимоги до комбінованого буферного капіталу, не повинна здійснювати розподіл у зв'язку з основним капіталом першого рівня у випадку, якщо це призведе до зменшення її основного капіталу першого рівня до рівня, коли вимога до комбінованого буферного капіталу вже не виконуватиметься.

2.

Установа, яка не виконує вимогу до комбінованого буферного капіталу, обчислює максимальну розподілювану суму (MDA) відповідно до параграфу 4 та повідомляє про це компетентний орган.

Якщо застосовується перший підпараграф, установа не повинна здійснювати жодну із зазначених нижче дій до того, як вона обчислить MDA:

- (a) здійснювати розподіл у зв'язку з основним капіталом першого рівня;

▼ C3

- (b) створювати зобов'язання щодо сплати змінної винагороди або дискреційної пенсії або сплачувати змінну винагороду, якщо зобов'язання щодо сплати було створено у той час, коли установа не виконувала вимогу до комбінованого буферного капіталу; або

▼ M5

- (c) здійснювати платежі за інструментами додаткового капіталу першого рівня.

3.

Якщо установа не виконує або перевищує вимогу до комбінованого буферного капіталу, вона не повинна здійснювати розподіл більше, ніж на суму MDA, обчислену відповідно до параграфа 4, шляхом здійснення будь-якої дії, зазначеної у пунктах (а), (b) і (с) другого підпараграфу параграфа 2.

4.

Установи обчислюють MDA шляхом множення суми, обчисленої відповідно до параграфа 5, на коефіцієнт, визначений відповідно до параграфа 6. MDA зменшують на будь-яку суму, отриману в результаті дій, зазначених у пунктах (а), (b) або (с) другого підпараграфу параграфа 2.

5.

Сума, яку необхідно помножити відповідно до параграфа 4, складається з:

- (а) будь-яких проміжних прибутків, не включених до основного капіталу першого рівня відповідно до статті 26(2) Регламенту (ЄС) № 575/2013, без урахування будь-якого розподілу прибутків або будь-якої виплати, здійсненої в результаті дій, зазначених у пункті (а), (b) або (с) другого підпараграфу параграфа 2 цієї статті;

плюс

- (b) будь-яких річних прибутків, не включених до основного капіталу першого рівня відповідно до статті 26(2) Регламенту (ЄС) № 575/2013, без урахування будь-якого розподілу прибутків або будь-якої виплати, здійснених у результаті дій, зазначених у пунктах (а), (b) або (с) другого підпараграфу параграфа 2 цієї статті;

мінус

- (с) суми, що підлягали б сплаті у формі податків, якби суми, визначені у пунктах (а) та (b) цього параграфа, були утримані.

6.

Коефіцієнт визначають таким чином:

- (а) якщо основний капітал першого рівня, підтримуваний установою, який не використовується для виконання будь-яких з вимог до власних коштів, встановлених у пунктах (а), (b) і (с) статті 92(1) Регламенту (ЄС) №575/2013, та додаткової вимоги до власних коштів, що охоплює інші ризики, крім ризику надмірного левериджу, як визначено в пункті (а) статті 104(1) цієї Директиви, виражений як відсоток від загальної суми ризикової експозиції, обчисленої відповідно до статті 92(3) зазначеного Регламенту, розташований у межах першого (тобто найнижчого) квартиля вимоги до комбінованого буферного капіталу, коефіцієнт становить 0;

- (b) якщо основний капітал першого рівня, підтримуваний установою, який не використовується для виконання будь-яких з вимог до власних коштів, встановлених у пунктах (а), (b) і (с) статті 92(1) Регламенту (ЄС) №575/2013, та додаткової вимоги до власних коштів, що охоплює інші ризики, крім ризику надмірного левериджу, як визначено в пункті (а) статті 104(1) цієї Директиви, виражений як відсоток від загальної експозиції до ризику, обчисленої відповідно до статті 92(3) зазначеного Регламенту, розташований у межах другого квартиля вимоги до комбінованого буферного капіталу, коефіцієнт становить 0,2;

- (с) якщо основний капітал першого рівня, підтримуваний установою, який не використовується для виконання вимог до власних коштів, встановлених у пунктах (а), (b) і (с) статті 92(1) Регламенту (ЄС) №575/2013, та додаткової вимоги до власних коштів, що охоплює інші ризики, крім ризику надмірного левериджу, як визначено в пункті (а) статті 104(1) цієї Директиви, виражений як відсоток від загальної експозиції до ризику, обчисленої відповідно до статті 92(3) зазначеного Регламенту, розташований у межах третього квартиля вимоги до комбінованого буферного капіталу, коефіцієнт становить 0,4;

▼ С3

- (d) якщо основний капітал першого рівня, підтримуваний установою, який не використовується для

виконання вимог до власних коштів, встановлених у пунктах (а), (b) і (c) статті 92(1) Регламенту (ЄС) №575/2013, та додаткової вимоги до власних коштів, що охоплює інші ризики, крім ризику надмірного левериджу, як визначено в пункті (а) статті 104(1) цієї Директиви, виражений як відсоток від загальної експозиції до ризику, обчисленої відповідно до статті 92(3) зазначеного Регламенту, розташований у межах четвертого (тобто найвищого) квартиля вимоги до комбінованого буферного капіталу, коефіцієнт становить 0,6.

▼ M5

Нижчі та вищі межі кожного квартиля вимоги до комбінованого буферного капіталу обчислюють таким чином:

$$\text{Lower bound of quartile} = \frac{\text{Combined buffer requirement}}{4} \cdot (Q_n - 1)$$

$$\text{Upper bound of quartile} = \frac{\text{Combined buffer requirement}}{4} \cdot Q_n$$

де:

Q_n = порядковий номер відповідного квартиля.

▼ B

7.

Обмеження, що накладаються цією статтею, застосовуються лише до платежів, які призводять до зниження основного капіталу першого рівня, або до зниження прибутків, та якщо тимчасове зупинення платежу або несплата не становить випадок дефолту або умову для ініціювання провадження відповідно до порядку виконання зобов'язань при неплатоспроможності, що застосовується до установи.

8.

Якщо установа не виконує вимогу до комбінованого буферного капіталу та має намір розподілити будь-який з її прибутків, що підлягають розподілу, або здійснити дію, зазначену у пунктах (а), (b) і (c) другого підпараграфу параграфу 2, вона повинна повідомити компетентний орган про це та надати таку інформацію:

- (a) сума капіталу, що підтримується установою, розділена таким чином:
 - (i) основний капітал першого рівня,
 - (ii) додатковий капітал першого рівня,
 - (iii) капітал другого рівня;
- (b) сума її проміжних та річних прибутків;
- (c) MDA, обчислена відповідно до параграфу 4;
- (d) сума прибутків, що підлягають розподілу, які вона має намір розподілити між зазначеним нижче:
 - (i) виплата дивідендів,
 - (ii) викуп акцій,
 - (iii) платежі за інструментами додаткового капіталу першого рівня,
 - (iv) виплата змінної винагороди або дискреційної пенсії, або шляхом створення нового зобов'язання щодо сплати, або сплати відповідно до зобов'язання щодо сплати, створеного у той час, коли установа не виконувала вимоги до комбінованого буферного капіталу.

9.

Установи повинні підтримувати механізми для забезпечення того, щоб суму прибутків, що підлягають розподілу, та суму MDA було обчислено точно, та повинні мати змогу продемонструвати таку точність компетентному органу за вимогою.

10.

Для цілей параграфів 1 і 2, розподіл у зв'язку з основним капіталом першого рівня повинен включати таке:

- (a) виплата дивідендів у грошовій формі;
- (b) розподіл повністю або частково оплачених преміальних акцій або інших інструментів капіталу, зазначених у статті 26(1)(a) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (c) викуп або купівля установою її власних акцій або інших інструментів капіталу, зазначених у статті 26(1)(a) згаданого Регламенту;
- (d) повернення сум, сплачених у зв'язку з інструментами капіталу, зазначеними у статті 26(1)(a) згаданого Регламенту;
- (e) розподіл сум, зазначених у пунктах (b)–(e) статті 26(1) згаданого Регламенту.

▼M5

Стаття 141a

Недотримання вимоги до комбінованого буферного капіталу

Вважатиметься, що установа не виконує вимогу до комбінованого буферного капіталу для цілей статті 141, якщо вона не має власних коштів у розмірі та якості, що вимагається для виконання одночасно вимоги до комбінованого буферного капіталу і кожної із зазначених нижче вимог у:

- (a) пункті (a) статті 92(1) Регламенту (ЄС) №575/2013, та додаткової вимоги до власних коштів, що охоплює інші ризики, крім ризику надмірного левериджу згідно з пунктом (a) статті 104(1) цієї Директиви;
- (b) пункті (b) статті 92(1) Регламенту (ЄС) №575/2013, та додаткової вимоги до власних коштів, що охоплює інші ризики, крім ризику надмірного левериджу згідно з пунктом (a) статті 104(1) цієї Директиви;
- (c) пункті (c) статті 92(1) Регламенту (ЄС) №575/2013, та додаткової вимоги до власних коштів, що охоплює інші ризики, крім ризику надмірного левериджу згідно з пунктом (a) статті 104(1) цієї Директиви.

▼B

Стаття 142

План консервації капіталу

1.

Якщо установа не виконує вимогу до комбінованого буферного капіталу, вона повинна підготувати план консервації капіталу та подати його компетентному органу не пізніше, ніж через п'ять робочих днів після того, як вона встановила, що не виконує таку вимогу, крім випадків, коли компетентний орган надає дозвіл на довшу затримку до 10 днів.

►C2 Компетентні органи надають такі дозволи лише на підставі окремої ситуації установи ◀ та з урахуванням масштабу і складності діяльності установи.

2.

План консервації капіталу повинен включати таку інформацію:

- (a) кошториси доходів і видатків та прогнозний баланс;
- (b) заходи для підвищення коефіцієнтів достатності капіталу установи;

- (c) план і строк для збільшення власних коштів з метою повного дотримання вимоги до комбінованого буферного капіталу;
- (d) будь-яку іншу інформацію, яку компетентний орган вважає необхідною для проведення оцінювання, що вимагається відповідно до параграфа 3.

3.

Компетентний орган оцінює план консервації капіталу та затверджує план лише у разі, якщо він вважає, що план, у разі його виконання, обґрунтовано зможе посприяти консервації або збільшенню достатнього капіталу, щоб надати можливість установі дотримуватися вимог до комбінованого буферного капіталу протягом періоду, який компетентний орган вважає доцільним.

4.

Якщо компетентний орган не затверджує план консервації капіталу відповідно до параграфа 3, він встановлює одну або обидві із зазначених нижче вимог:

- (a) вимагає від установи збільшити власні кошти до встановлених рівнів у межах встановлених строків;
- (b) здійснює свої повноваження згідно зі статтею 102 щодо встановлення більш суворих обмежень щодо розподілених виплат, ніж ті, що встановлюються статтею 141.

РОЗДІЛ VIII

РОЗКРИТТЯ ІНФОРМАЦІЇ КОМПЕТЕНТНИМИ ОРГАНАМИ

Стаття 143

Загальні вимоги щодо розкриття інформації

1.

Компетентні органи публікують таку інформацію:

- (a) тексти законів, підзаконних нормативно-правових актів, адміністративних правил та загальних настанов, ухвалених у їхній державі-члені у сфері пруденційного регулювання;
- (b) спосіб здійснення можливих варіантів та дискреційних прав, доступних у праві Союзу;

▼ M5

- (c) загальні критерії та методології, які вони використовують при перегляді та оцінюванні, як зазначено у статті 97, у тому числі критерії для застосування принципу пропорційності, як зазначено у статті 97(4);

▼ B

- (d) без обмеження положень, викладених у секції II глави 1 розділу VII цієї Директиви і статей 54 та 58 Директиви 2004/39/ЄС, узагальнені статистичні дані про ключові аспекти впровадження пруденційного режиму у кожній державі-члені, у тому числі кількість і природу наглядових заходів, вжитих відповідно до статті 102(1)(a), та адміністративних санкцій, накладених відповідно до статті 65.

2.

Інформація, опублікована відповідно до параграфа 1, повинна бути достатньою, щоб надати змогу коректного порівняння підходів, ухвалених компетентними органами різних держав-членів. Інформація, що розкривається, публікується відповідно до загального формату та регулярно оновлюється.

Інформація, що розкривається, повинна бути доступною за єдиним електронним розташуванням.

3.

ЕВА розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів для визначення формату, структури, змісту і дати щорічної публікації інформації, зазначеної у параграфі 1.

ЕВА подає Комісії такі проекти імплементаційних технічних стандартів не пізніше 01 січня 2014 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) №1093/2010.

Стаття 144

Спеціальні вимоги до розкриття інформації

1.

Для цілей частини п'ятої Регламенту (ЄС) № 575/2013, компетентні органи публікують таку інформацію:

- (a) загальні критерії та методології, ухвалені для перевірки відповідності статтям 405–409 Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (b) без обмеження положень, викладених у секції II глави 1 розділу VII, стислий опис результатів перегляду в порядку нагляду та опис заходів, введених у випадках невідповідності статтям 405–409 Регламенту (ЄС) № 575/2013, що визначаються на щорічній основі.

2.

Компетентний орган держави-члена, що здійснює дискреційні права, встановлені у статті 7(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, публікує таку інформацію:

- (a) критерії, які він застосовує для визначення того, що відсутні наявні чи потенційні значні практичні або правові перешкоди для швидкого передання власних коштів або виплати зобов'язань;
- (b) кількість материнських установ, які отримують переваги від здійснення дискреційних прав, встановлених у статті 7(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, та кількість установ, які створюють дочірні компанії у третій країні;
- (c) в сукупності для держави-члена:
 - (i) загальна сума власних коштів на консолідованій основі материнської установи у державі-члені, яка користується перевагами від здійснення дискреційних прав, встановлених у статті 7(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013, які утримуються в дочірніх компаніях у третій країні;
 - (ii) відсоток загальних власних коштів на консолідованій основі материнських установ у державі-члені, яка користується перевагами від здійснення дискреційних прав, встановлених у статті 7(3) зазначеного Регламенту, представлених власними коштами, які утримуються в дочірніх компаніях у третій країні;
 - (iii) відсоток загальних власних коштів, що вимагаються згідно зі статтею 92 зазначеного Регламенту, на консолідованій основі материнських установ у державі-члені, яка користується перевагами від здійснення дискреційних прав, встановлених у статті 7(3) зазначеного Регламенту, представлених власними коштами, які утримуються в дочірніх компаніях у третій країні.

3.

Компетентний орган, що здійснює дискреційні права, встановлені у статті 9(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, публікує всю таку інформацію:

- (a) критерії, які він застосовує для визначення того, що відсутні наявні чи потенційні значні практичні або правові перешкоди для швидкого передання власних коштів або виплати зобов'язань;
- (b) кількість материнських установ, які користуються перевагами від здійснення дискреційних прав, встановлених у статті 9(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, та кількість таких материнських установ, які створюють дочірні компанії у третій країні;

- (c) в сукупності для держави-члена:
- (i) загальна сума власних коштів материнських установ, які користуються перевагами від здійснення дискреційних прав, встановлених у статті 9(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, які утримуються в дочірніх компаніях у третій країні;
 - (ii) відсоток загальних власних коштів материнських установ, які користуються перевагами від здійснення дискреційних прав, встановлених у статті 9(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013, представлених власними коштами, які утримуються в дочірніх компаніях у третій країні;
 - (iii) відсоток загальних власних коштів, що вимагаються згідно зі статтею 92 Регламенту (ЄС) № 575/2013, материнських установ, які користуються перевагами від здійснення дискреційних прав, встановлених у статті 9(1) зазначеного Регламенту, представлених власними коштами, які утримуються в дочірніх компаніях у третій країні.

РОЗДІЛ ІХ

ДЕЛЕГОВАНІ ТА ІМПЛЕМЕНТАЦІЙНІ АКТИ

Стаття 145

Делеговані акти

Комісію уповноважено ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 148 стосовно такого:

- (a) роз'яснення термінів та означень, визначених у статті 3 і статті 128, для забезпечення однакового застосування цієї Директиви;
- (b) роз'яснення термінів та означень, визначених у статті 3 і статті 128, для врахування, при застосуванні цієї Директиви, змін на фінансових ринках;
- (c) узгодженості термінології і структури термінів та означень, визначених у статті 3, відповідно до подальших актів щодо установ і суміжних питань;
- (d) коригування сум, зазначених у статті 31(1), для врахування змін у європейському індексі споживчих цін, який публікує Євростат, у відповідності та одночасно з коригуваннями, внесеними згідно зі статтею 4(7) Директиви 2002/92/ЄС;
- (e) розширення змісту переліку, наведеного у статтях 33 та 34 і визначеного в додатку I, або адаптації термінології, що використовується у згаданому переліку, для врахування змін на фінансових ринках;
- (f) ідентифікації сфер, у яких компетентні органи повинні обмінюватися інформацією, як визначено у статті 50;
- (g) коригування положень, визначених у статтях 76–88 і статті 98, для врахування змін на фінансових ринках (зокрема, нових фінансових продуктів), або в бухгалтерських стандартах або вимогах, в яких враховано право Союзу, або стосовно конвергенції наглядової практики;
- (h) відстрочення зобов'язань щодо розкриття інформації відповідно до другого підпараграфу статті 89(3), якщо у звіті Комісії, поданому згідно з першим підпараграфом зазначеного параграфу, вказано значні негативні наслідки;
- (i) коригування критеріїв, визначених у статті 23(1), для врахування майбутніх змін і забезпечення однакового застосування цієї Директиви.

Імплементативні акти

Відповідно до експертної процедури, зазначеної у статті 147(2), зміна суми початкового капіталу, передбаченого у статті 12 і розділі IV, для врахування змін в економічній та монетарній сфері, ухвалюється імплементативним актом.

▼В

Стаття 147

Європейський банківський комітет

1. Для ухвалення імплементативних актів, Комісії надає допомогу Європейський банківський комітет. Такий комітет означає комітет у розумінні статті 3(2) Регламенту (ЄС) № 182/2011.
2. У разі покликання на цей параграф застосовують статтю 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Стаття 148

Здійснення делегованих повноважень

1. Повноваження ухвалювати делеговані акти надано Комісії на умовах, встановлених у цій статті.
2. Делеговані повноваження, зазначені у статті 145, надано на невизначений період з 17 липня 2013 року.
3. Європейський Парламент або Рада можуть у будь-який час відкликати делеговані повноваження, зазначені у статті 145. Рішення про відкликання припиняє делеговані повноваження, вказані у такому рішенні. Таке рішення набуває чинності на наступний день після його опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*, або з пізнішої дати, вказаної у ньому. Воно не впливає на чинність будь-яких уже введених у дію делегованих актів.
4. Як тільки Комісія ухвалює делегований акт, вона надає його одночасно Європейському Парламенту і Раді.
5. Делегований акт, ухвалений згідно зі статтею 145, набуває чинності тільки в тому випадку, якщо ні Європейський Парламент, ні Рада не висловили жодних заперечень протягом тримісячного періоду з дати надання зазначеного акта Європейському Парламенту і Раді, або якщо до завершення цього періоду і Європейський Парламент, і Рада повідомили Комісії, що вони не матимуть заперечень. Такий строк продовжують ще на три місяці за ініціативою Європейського Парламенту або Ради.

Стаття 149

Заперечення проти регуляторних технічних стандартів

Якщо Комісія ухвалює регуляторний технічний стандарт відповідно до цієї Директиви, який є таким самим, як і проект регуляторного технічного стандарту, поданого ЕВА, період, протягом якого Європейський Парламент та Рада можуть висунути заперечення проти такого нормативно-технічного стандарту, повинні становити один місяць від дати повідомлення. За ініціативою Європейського Парламенту або Ради цей строк продовжують ще на один місяць. Як відступ від другого підпараграфу статті 13(1) Регламенту (ЄС) № 1093/2010, період, протягом якого Європейський Парламент або Рада може висунути заперечення проти такого нормативно-технічного стандарту, може бути продовжений ще на один місяць, якщо доцільно.

РОЗДІЛ X

ЗМІНИ ДО ДИРЕКТИВИ 2002/87/ЄС

Стаття 150

Зміни до Директиви 2002/87/ЄС

Внести до статті 21а Директиви 2002/87/ЄС такі зміни:

- (a) пункт (а) параграфу 2 вилучити;
- (b) параграф 3 викласти у такій редакції:
«3.

Для забезпечення узгодженого застосування методів обчислення, перелічених у частині II додатка I цієї Директиви, у поєднанні зі статтею 49(1) Регламенту (ЄС) № 575/2013 і статтею 228(1) Директиви 2009/138/ЄС, проте без обмеження статті 6(4) цієї Директиви, ЄКА, через Спільний комітет, розробляють проекти регуляторних технічних стандартів стосовно статті 6(2) цієї Директиви.

ЄКА подає такі проекти регуляторних технічних стандартів Комісії за п'ять місяців до дати застосування, зазначеної у статті 309(1) Директиви 2009/138/ЄС.

Комісії делеговано повноваження ухвалювати регуляторні технічні стандарти, зазначені в першому підпараграфі, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно.».

РОЗДІЛ XI

ПЕРЕХІДНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

ГЛАВА I

Перехідні положення стосовно нагляду за установами, які користуються правами на свободу підприємницької діяльності та свободу надання послуг

Стаття 151

Сфера застосування

1.

Положення цієї глави застосовуються замість статей 40, 41, 43, 49, 50 та 51 до дати, коли вимога щодо покриття ліквідності стане застосовною відповідно до делегованого акта, ухваленого згідно зі статтею 460 Регламенту (ЄС) № 575/2013.

2.

Для забезпечення того, щоб етапність наглядових механізмів щодо ліквідності повністю узгоджувалася з розробкою єдиних правил щодо ліквідності, Комісію уповноважено ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 145, із перенесенням дати, зазначеної у параграфі 1, на строк до двох років, якщо єдині правила щодо ліквідності не було введено у Союзі через те, що міжнародні стандарти щодо нагляду за ліквідністю ще не узгоджено в дату, зазначену у параграфі 1 цієї статті.

Стаття 152

Вимоги щодо звітування

Держави-члени ведення діяльності можуть, для статистичних цілей, вимагати, щоб всі кредитні установи, які мають філії в межах їхніх територій, звітували періодично про їхню діяльність у таких державах-членах ведення діяльності перед компетентними органами таких держав-членів ведення діяльності.

При виконанні обов'язків, покладених на них згідно зі статтею 156 цієї Директиви, держави-члени ведення діяльності можуть вимагати, щоб філії кредитних установ з інших держав-членів надавали таку саму інформацію, яку вони вимагають від національних кредитних установ з такою метою.

Стаття 153

Заходи, яких вживають компетентні органи держави-члена розташування головного офісу стосовно діяльності, яка здійснюється у державі-члені ведення діяльності

1.

Якщо компетентні органи держави-члена ведення діяльності встановили, що кредитна установа, у якій є філія або яка надає послуги на території такої держави-члена, не дотримується правових положень, ухвалених у такій державі-члені відповідно до цієї Директиви, що стосуються повноважень компетентних органів держави-члена ведення діяльності, такі органи повинні вимагати від відповідної кредитної установи вжити заходів для припинення такого недотримання.

2.

Якщо відповідна кредитна установа не вживає необхідних заходів, компетентні органи держави-члена ведення діяльності повинні поінформувати про це компетентні органи держави-члена розташування головного офісу відповідно.

3.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні, за першої можливості, вжити всіх належних заходів для забезпечення того, щоб відповідна кредитна установа виправила ситуацію такого недотримання. Природа таких заходів повинна бути доведена до відома компетентних органів держави-члена ведення діяльності.

4.

Якщо, незважаючи на заходи, що їх вжила держава-член розташування головного офісу, або через те, що такі заходи виявилися недостатніми або не передбачені для відповідної держави-члена, кредитна установа продовжує порушувати правові положення, зазначені у параграфі 1, які мають чинність у державі-члені ведення діяльності, остання може, після інформування компетентних органів держави-члена розташування головного офісу, вжити відповідних заходів для запобігання подальшим порушенням або покарання за їх вчинення, і в разі необхідності, щоб перешкодити кредитній установі ініціювати подальші операції в межах її території. Держави-члени повинні переконатися у тому, що вручення правових документів, необхідних для вжиття таких заходів стосовно кредитних установ в межах їхніх територій, є можливим.

Стаття 154

Запобіжні заходи

До проведення процедури, передбаченої у статті 153, компетентні органи держави-члена ведення діяльності можуть, у надзвичайних ситуаціях, вжити будь-яких запобіжних заходів, необхідних для захисту інтересів вкладників, інвесторів та інших осіб, яким надаються послуги. Комісія та компетентні органи інших відповідних держав-членів інформуються про такі заходи за першої можливості.

Комісія може, після консультацій з компетентними органами відповідних держав-членів, вирішити, що відповідна держава-член повинна змінити або скасувати такі заходи.

Стаття 155

Відповідальність

1.

Пруденційний нагляд за установою, у тому числі за діяльністю, яку вона здійснює згідно зі статтями 33 і 34, є відповідальністю компетентних органів держави-члена розташування головного офісу, без обмеження тих положень цієї Директиви, які покладають відповідальність на компетентні органи держави-члена ведення діяльності.

2.

Параграф 1 не перешкоджає нагляду на консолідованій основі відповідно до цієї Директиви.

3.

Компетентні органи в одній державі-члені під час виконання своїх загальних обов'язків належним чином враховують потенційний вплив своїх рішень на стабільність фінансової системи в усіх інших відповідних державах-членах і, зокрема, у надзвичайних ситуаціях, беручи до уваги інформацію, доступну у відповідний час.

Стаття 156

Нагляд за ліквідністю

Держави-члени ведення діяльності, до подальшого узгодження, залишаються відповідальними за співпрацю з компетентними органами держави-члена розташування головного офісу з питань нагляду за ліквідністю філій кредитних установ.

Без обмеження заходів, необхідних для зміцнення Європейської валютної системи, держави-члени ведення діяльності залишаються повною мірою відповідальними за заходи, які впливають з реалізації їхньої монетарної політики.

Такі заходи не повинні передбачати дискримінаційний або обмежувальний режим на підставі того, що кредитна установа авторизована в іншій державі-члені.

Стаття 157

Співпраця стосовно нагляду

Компетентні органи відповідних держав-членів повинні тісно співпрацювати для нагляду за діяльністю установ, які ведуть діяльність, зокрема, через філію, в одній або більше держав-членів, окрім тієї, в якій розташовані їхні головні офіси. Вони повинні надавати один одному всю інформацію стосовно керівництва та структури власності таких установ, яка вірогідно сприятиме здійсненню нагляду за ними та вивченню умов для їх авторизації, а також всю інформацію, яка вірогідно сприятиме моніторингу таких установ, у тому числі стосовно ліквідності, платоспроможності, гарантування депозитів, обмеження великих експозицій, адміністративних, облікових процедур і механізмів внутрішнього контролю.

Стаття 158

Істотні філії

1.

Компетентні органи держави-члена ведення діяльності можуть подати запит органу, що здійснює консолідований нагляд, якщо застосовується стаття 112(1), або компетентним органам держави-члена розташування головного офісу, про те, щоб філія установи, крім інвестиційної фірми з урахуванням статті 95 Регламенту (ЄС) № 575/2013, вважалася істотною.

2.

У такому запиті має бути наведено підстави, відповідно до яких філію слід вважати істотною, з особливим урахуванням зазначеного нижче:

- (a) чи перевищує частка філії на ринку стосовно депозитів 2% у державі-члені ведення діяльності;
- (b) вірогідний вплив тимчасового зупинення або припинення операцій установи на системну ліквідність, а також платіжні та системи клірингу та розрахунків у державі-члені ведення

діяльності;

- (с) розмір та важливість філії стосовно кількості клієнтів в контексті банківської або фінансової системи держави-члена ведення діяльності.

Компетентні органи держав-членів розташування головного офісу і держав-членів ведення діяльності та орган, що здійснює консолідований нагляд, якщо застосовується стаття 112(1), повинні зробити все можливе для досягнення спільного рішення щодо визначення філії як істотної.

Якщо спільного рішення не досягнуто протягом двох місяців із моменту отримання запиту згідно з першим підпараграфом, компетентні органи держави-члена ведення діяльності ухвалюють власне рішення протягом наступного періоду тривалістю два місяці щодо того, чи філія є істотною. При ухваленні свого рішення компетентні органи держави-члена ведення діяльності беруть до уваги будь-які точки зору та застереження органу, що здійснює консолідований нагляд, або компетентних органів держави-члена розташування головного офісу.

Рішення, зазначені у другому та третьому підпараграфі, викладаються у документі, що містить всі підстави, передаються відповідним компетентним органам та вважаються вирішальними і повинні застосовуватися компетентними органами відповідних держав-членів.

Визначення філії як істотної не повинно впливати на права та обов'язки компетентних органів згідно з цією Директивою.

3.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу повинні повідомляти компетентним органам держави-члена ведення діяльності, в якій відкрито істотну філію, інформацію, зазначену у статті 117(1)(с) і (d), та виконувати завдання, вказані у статті 112(1)(с), у взаємодії з компетентними органами держави-члена ведення діяльності.

4.

Якщо компетентному органу держави-члена розташування головного офісу стає відомо про надзвичайну ситуацію, зазначену в статті 114(1), він повинен у найкоротші можливі строки повідомити про це органам, зазначеним у статті 58(4) та у статті 59(1).

► C2 5.

Якщо стаття 116 не застосовується, компетентні органи, які здійснюють нагляд за установою з істотними філіями в інших державах-членах, повинні створити та очолити колегію органів нагляду, для сприяння досягненню спільного рішення щодо визначення філії як істотної згідно з параграфом 2 цієї статті та обміну інформацією згідно зі статтею 50. ◀ Створення та діяльність такої колегії здійснюється на підставі письмових домовленостей, визначених компетентним органом держави-члена розташування головного офісу після консультацій із відповідними компетентними органами. Компетентний орган держави-члена розташування головного офісу повинен вирішити, які компетентні органи братимуть участь у засіданнях або діяльності колегії.

6.

При ухваленні рішення компетентний орган держави-члена розташування головного офісу повинен брати до уваги доцільність наглядової діяльності, що планується або узгоджується для таких органів, зокрема, потенційний вплив на стабільність фінансової системи у відповідних державах-членах, зазначених у статті 155(3), та зобов'язання, вказані у параграфі 2 цієї статті.

7.

Компетентний орган держави-члена розташування головного офісу заздалегідь повністю інформує усіх членів колегії про організацію відповідних засідань, основні питання, які виносяться на обговорення, і діяльність, яку буде розглянуто. Компетентний орган держави-члена розташування головного офісу також своєчасно повністю інформує всіх членів колегії про дії, вчинені на таких засіданнях, або вжиті заходи.

1.

Держави-члени повинні передбачити, щоб у разі, якщо установа, авторизована в іншій державі-члені, здійснює свою діяльність через філію, компетентні органи держави-члена розташування головного офісу могли, після інформування компетентних органів держави-члена ведення діяльності, проводити самостійно або через посередництво виїзні перевірки інформації, як зазначено у статті 50.

2.

Компетентні органи держави-члена розташування головного офісу можуть також, у цілях таких виїзних перевірок філій, звертатися до однієї з інших процедур, визначених у статті 118.

3.

Параграфи 1 і 2 не впливають на право компетентних органів держави-члена ведення діяльності проводити, при виконанні їхніх обов'язків згідно з цією Директивою, виїзні перевірки філій, відкритих на їхній території.

▼ M5

ГЛАВА 1А

Перехідні положення щодо фінансових холдингових компаній та фінансових холдингових компаній змішаного типу

Стаття 159а

Перехідні положення щодо надання дозволу фінансовим холдинговим компаніям та фінансовим холдинговим компаніям змішаного типу

Материнські фінансові холдингові компанії та материнські фінансові холдингові компанії змішаного типу, які вже існують станом на 27 червня 2019 року, повинні звернутися за дозволом відповідно до статті 21а до 28 червня 2021 року. Якщо фінансова холдингова компанія або фінансова холдингова компанія змішаного типу не звертається за дозволом до 28 червня 2021 року, вживаються відповідні заходи згідно зі статтею 21а(6).

Упродовж перехідного періоду, зазначеного у першому параграфі цієї статті, компетентні органи мають всі необхідні наглядові повноваження, надані їм цією Директивою стосовно фінансових холдингових компаній або фінансових холдингових компаній змішаного типу, які повинні отримати дозвіл відповідно до статті 21а для цілей консолідованого нагляду.

▼ В

ГЛАВА 2

Перехідні положення щодо буферів капіталу

Стаття 160

Перехідні положення щодо буферів капіталу

1.

Ця стаття вносить зміни до вимог статей 129 і 130 щодо перехідного періоду з 01 січня 2016 року до 31 грудня 2018 року.

2.

Упродовж періоду з 01 січня 2016 року до 31 грудня 2016 року:

- (а) буфер консервації капіталу повинен складатися з основного капіталу першого рівня, що дорівнює 0,625 % загальної суми зважених на ризик сум експозиції установи, обчислених відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013;

- (b) контрциклічний буфер капіталу конкретної установи повинен становити не більше 0,625 % загальної суми зважених на ризик сум експозиції установи, обчислених відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013.

3.

Упродовж періоду з 01 січня 2017 року до 31 грудня 2017 року:

- (a) буфер консервації капіталу повинен складатися з основного капіталу першого рівня, що дорівнює 1,25 % загальної суми зважених на ризик сум експозиції установи, обчислених відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (b) контрциклічний буфер капіталу конкретної установи повинен становити не більше 1,25 % загальної суми зважених на ризик сум експозиції установи, обчислених відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013.

4.

Упродовж періоду з 01 січня 2018 року до 31 грудня 2018 року:

- (a) буфер консервації капіталу повинен складатися з основного капіталу першого рівня, що дорівнює 1,875 % загальної суми зважених на ризик сум експозиції установи, обчислених відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013;
- (b) контрциклічний буфер капіталу конкретної установи повинен становити не більше 1,875 % загальної суми зважених на ризик сум експозиції установи, обчислених відповідно до статті 92(3) Регламенту (ЄС) № 575/2013.

5.

Вимога щодо плану консервації капіталу та обмежень щодо розподілюваних виплат, як зазначено у статтях 141 і 142, застосовується протягом перехідного періоду з 01 січня 2016 року до 31 грудня 2018 року, якщо установи не дотримуватимуться вимоги до комбінованого буферного капіталу, беручи до уваги вимоги, встановлені у параграфах 2–4 цієї статті.

6.

Держави-члени можуть встановити коротший перехідний період, ніж той, що визначено у параграфах 1–4, і, таким чином, ввести буфер консервації капіталу та контрциклічний буфер капіталу з 31 грудня 2013 року. Якщо держава-член встановлює такий коротший перехідний період, вона інформує про це відповідні сторони, у тому числі Комісію, ESRB, ЕВА та залучені наглядові колегії, відповідно. Інші держави-члени можуть визнати такий коротший перехідний період. Якщо інша держава-член визнає такий коротший перехідний період, вона повідомляє про це Комісію, ESRB, ЕВА та залучену наглядову колегію, відповідно.

7.

Якщо держава-член встановлює коротший перехідний період для контрциклічного буферу капіталу, такий коротший період застосовується лише для цілей обчислених контрциклічного буферу капіталу конкретної установи установами, авторизованими у державі-члені, за яку відповідає призначений орган.

ГЛАВА 3

Прикінцеві положення

Стаття 161

Перегляд і звіт

1.

Комісія проводить періодичні перегляди імплементації цієї Директиви з метою забезпечення того, щоб така імплементація не призвела до явної дискримінації між установами на підставі їхньої організаційно-правової форми або форми власності.

2.

До 30 червня 2016 року Комісія, у тісній співпраці з ЕВА, подає звіт Європейському Парламенту і Раді разом із законодавчою пропозицією, за необхідності, стосовно положень щодо винагороди у цій Директиві та у Регламенті (ЄС) № 575/2013, після їхнього перегляду, беручи до уваги зміни на міжнародному рівні та, зокрема, стосовно:

- (a) їхньої ефективності, імплементації та приведення в дію, у тому числі будь-яких прогалин, що випливають із застосування принципу пропорційності до таких положень;
- (b) впливу дотримання принципу у статті 94(1)(g) стосовно:
 - (i) конкурентоспроможності і фінансової стабільності; та
 - (ii) будь-якого персоналу, що працює ефективно та фізично у дочірніх компаніях, що мають осідок за межами ЄЄП, материнських установ, що мають осідок у межах ЄЄП.

У такому перегляді необхідно враховувати, зокрема, чи принцип, визначений у статті 94(1)(g), необхідно продовжувати застосовувати до будь-якого персоналу, що охоплюється пунктом (b)(ii) першого підпараграфа.

3.

З 2014 року ЕВА у співпраці з ЕІОРА та ESMA публікує піврічний звіт, що містить аналіз меж, в яких право держав-членів відноситься до зовнішніх кредитних рейтингів, для регуляторних цілей, та заходів, вжитих державами-членами для зниження такого відношення. У таких звітах повинно бути окреслено, яким чином компетентні органи виконують свої зобов'язання згідно зі статтею 77(1) та (3), і статтею 79(b). У таких звітах необхідно також окреслити ступінь наглядової конвергенції у зв'язку із зазначеним вище.

4.

До 31 грудня 2014 року Комісія переглядає та звітує щодо застосування статей 108 і 109, та подає такий звіт Європейському Парламенту і Раді разом із законодавчою пропозицією, за необхідності.

5.

До 31 грудня 2016 року Комісія переглядає та звітує щодо результатів, досягнутих згідно зі статтею 91(11), у тому числі щодо належності практики різноманіття бенчмаркінгу, беручи до уваги всі відповідні зміни у Союзі і на міжнародному рівні, та подає такий звіт Європейському Парламенту і Раді разом із законодавчою пропозицією, за необхідності.

6.

До 31 грудня 2015 року Комісія консультується з ESRB, ЕВА, ЕІОРА, ESMA та іншими відповідними сторонами стосовно ефективності механізмів обміну інформацією згідно з цією Директивою, як у звичайний час, так і в період кризи.

7.

До 31 грудня 2015 року ЕВА переглядає та подає звіт Комісії щодо застосування цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 575/2013 щодо співпраці Союзу і держав-членів із третіми країнами. У такому звіті повинно бути ідентифіковано будь-які сфери, які вимагають подальшого розвитку стосовно співпраці та обміну інформацією. ЕВА публікує такий звіт на своєму вебсайті.

8.

При отриманні доручення від Комісії, ЕВА вивчає, чи суб'єкти фінансового сектора, які оголошують, що вони здійснюють свою діяльність відповідно до принципів ісламського банкінгу, у достатній мірі охоплюються цією Директивою та Регламентом (ЄС) № 575/2013. Комісія переглядає звіт, підготовлений ЕВА, та подає законодавчу пропозицію Європейському Парламенту і Раді, якщо застосовно.

9.

До 01 липня 2014 року ЕВА звітує Комісії щодо використання кредитними установами та корисності довгострокових операцій рефінансування центральних банків ЄСЦБ і подібних заходів підтримки фінансування центральними банком. На підставі такого звіту та після консультацій з ЄЦБ, Комісія, до 31 грудня 2014 року, подає звіт Європейському Парламенту і Раді щодо використання та корисності таких операцій рефінансування і заходів підтримки фінансування для кредитних установ, авторизованих у

Союзи, разом із законодавчою пропозицією щодо використання таких операцій рефінансування і заходів підтримки фінансування, якщо доцільно.

▼ M5

10.

До 31 грудня 2023 року Комісія переглядає та звітує щодо імплементації та застосування наглядових повноважень, зазначених у пунктах (j) та (l) статті 104(1), та подає звіт Європейському Парламенту і Раді.

▼ B

Стаття 162

Транспозиція

1.

До 31 грудня 2013 року держави-члени ухвалюють і оприлюднюють закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви.

▼ C1

Держави-члени застосовують такі положення з 01 січня 2014 року.

▼ B

Держави-члени передають Комісії та ЕВА текст основних положень національного права, яке вони ухвалюють у сфері регулювання цієї Директиви. Якщо документи, які супроводжують повідомлення про заходи транспозиції, що надаються державами-членами, є недостатніми для повного оцінювання відповідності транспонованих положень певним положенням цієї Директиви, Комісія може, за вимогою ЕВА, з метою виконання її завдань згідно з Регламентом (ЄС) № 1093/2010, або за своєю власною ініціативою, вимагати від держав-членів надання більш детальної інформації стосовно транспозиції та імплементації таких положень і цієї Директиви.

2.

Як відступ від параграфа 1, глава 4 розділу VII застосовується з 01 січня 2016 року.

3.

Закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання статті 94(1)(g), повинні вимагати від установ застосовувати принципи, встановлені у них, до винагороди, що виплачується ► C1 за надані послуги або результати роботи, з 2014 року незалежно від того, чи вона підлягає сплаті на підставі договорів, укладених до або після 01 січня 2014 року. ◀

4.

Якщо держави-члени ухвалюють положення, зазначені у параграфах 1 і 2, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Вони також повинні містити застереження про те, що покликання у наявних законах, підзаконних нормативно-правових актах та адміністративних положеннях на Директиви, скасовані цією Директивою, повинні тлумачитися як покликання на цю Директиву. Держави-члени визначають, яким чином таке покликання має бути зроблено, а також яким чином вказане твердження має бути сформульовано.

5.

Як відступ від параграфа 1 цієї статті, стаття 131 застосовується з 01 січня 2016 року. Держави-члени імплементують статтю 131(4) з 01 січня 2016 року таким чином:

- (a) 25 % буферу глобальної системно важливої установи, встановленого відповідно до статті 131(4), у 2016 році;
- (b) 50 % буферу глобальної системно важливої установи, встановленого відповідно до статті 131(4), у 2017 році;
- (c) 75 % буферу глобальної системно важливої установи, встановленого відповідно до статті 131(4),

у 2018 році; та

- (d) 100 % буферу глобальної системно важливої установи, встановленого відповідно до статті 131(4), у 2019 році.

► С1

Як відступ від параграфу 2 цієї статті, стаття 133 застосовується з 01 січня 2014 року.



Стаття 163

Скасування

Директиви 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС скасовано з набуттям чинності з 01 січня 2014 року.

Покликання на скасовані директиви необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву і Регламент (ЄС) № 575/2013 та читати згідно з кореляційною таблицею, наведеною у додатку II до цієї Директиви і додатку IV до Регламенту (ЄС) № 575/2013.

Стаття 164

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після дня її опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 165

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.



ДОДАТОК I

ПЕРЕЛІК ВИДІВ ДІЯЛЬНОСТІ, ЯКІ ПІДЛЯГАЮТЬ ВЗАЄМНОМУ ВИЗНАННЮ

1. Приймання депозитів та інших поворотних коштів.
2. Кредитування, у тому числі, між іншим: споживчі кредити, кредитні договори, які стосуються нерухомого майна, факторинг, з правом зворотної вимоги або без нього, фінансування комерційних операцій (у тому числі форфейтинг).
3. Фінансовий лізинг.

▼ МЗ

4. Платіжні послуги, згідно з означенням у пункті (3) статті 4 Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2366 (²⁰).

▼ В

5. Виставлення та управління іншими платіжними засобами (наприклад, дорожні чеки та банківські тратти), тією мірою, якою така діяльність не охоплена пунктом 4.
6. Гарантії та зобов'язання.
7. Торгівля за власний рахунок або за рахунок клієнтів будь-чим із зазначеного нижче:
 - (а) інструментами грошового ринку (чеки, векселі, депозитні сертифікати тощо);

- (b) іноземною валютою;
 - (c) фінансовими ф'ючерсами та опціонами;
 - (d) валютними інструментами та інструментами відсоткових ставок;
 - (e) обіговими цінними паперами.
8. Участь у випусках цінних паперів та надання послуг, що стосуються таких випусків.
 9. Консультації для компаній щодо структури капіталу, промислової стратегії та суміжних питань, та консультації, а також послуги, що стосуються злиття та купівлі компаній.
 10. Брокерська діяльність.
 11. Управління портфелем та консультації.
 12. Зберігання цінних паперів та управління ними.
 13. Послуги, пов'язані з наданням кредитної інформації.
 14. Послуги відповідального зберігання.
 15. Випуск електронних грошей.

Послуги та види діяльності, передбачені у секціях А та В додатка І до Директиви 2004/39/ЄС, при покликанні на фінансові інструменти, передбачені у секції С додатка І зазначеної Директиви, підлягають взаємному визнанню відповідно до цієї Директиви.

ДОДАТОК II

КОРЕЛЯЦІЙНА ТАБЛИЦЯ

Ця Директива	Директива 2006/48/ЄС	Директива 2006/49/ЄС
Стаття 1	Стаття 1(1)	
Стаття 2(1)		
Стаття 2(2)		
Стаття 2(3)		
Стаття 2(4)	Стаття 1(2)	
Стаття 2(5)	Стаття 2	
Стаття 2(6)	Стаття 1(3)	
Стаття 3	Стаття 4	
Стаття 3(1), пункт (53)	Стаття 4, пункт (49)	
Стаття 4(1)		
Стаття 4(2)		
Стаття 4(3)		
Стаття 4(4)		
Стаття 4(5)		Стаття 35(1)

Стаття 4(6)		
Стаття 4(7)		
Стаття 4(8)		
Стаття 5	Стаття 128	
Стаття 6	Стаття 42b(1)	
Стаття 7	Стаття 40(3)	
Стаття 8(1)	Стаття 6(1)	
Стаття 8(2)	Стаття 6(2)	
Стаття 8(3)	Стаття 6(3)	
Стаття 8(4)		
Стаття 9	Стаття 5	
Стаття 10	Стаття 7	
Стаття 11	Стаття 8	
Стаття 12(1)	Стаття 9(1), перший підпараграф	
Стаття 12(2)	Стаття 9(1), другий підпараграф	
Стаття 12(3)	Стаття 9(1), третій підпараграф	
Стаття 12(4)	Стаття 9(2)	
Стаття 13(1)	Стаття 11(1)	
Стаття 13(2)	Стаття 11(2)	
Стаття 14(1)	Стаття 12(1)	
Стаття 14(2)	Стаття 12(2)	
Стаття 14(3)	Стаття 12(3)	
Стаття 15	Стаття 13	
Стаття 16(1)	Стаття 15(1)	
Стаття 16(2)	Стаття 15(2)	
Стаття 16(3)	Стаття 15(3)	
Стаття 17	Стаття 16	
Стаття 18	Стаття 17(1)	
Стаття 19	Стаття 18	
Стаття 20(1)	Стаття 14	
Стаття 20(2)	Стаття 14	
Стаття 20(3)		
Стаття 20(5)	Стаття 17(2)	
Стаття 21	Стаття 3	
Стаття 22(1)	Стаття 19(1)	
Стаття 22(2)	Стаття 19(2)	
Стаття 22(3)	Стаття 19(3)	

Стаття 22(4)	Стаття 19(4)	
Стаття 22(5)	Стаття 19(5)	
Стаття 22(6)	Стаття 19(6)	
Стаття 22(7)	Стаття 19(7)	
Стаття 22(8)	Стаття 19(8)	
Стаття 22(9)	Стаття 19(9)	
Стаття 23(1)	Стаття 19а(1)	
Стаття 23(2)	Стаття 19а(2)	
Стаття 23(3)	Стаття 19а(3)	
Стаття 23(4)	Стаття 19а(4)	
Стаття 23(5)	Стаття 19а(5)	
Стаття 24(1)	Стаття 19b(1)	
Стаття 24(2)	Стаття 19b(2)	
Стаття 25	Стаття 20	
Стаття 26(1)	Стаття 21(1)	
Стаття 26(2)	Стаття 21(2)	
Стаття 27	Стаття 21(3)	
Стаття 28(1)		Стаття 4
Стаття 28(2)		Стаття 9
Стаття 29(1)		Стаття 5(1)
Стаття 29(2)		Стаття 5(2)
Стаття 29(3)		Стаття 5(3)
Стаття 29(4)		Стаття 5(2)
Стаття 30		Стаття 6
Стаття 31(1)		Стаття 7
Стаття 31(2)		Стаття 8
Стаття 32(1)		Стаття 10(1)
Стаття 32(2)		Стаття 10(2)
Стаття 32(3)		Стаття 10(3)
Стаття 32(4)		Стаття 10(4)
Стаття 32(5)		Стаття 10(5)
Стаття 33	Стаття 23	
Стаття 34(1)	Стаття 24(1)	
Стаття 34(2)	Стаття 24(2)	
Стаття 34(3)	Стаття 24(3)	
Стаття 35(1)	Стаття 25(1)	
Стаття 35(2)	Стаття 25(2)	

Стаття 35(3)	Стаття 25(3)	
Стаття 35(4)	Стаття 25(4)	
Стаття 35(5)	Стаття 25(5)	
Стаття 35(6)	Стаття 25(5)	
Стаття 35(7)	Стаття 25(5)	
Стаття 36(1)	Стаття 26(1)	
Стаття 36(2)	Стаття 26(2)	
Стаття 36(3)	Стаття 26(3)	
Стаття 36(4)	Стаття 26(4)	
Стаття 36(5)	Стаття 26(5)	
Стаття 36(6)	Стаття 26(5)	
Стаття 36(7)	Стаття 26(5)	
Стаття 37	Стаття 36	
Стаття 38	Стаття 27	
Стаття 39(1)	Стаття 28(1)	
Стаття 39(2)	Стаття 28(2)	
Стаття 39(3)	Стаття 28(3)	
Стаття 39(4)	Стаття 28(4)	
Стаття 39(5)	Стаття 28(4)	
Стаття 39(6)	Стаття 28(4)	
Стаття 40, перший параграф	Стаття 29, перший параграф	
Стаття 40, другий параграф		
Стаття 40, третій параграф		
Стаття 41(1)	Стаття 30(1) та (2)	
Стаття 41(2)		
Стаття 42	Стаття 32	
Стаття 43(1)	Стаття 33, перший параграф	
Стаття 43(2)		
Стаття 43(3)		
Стаття 43(4)		
Стаття 43(5)		
Стаття 44	Статті 31 та 34	
Стаття 45	Стаття 35	
Стаття 46	Стаття 37	
Стаття 47(1)	Стаття 38(1)	
Стаття 47(2)	Стаття 38(2)	
Стаття 47(3)	Стаття 38(3)	

Стаття 48(1)	Стаття 39(1)	
Стаття 48(2)	Стаття 39(2)	
Стаття 48(3)	Стаття 39(3)	
Стаття 48(4)	Стаття 39(4)	
Стаття 49(1)	Стаття 40(1)	
Стаття 49(2)	Стаття 40(2)	
Стаття 49(3)	Стаття 41, третій параграф	
Стаття 50(1)	Стаття 42, перший параграф	
Стаття 50(2)		
Стаття 50(3)		
Стаття 50(4)		
Стаття 50(5)	Стаття 42, другий параграф	
Стаття 50(6)	Стаття 42, третій та шостий параграфи	
Стаття 50(7)	Стаття 42, четвертий та сьомий параграфи	
Стаття 50(8)	Стаття 42, п'ятий параграф	
Стаття 51(1)	Стаття 42а(1)	
Стаття 51(2)	Стаття 42а(2)	
Стаття 51(3)	Стаття 42а(3)	
Стаття 51(4)	Стаття 42а(3)	
Стаття 51(5)	Стаття 42а(3)	
Стаття 51(6)		
Стаття 52(1)	Стаття 43(1)	
Стаття 52(2)	Стаття 43(2)	
Стаття 52(3)		
Стаття 52(4)		
Стаття 53(1)	Стаття 44(1)	
Стаття 53(2)	Стаття 44(2)	
Стаття 53(3)		
Стаття 54	Стаття 45	
Стаття 55	Стаття 46	
Стаття 56	Стаття 47	
Стаття 57(1)	Стаття 48(1), перший підпараграф	
Стаття 57(2)	Стаття 48(1), другий підпараграф	
Стаття 57(3)	Стаття 48(2), перший та другий підпараграфи	

Стаття 57(4)	Стаття 48(2), третій підпараграф	
Стаття 57(5)	Стаття 48(2), п'ятий підпараграф	
Стаття 57(6)	Стаття 48(2), четвертий підпараграф	
Стаття 58	Стаття 49, перший параграф	
Стаття 58(2)	Стаття 49, другий параграф	
Стаття 58(3)	Стаття 49, четвертий параграф	
Стаття 58(4)	Стаття 49, п'ятий параграф	
Стаття 59(1)	Стаття 50	
Стаття 59(2)		
Стаття 60	Стаття 51	
Стаття 61(1)	Стаття 52, перший параграф	
Стаття 61(2)	Стаття 52, другий параграф	
Стаття 62		
Стаття 63(1)	Стаття 53(1)	
Стаття 63(2)	Стаття 53(2)	
Стаття 64		
Стаття 65		
Стаття 66		
Стаття 67		
Стаття 68		
Стаття 69		
Стаття 70		
Стаття 71		
Стаття 72	Стаття 55	
Стаття 73	Стаття 123	
Стаття 74(1)	Стаття 22(1)	
Стаття 74(2)	Стаття 22(2)	
Стаття 74(3)	Стаття 22(6)	
Стаття 74(4)		
Стаття 75(1)	Стаття 22(3)	
Стаття 75(2)	Стаття 22(4)	
Стаття 75(3)	Стаття 22(5)	
Стаття 76(1)	Додаток V, пункт 2	
Стаття 76(2)		
Стаття 76(3)		
Стаття 76(4)		

Стаття 76(5)		
Стаття 77		
Стаття 78		
Стаття 79	Додаток V, пункти 3, 4 та 5	
Стаття 80	Додаток V, пункт 6	
Стаття 81	Додаток V, пункт 7	
Стаття 82(1)	Додаток V, пункт 8	
Стаття 82(2)	Додаток V, пункт 9	
Стаття 83(1)	Додаток V, пункт 10	
Стаття 83(2)		Додаток IV, пункт 5
Стаття 83(3)		Додаток I, пункти 38 та 41
Стаття 84	Додаток V, пункт 11	
Стаття 85(1)	Додаток V, пункт 12	
Стаття 85(2)	Додаток V, пункт 13	
Стаття 86(1)	Додаток V, пункт 14	
Стаття 86(2)	Додаток V, пункт 14а	
Стаття 86(3)		
Стаття 86(4)	Додаток V, пункт 15	
Стаття 86(5)	Додаток V, пункт 16	
Стаття 86(6)	Додаток V, пункт 17	
Стаття 86(7)	Додаток V, пункт 18	
Стаття 86(8)	Додаток V, пункт 19	
Стаття 86(9)	Додаток V, пункт 20	
Стаття 86(10)	Додаток V, пункт 21	
Стаття 86(11)	Додаток V, пункт 22	
Стаття 87		
Стаття 88(1)	Додаток V, пункт 1	
Стаття 88 (2)		
Стаття 89		
Стаття 90		
Стаття 91		
Стаття 92(1)	Додаток V, пункт 23, другий параграф	
Стаття 92(2), вступне речення	Додаток V, пункт 23, вступне речення	
Стаття 92(2)(а)	Додаток V, пункт 23(а)	
Стаття 92(2)(b)	Додаток V, пункт 23(b)	

Стаття 92(2)(c)	Додаток V, пункт 23(c)	
Стаття 92(2)(d)	Додаток V, пункт 23(d)	
Стаття 92(2)(e)	Додаток V, пункт 23(e)	
Стаття 92(2)(f)	Додаток V, пункт 23(f)	
Стаття 92(2)(g)		
Стаття 93	Додаток V, пункт 23(k)	
Стаття 94(1)(a)	Додаток V, пункт 23(g)	
Стаття 94(1)(b)	Додаток V, пункт 23(h)	
Стаття 94(1)(c)	Додаток V, пункт 23(i)	
Стаття 94(1)(d)		
Стаття 94(1)(e)	Додаток V, пункт 23(j)	
Стаття 94(1)(f)	Додаток V, пункт 23(l)	
Стаття 94(1)(g)		
Стаття 94(1)(h)	Додаток V, пункт 23(m)	
Стаття 94(1)(i)		
Стаття 94(1)(j)	Додаток V, пункт 23(n)	
Стаття 94(1)(k)	Додаток V, пункт 23(n)	
Стаття 94(1)(l)	Додаток V, пункт 23(o)	
Стаття 94(1)(m)	Додаток V, пункт 23(p)	
Стаття 94(1)(n)	Додаток V, пункт 23(q)	
Стаття 94(1)(o)	Додаток V, пункт 23(r)	
Стаття 94(1)(p)	Додаток V, пункт 23(s)	
Стаття 94(1)(q)	Додаток V, пункт 23(t)	
Стаття 94(2)	Стаття 150(3)b	
Стаття 95	Додаток V, пункт 24	
Стаття 96		
Стаття 97(1)	Стаття 124(1)	
Стаття 97(2)	Стаття 124(2)	
Стаття 97(3)	Стаття 124(3)	
Стаття 97(4)	Стаття 124(4)	
Стаття 98(1)	Додаток XI, пункт 1	
Стаття 98(2)	Додаток XI, пункт 1a	
Стаття 98(3)	Додаток XI, пункт 2	
Стаття 98(4)	Додаток XI, пункт 3	
Стаття 98(5)	Стаття 124(5)	
Стаття 98(6)		
Стаття 98(7)		

Стаття 99		
Стаття 100		
Стаття 101		
Стаття 102(1)	Стаття 136(1)	
Стаття 102(2)		
Стаття 103		
Стаття 104	Стаття 136	
Стаття 105		
Стаття 106(1)	Стаття 149	
Стаття 106(2)		
Стаття 107		
Стаття 108(1), перший підпараграф	Стаття 68(2)	
Стаття 108(1), другий підпараграф	Стаття 3	
Стаття 108(1), третій підпараграф		
Стаття 108(2)	Стаття 71(1)	
Стаття 108(3)	Стаття 71(2)	
Стаття 108(4)	Стаття 73(2)	
Стаття 109(1)	Стаття 68(1)	
Стаття 109(2)	Стаття 73(3)	
Стаття 109(3)		
Стаття 110(1)	Стаття 124(2)	
Стаття 110(2)	Стаття 23	
Стаття 111(1)	Стаття 125(1)	Стаття 2
Стаття 111(2)	Стаття 125(2)	Стаття 2
Стаття 111(3)	Стаття 126(1)	
Стаття 111(4)	Стаття 126(2)	
Стаття 111(5)	Стаття 126(3)	
Стаття 111(6)	Стаття 126(4)	
Стаття 112(1)	Стаття 129(1), перший підпараграф	
Стаття 112(2)	Стаття 129(1), другий підпараграф	
Стаття 112(3)	Стаття 129(1), третій підпараграф	
Стаття 113(1)(a)	Стаття 129(3), перший підпараграф	
Стаття 113(1)(b)		

Стаття 113(2)(а), перший підпараграф	Стаття 129(3), другий підпараграф	
Стаття 113(2)(b), перший підпараграф		
Стаття 113(2), другий підпараграф	Стаття 129(3), другий підпараграф	
Стаття 113(3), третій підпараграф	Стаття 129(3), третій підпараграф	
Стаття 113(3)	Стаття 129(3), з четвертого по сьомий підпараграфи	
Стаття 113(4)	Стаття 129(3), восьмий та дев'ятий підпараграфи	
Стаття 113(5)	Стаття 129(3), десятий та одинадцятий підпараграфи	
Стаття 114	Стаття 130	
Стаття 115	Стаття 131	
Стаття 116(1)	Стаття 131а(1), перший, другий та третій підпараграфи	
Стаття 116(2)	Стаття 131а(1), четвертий підпараграф	
Стаття 116(3)	Стаття 131а(2), перший підпараграф	
Стаття 116(4)	Стаття 131а(2), другий та третій підпараграфи	
Стаття 116(5)	Стаття 131а(2), четвертий та п'ятий підпараграфи	
Стаття 116(6)	Стаття 131а(2), шостий підпараграф	
Стаття 116(7)	Стаття 131а(2), сьомий підпараграф	
Стаття 116(8)	Стаття 131а(2), восьмий підпараграф	
Стаття 116(9)	Стаття 131а(2), дев'ятий підпараграф	
Стаття 117(1)	Стаття 132(1), з першого по шостий підпараграф	
Стаття 117(2)	Стаття 132(1), сьомий та восьмий підпараграфи	
Стаття 117(3)	Стаття 132(2)	
Стаття 117(4)	Стаття 132(3)	
Стаття 118	Стаття 141	
Стаття 119(1)	Стаття 127(1)	
Стаття 119(2)	Стаття 127(2)	

Стаття 119(3)	Стаття 127(3)	
Стаття 120	Стаття 72а	
Стаття 121	Стаття 135	
Стаття 122	Стаття 137	
Стаття 123 (1)	Стаття 138(1)	
Стаття 123(2)	Стаття 138(2), перший підпараграф	
Стаття 124	Стаття 139	
Стаття 125	Стаття 140	Стаття 2
Стаття 126	Стаття 142	
Стаття 127	Стаття 143	
Стаття 128		
Стаття 129		
Стаття 130		
Стаття 131		
Стаття 132		
Стаття 133		
Стаття 134		
Стаття 135		
Стаття 136		
Стаття 137		
Стаття 138		
Стаття 139		
Стаття 140		
Стаття 141		
Стаття 142		
Стаття 143	Стаття 144	
Стаття 144(1)	Стаття 122а(9)	
Стаття 144(2)	Стаття 69(4)	
Стаття 144(3)	Стаття 70(4)	
Стаття 145	Стаття 150(1)	
Стаття 146	Стаття 150(1а)	
Стаття 147(1)	Стаття 151(1)	
Стаття 147(2)	Стаття 151(2)	
Стаття 148(1)	Стаття 151а(3)	
Стаття 148(2)	Стаття 151а(1)	
Стаття 148(3)	Стаття 151b	

Стаття 148(4)	Стаття 151a(2)	
Стаття 148(5)	Стаття 151c	
Стаття 149		
Стаття 150		
Стаття 151		
Стаття 152	Стаття 29	
Стаття 153	Стаття 30	
Стаття 154	Стаття 33	
Стаття 155	Стаття 40	
Стаття 156	Стаття 41	
Стаття 157	Стаття 42	
Стаття 158	Стаття 42a	
Стаття 159	Стаття 43	
Стаття 160		
Стаття 161(1)	Стаття 156, шостий параграф	
Стаття 161(2)	Стаття 156, четвертий параграф	
Стаття 161(3)		
Стаття 161(4)		
Стаття 161(5)		
Стаття 161(6)		
Стаття 161(7)		
Стаття 161(8)		
Стаття 161(9)		
Стаття 162(1)		
Стаття 162(2)		
Стаття 162(3)		
Стаття 162(4)	Стаття 157(1), третій підпараграф	
Стаття 162(5)		
Стаття 162(6)		
Стаття 163	Стаття 158	
Стаття 164	Стаття 159	
Стаття 165	Стаття 160	
Додаток I	Додаток I	

(¹) Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/65/ЄС від 15 травня 2014 року про ринки фінансових інструментів та про внесення змін до Директиви 2002/92/ЄС та Директиви 2011/61/ЄС (ОВ L 173, 12.06.2014, с. 349).

- (²) Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/59/EU від 15 травня 2014 року про рамки для відновлення платоспроможності та врегулювання кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Директиви 82/891/ЄЕС, та директив Європейського Парламенту і Ради 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС та 2013/36/ЄС, та регламентів (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 173, 12.06.2014, с. 190).
- (³) ОВ L 390, 31.12.2004, с. 38.
- (⁴) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1094/2010 від 24 листопада 2010 року про Європейський наглядовий орган (Європейський орган зі страхування і професійних пенсій), внесення змін до Рішення № 716/2009/ЄС та скасування Рішення Комісії 2009/79/ЄС (ОВ L 331, 15.12.2010, с. 48).
- (⁵) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 600/2014 від 15 травня 2014 року про ринки фінансових інструментів та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 173, 12.06.2014, с. 84).
- (⁶) ОВ L 309, 25.11.2005, с. 15.
- (⁷) ОВ L 9, 15.01.2003, с. 3.
- (⁸) ОВ L 331, 15.12.2010, с. 84.
- (⁹) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/849 від 20 травня 2015 року про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 648/2012 та про скасування Директиви Європейського Парламенту і Ради 2005/60/ЄС та Директиви Комісії 2006/70/ЄС (ОВ L 141, 05.06.2015, с. 73).
- (¹⁰) ОВ L 331, 15.12.2010, с. 48.
- (¹¹) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних, та скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) (ОВ L 119, 04.05.2016, с. 1).
- (¹²) ОВ L 157, 09.06.2006, с. 87.
- (¹³) ОВ L 222, 14.08.1978, с. 11.
- (¹⁴) ОВ L 193, 18.07.1983, с. 1.
- (¹⁵) ОВ L 120, 15.05.2009, с. 22.
- (¹⁶) Директива Комісії 2006/73/ЄС від 10 серпня 2006 року про імплементацію Директиви Європейського Парламенту і Ради 2004/39/ЄС щодо організаційних вимог і умов діяльності інвестиційних фірм та термінів, означених для цілей зазначеної Директиви (ОВ L 241, 02.09.2006, с. 26).
- (¹⁷) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2017/2402 від 12 грудня 2017 року про встановлення загальних рамкових умов для сек'юритизації та створення спеціальної рамки для простої, прозорої та стандартизованої сек'юритизації, та внесення змін до директив 2009/65/ЄС, 2009/138/ЄС та 2011/61/ЄС та регламентів (ЄС) № 1060/2009 та (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 347, 28.12.2017, с. 35).
- (¹⁸) Рекомендація Комісії 2003/361/ЄС від 06 травня 2003 року щодо визначення мікропідприємств, малих і середніх підприємств (ОВ L 124, 20.05.2003, с. 36).
- (¹⁹) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 806/2014 від 15 липня 2014 року про встановлення однакових правил та однакової процедури для врегулювання кредитних установ та певних інвестиційних фірм у рамках Єдиного механізму врегулювання та Єдиного фонду врегулювання, та внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1093/2010 (ОВ L 225, 30.07.2014, с. 1).
- (²⁰) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2366 від 25 листопада 2015 року про платіжні послуги на внутрішньому ринку, про внесення змін до директив 2002/65/ЄС, 2009/110/ЄС, 2013/36/ЄС і Регламенту (ЄС) № 1093/2010 та про скасування Директиви 2007/64/ЄС (ОВ L 337, 23.12.2015, с. 35).